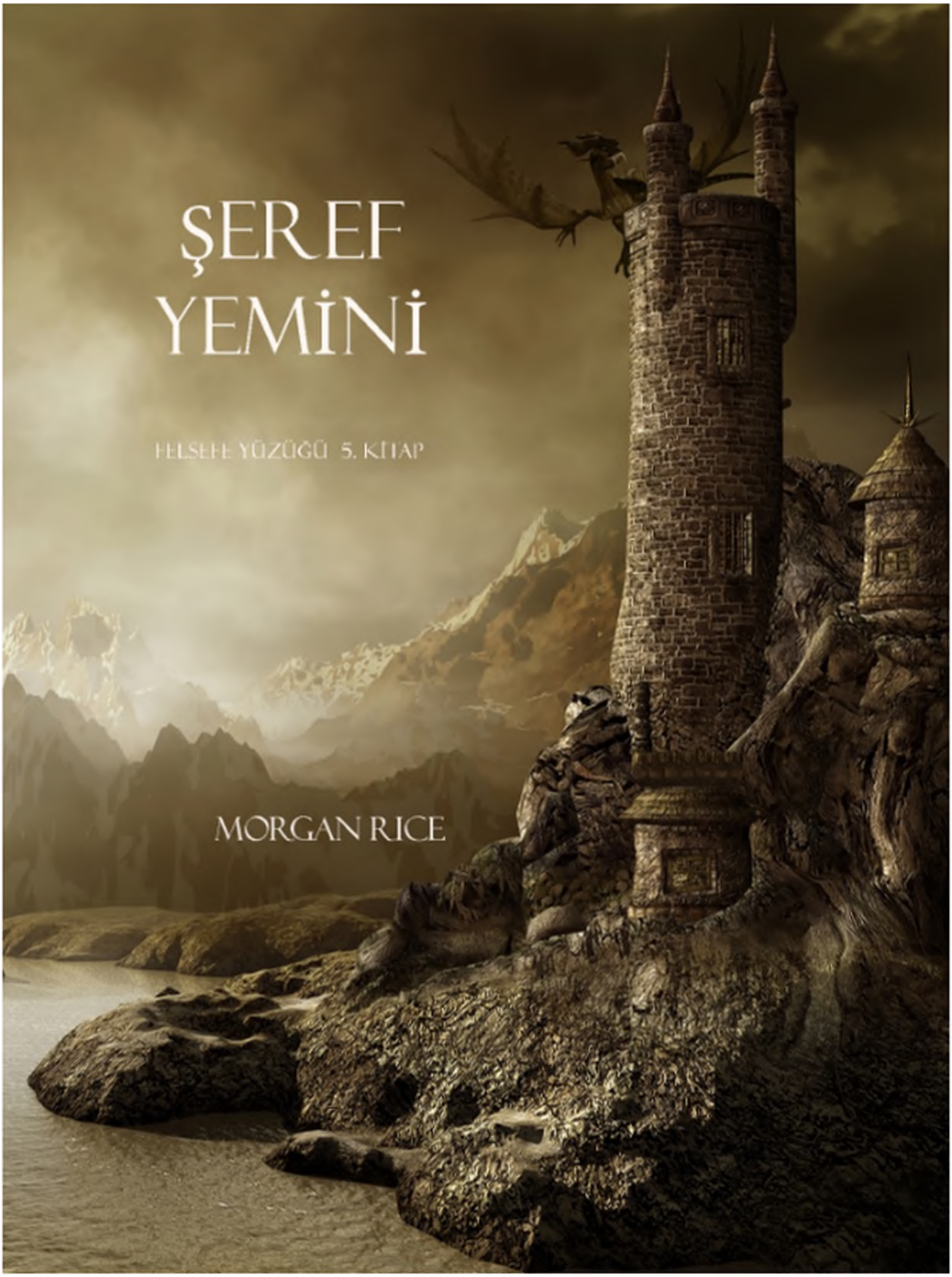

ŞEREF
YEMİNİ
FELSEFE YÜZÜĞÜ 5. KİTAP
MORGAN RICE

BÖLÜM BİR

Andronicus, atını gururlu bir şekilde McCloud'un kraliyet şehrinin merkezine doğru sürdü. Komutanlarından yüzlercesi iki yanından geliyorlardı, hayattaki en değerli malı olan Kral McCloud'u da arkasından sürüklüyordu. Zırhı çıkarılmış, yarı çıplak, kıllı ve yağlı bedeni iplerle sarılmış olan Kral McCloud bileklerinden Andronicus'un atının eyerinin arkasına bağlanmıştı. Andronicus atını ağır ağır sürerek zaferinin keyfini çıkarıyor ve bir toz bulutu kaldırarak McCloud'u sokaklarda, toprağın ve taşların üzerinde sürüklüyordu. McCloud'un sokaklarda toplanan halkı yutkunuyordu. Andronicus, kralı kendi şehrinin sokaklarında sürükleyerek dolaştırırken, onun çığlıklarını ve acı içinde kıvranıp inlemesini dinliyor ve yüzü sevinçle parlıyordu. Şehir halkının yüzleriyse korkudan çarpılmış gibiydi. Bir zaman kralları olan adam, şimdi aşağılık bir köle olmuştu. Bu. Andronicus'un hayatında hatırladığı en güzel gündü.

Andronicus, McCloud'un şehrini bu kadar kolayca ele geçirebileceğini hiç beklemiyordu. O yüzden biraz şaşırmıştı.
McCloud'un adamlarının moralleri daha saldırı başlamadan önce bile çökmüş olmalıydı. Andronıcus'un sayıları binleri bulan askerleri, şelırı savunma cüretini gösteren bir avuç askerin üzerine yıldırım gibi bir baskın yapmışlar ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm şehri karıncalar gibi sarmışlardı. McCloud'un adamları direnmenin bir fayda vermeyeceğini görmüş olmalıydılar. O yüzden, teslim olmaları halinde, Andronicus'un onları esir alacağını var sayarak silahlarını bırakmışlardı.

Ama onlar yüce Andronicus'u tanımıyorlardı. O, teslim olmaktan nefret ederdi. O kimseyi esir almazdı. Silahlarını bırakmaları sadece Andronıcus'un işini kolaylaştırmıştı. Adamları rüzgâr gibi eserek önlerine çıkan tüm erkekleri katletmişlerdi. McCloud'un şehrindeki tüm sokak aralarından ve yan sokaklardan oluk oluk kanlar akmıştı. Her zamanki gibi, kadınları ve çocukları köle olarak almıştı Andronicus. Adamlarıysa tüm evleri, bir bir talan etmişlerdi.

Zaferinin etkilerini incelemek için sokaklarda ağır ağır ilerleyen Andronicus, her tarafa saçılmış cesetlere, tepeler oluşturan ganimetlere ve yıkılmış evlere baktıktan sonra, dönerek komutanlarından birine tamam der gibi başını salladı. Komutan elindeki meşaleyi anında havaya kaldırarak emrindeki adamlara işaret verdi ve hep birlikte sazdan çatıları olan evleri ateşe vermek için şehrin içine yayıldılar. Alevler bir anda er yanı sararak gökyüzüne doğru yükseldi. Andronicus bulunduğu yerden bile bu ateşin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"HAYIR!" diye haykırdı arkasındaki McCloud, yerlerde çırpınarak.

Andronicus'un gülümsemesi suratının tamamına yayıldı. Özellikle büyük olduğu için hedef aldığı bir taşa doğru hızlı adımlarla ilerledi; çıkan çarpma sesi onu çok mutlu etti. McCloud'un bedeninin az önce bu tasın üzerinden geçtiğinden emindi.

Andronicus şehrin yanışını büyük bir keyifle izliyordu. Fethettiği tüm şehirleri önce yerle bir eder, sonra orayı kendi adamlarıyla ve kendi komutanlarıyla yeniden kurardı. İmparatorluğunu böyle kurmuştu. Eskinin izlerine tahammülü yoktu. O, yeni bir dünya kuruyordu. Andronicus'un dünyasını...

Atalarının hic bilinin elde edemediği Halka, o Kutsal Halka, aıtık onun arazisi haline gelmişti. Buna inanmakta zorlanıyordu. Derin bir soluk aldı ve ne kadar yüce olduğunu düşündü. Bir süre sonra Kuzey İskoçya'yı boydan boya geçecek ve Halka'nın diğer yarısını da fethedecekti. Böylece, bu gezegen üzerinde ayağının basmadığı bir yer kalmamış olacaktı.

Andronicus atını sürerek McCloud'un şehir merkezindeki devasa heykeline doğru ilerledi ve heykelin önüne gelince durdu. Bir tapmak gibi yükselen bu heykel mermerden yapılmıştı ve elli ayak yüksekliğindeydi. Heykel McCloud'u, Andronicus'un bilmediği bir halinde gösteriyordu... Elindeki kılıcı gururla taşıyan genç, zinde ve adaleli bir McCloud... Bemneıkezci bir heykeldi bu. Andronicus o yüzden onu beğendi. İçinden bir ses ona heykeli alıp ülkesine götürmesini ve bir zafer hatırası olarak sarayına koymasını söylüyordu.

Ama bir taraftan da bu heykelden iğreniyordu. Hiç düşünmeden, eğilerek normalden en az üç misli daha büyük olan ve küçük bir kaya parçasını bile fırlatabilen sapamm aldı, geriye doğru kaykılarak tüm gücüyle çekti.

Küçük kaya havada uçarak heykelin başıyla buluştu. McCloud'un mermer başı paramparça oldu ve infilak eder gibi bedeninden ayrıldı. Andronicus daha sonra korkunç bir nara atarak, ıkı kollu zincirli kırbacını havaya kaldırdı, başının üzerinde salladı ve tüm gücüyle savurdu.

Andronicus bu şekilde heykelin gövdesini de parçaladı. Mermer heykel önce sallandı, sonra büyük bir gürültüyle yere yıkılarak paramparça oldu. Andronicus, daha sonra atını dehledi ve McCloud'un bedeninin bu parçalar üzerinden geçtiğinden emin oldu.

"Bunu ödeyeceksin!" diye bağırdı ıstırap içindeki McCloud zayıf bir sesle.

Andronicus güldü. Hayatı boyunca pek çok insanla karşılaşmıştı, ama hepsinin içinde en acınası olanı bu adam olmalıydı.

"Öyle mi dersin?" diye haykırdı Andronicus.

Bu McCloud çok kalın kafalıydı; yüce Andronicus'un gücünü hâlâ takdir edememişti. Öyleyse ona asla unutamayacağı bir ders vermeliydi.

Andronicus bakışlarıyla şehri taradı ve McCloud'un şatosu olduğundan emin olduğu binayı saptadı. Atını dehledi ve dörtnala koşturmaya başladı. McCloud'u tozlu avludan sürüklerken, adanılan da onun peşinden geliyorlardı.

Andronicus atını sürerek onlarca mermer basamaktan çıktı. McCloud'un bedeni de çarpma sesleıi çıkararak arkasından geliyordu. McCloud basamaklara her çarpışında bağırıyor ve inliyordu. Andronicus mermer giriş kapısına kadar atını sünneye devam etti. Adamları, ayaklarının dibinde McCloud'un nöbetçilerinin kanlı cesetleri olmak üzere, kapının önünde nöbet tutar gibi dikilmişlerdi bile. Andronicus, şehrin tüm köşelerinin ele geçirilmiş olduğunu görünce keyifle sırıttı.

Sonra atını sürmeye devam etti ve şatonun devasa kapılarından geçerek, tamamen mermerden yapılmış yüksek, kemerli tavanları olan koridorlara sıidi. McCloud denen bu kralın ölçüsüzlüğüne hayret etti. Adamın kendisini şımartmak için hiç bir masraftan kaçınmadığı açıkça belli oluyordu.

Ama gün, aıtık onun günüydü. Adamlarıyla birlikte geniş koridorlardan geçerek atını McCloud'un taht odası olduğundan emin olduğu yere kadar sürmeye devam etti. Atların toynaklarından

çıkan sesler duvarlara çarpıp yankılanıyordu. Andronıcus, meşeden yapılmış kapıları adeta delip geçerek odaya girdi. Gerçekten de, odanın tam orta yerinde altından yapılmış iğrenç bir taht duruyordu

Atından inerek altın basamakları ağır ağır çıktı ve tahtın üzerine oturdu.

Derin bir soluk aldı ve bakışlarını atlarının üzerinde onun emirlerini beklemekte olan adamlarının ve düzinelerle komutanının üzerinde gezdirdi. Hâlâ ata bağlı bir şekilde inlemekte olan McCloud'un kanlı bedenine baktı. Tüm odayı gözden geçirdi, duvarları, bayrakları, zırhları ve silahları inceledi. Üzerine oturduğu tahtın işçiliğine bir göz attı ve hayran kaldı. Tahtı eritebilir veya kendisi için alıkoyabilirdi. Belki de ikinci derecedeki komutanlarından birine verebilirdi.

Tabii ki bu, yirmi işçinin kırk yıl boyunca üzerinde çalıştıkları ve tüm krallıklar içindeki en muhteşem taht olan Andıonicus'un tahtıyla karşılaştırıldığında beş para etmezdi. O tahtın yapımı daha babası hayattayken başlatılmış ve Andronicus'un onu öldürdüğü güne kadar devam etmişti. Zamanlama müthişti doğrusu.

Andronicus, başını eğerek McCloud'a, bu acınası küçük insana baktı ve ona en iyi nasıl ıstırap çektireceğini kestirmeye çalıştı. Kafatasının şeklini ve büyüklüğünü inceledi ve onu kurutarak diğer kuruttuğu kafataslarıyla birlikte boynunda taşıdığı kolyeye takmaya karar verdi. Ama boynunda daha güzel durması için, adamı öldürmeden önce yüzünü ve elmacık kemiklerini inceltmek için biraz vakte ihtiyacı olacağını hesap etti. Bu şişko ve yağlı yüzün, kolyesinin estetiğini bozmasını hiç istemezdi. Kendi kendine gülümsedi. Evet, diye karar verdi. Bu çok iyi bir plandı.

"Onu bana getirin," diye emretti komutanlarından birine Andronicus, o tanıdık, boğuk ve hırıltılı sesiyle.

Komutan bir an bile tereddüt etmeden atıldı ve süratle McCloud'un yanma giderek ipi kesti. Kıpkırmızı bir iz bıraktığı zeminin üzerinde sürükleyerek Andronicus'un ayaklarının dibine getirip bıraktı.

"Bundan kurtulamayacaksın!" diye mırıldandı McCloud zayıf bir sesle.

Andronicus başını iki yana salladı; bu adam hiç ders almıyordu.

"İşte ben burada, senin tahtının üzerinde oturuyorum," dedi Andronicus. "Ve sen de benim ayaklarımın dibinde yatıyorsun. Sanırım dilediğim her şeyden ve her yerden kurtulabilecek konumda olduğumu kolaylıkla söyleyebiliriz, öyle değil mi? Nitekim kurtulmuş da bulunuyorum..."

McCloud inleyerek ve ağrıdan kıvranarak yerde yatıyordu.

"Gündemimdeki ilk madde," dedi Andronicus, "senin yeni kralına ve efendine gereken saygıyı göstermeni sağlamak. Şimdi bana gel ve yeni krallığımda benim önümde ilk diz çöken, elimi ilk öpen ve beni Halka'nın bir zamanlar McCloud'a ait olan topraklarının yeni Kralı olarak selamlayan ilk kişi olma onuruna sahip ol."

McCloud başını kaldırdı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak küçümseyici bir tavırla Andronicus'a baktı.

"Asla!" dedi ve dönerek yere tükürdü.

Andronicus arkasına yaslanarak güldü. Bu iş çok hoşuna gitmeye başlamıştı. Epeydir bu kadar inatçı biriyle karşılaşmamıştı.

Andronicus dönerek başıyla işaret etti. Adamlarından bııı McCloud'u hemen arkadan yakaladı, bir diğeri de önüne geçerek, hareket ettirmesini engelleyecek bir şekilde başını tuttu. Bir üçüncüsliyse elinde uzun bir usturayla öne doğru fırladı. Adam yaklaşınca McCloud korkudan iki büklüm oldu.

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu McCloud panik içinde, normal olamayacak kadar yüksek oktavlı bir sesle.

Adam eğildi ve bir çırpıda McCloud'un sakalının yarısını götürdü. McCloud başını kaldırarak şaşkınlık içinde bakakaldı. Adamın onun canını yakmamasına belli kı çok şaşırmıştı.

Andronicus başıyla tekrar işaret verdi ve bir başka adamı öne fırladı. Elinde bir ucunda Andronicus'un krallığını temsil eden, ağzında bir kuş tutan aslan ambleminin oyulmuş olduğu demir bir çubuk tutuyordu. Çubuk kıpkırmızı bir kor halinde parlıyordu. Diğerleri McCloud'u sıkı sıkı tutarken, adam çubuğu onun korumasız yanağına doğru uzattı.

"HAYIR!" diye bir çığlık attı McCloud, başına gelecekleri talimin ederek.

Ama cok sec kalmıştı.

Havaya tıslamaya benzer bir ses ve yanık bir et kokusuyla birlikte korkunç bir çığlık yayıldı. Andronicus demir çubuğun McCloud'un yanağını yakışını büyük bir keyifle izledi. Tıslama giderek daha güçlü bir hal aldı, adamın çığlıklarıysa dayanılacak gibi değildi.

Adamlar, en azından bir on saniye kadar sonra, McCloud'u nihayet yere bıraktılar.

McCloud. ağzından salyalar akarak bilinçsiz bir halde yere yıkıldı. Yüzünün yarısından dumanlar çıkıyordu. Allık yanık yüzünde Andronicus'un amblemini taşıyordu.

Andronicus öne doğru eğildi ve baygın halde yatmakta olan McCloud'a baktı. Eserini hayran hayran inceledi.

"İmparatorluk'a hoş geldin."

BÖLÜM İKİ

Erec ormanın bir ucundaki tepenin üzerinde durmuş, yaklaşmakta olan küçük orduyu izliyordu. Yüreğinde sanki bir ateş yanıyordu. O böyle bir gün için doğmuştu. Bazı savaşlarda, adaletli ile adaletsiz olanlar arasındaki çizgi çok ince olurdu, ama bu savaş öyle değildi. Baluster Lordu hiç utanmadan onun karısını çalmış, bunu yaptığı için böbürlenmekle kalmamış, özür de dilememişti. Yaptığı işin bir suç olduğu kendisine bildirilmiş ve yanlıştan dönmesi için fırsat verilmişti ama o, buna rağmen hatasını düzeltmeyi reddetmiş ve düşmanlarının tepkisini çekmek için adeta çanak tutmuştu. Belki de bu konuyu kendi haline bırakmaları gerekiyordu — özellikle de adam artık hayatta olmadığına göre...

Ama işte orada, bu ikinci derecedeki lordun paralı askerleri olarak yüzlercesi bir araya gelmiş, atlarını ona doğru sürüyorlardı. Hepsinin tek bir amacı vardı: Erec'i öldürmek... Ve bunu da sadece o adam onlara para verdiği için yapmak istiyorlardı. Parlak, yeşil zırhlarının içinde, Erec'e doğru saldırıya geçtiler ve yaklaşınca savaş çığlıkları atmaya başladılar. Sanki bu onu korkutabilirmiş gibi...

Erec korkmuyordu. Buna benzer sürüyle savaş görmüştü o. Tüm eğitim yılları boyunca tek bir şey öğrendiyse, o da adaletin yanında savaştığı vakit asla korkmaması gerektiğiydi. Ona öğretildiği kadarıyla, adalet her zaman tecelli etmezdi belki, ama ona inanan kişiye on kişinin gücünü verirdi.

Yüzlerce askerin ona doğru selmekte olduğunu görmesine ve o gün ölebileceğim bilmesine rağmen, Erec’in hissettiği şey korku değildi. Ona ölümünü en onurlu bir şekilde karşılama şansı

verilmişti, bu da tamının bir lütfuydu. Zafer için ant içmişti ve o ant bugün gerçekleşmeyi bekliyordu.

Erec kılıcını çekti ve yokuş aşağı, ona karşı saldırıya geçen orduya doğru koşmaya başladı. O anda, güvenilir atı Warkfin'm yanında olmasını ve savaşa onun sırtında girebilmeyi her şeyden çok isterdi, ama Warfkın'in Alıstaır'ı Savaria'ya, Dük'ün sarayının güvenli ortamına geri götürdüğünü hatırlayınca içini bir huzur kapladı.

Erec, askerlere yaklaşık elli metre kala, aniden hızlandı ve tam ortalarındaki öncü şövalyeye doğru atıldı. Askerler hızlarını kesmediler, Erec de... Az sonraki çarpışma için hazırdı.

Erec tek bir avantajı olduğunu biliyordu: üç yüz adamın tek bir adama karşı aynı anda saldırıya geçmesi fiziksel olarak mümkün değildi; aldığı eğitimlerden atın üzerinde savaşan en fazla altı adamın bir adama saldıracak kadar yaklaşabileceğini öğrenmişti. Yani Erec'e göre, başarılı olma şansı üç yüze karşı bir değil, altıya karşı bir idi. Her seferinde karşısına çıkan altı kişiyi öldürdüğü takdirde, savaşı kazanma şansı vardı. Bu. sadece bunu yapacak dayanma gücünün olup olmamasıyla bağlantılı olan bir durumdu.

Yokuş aşağı son hızla inerken, Erec belinden bu iş için en uygun olan silahını çıkardı. Bu, on metre uzunluğunda ve ucunda çivili, metal bir top olan bir zincirli bir kırbaçtı. Tuzak kurulması gereken yollarda veya tam da bu gibi durumlarda kullanmak üzere yapılmış bir silahtı.

Erec son ana, ordunun tepki veremeyeceği bir ana kadar bekledi. Sonra, zincirli kırbacını başının üzerinde döndürerek salladı ve karşıya doğnı fırlattı. Hedef olarak küçük bir ağacı seçmişti. Çivili silah ağacın etrafına dolanınca, Erec kendisini yere atarak dizlerini kamına çekti, böylece bir süre sonra ona fırlatılacak olan mızraklara

karşı korunmuş olacaktı. Silahın sapını gücünün elverdiği ölçüde sıkı bir şekilde tutmaya çalıştı.

Zamanlaması çok yerindeydi: ordu gerçekten de tepki verecek vakit bulamamıştı. Savaşçılar tuzağı son anda fark ettiler ve dizginleri çekerek atları durdurmaya çalıştılar, ama çok hızlı gidiyorlardı ve bunu yapmak için yeterince vakitleri yoktu.

İlk sıra olduğu gibi zincire takıldı. Çivili zincir tüm atların ayaklarını kesti. Sürücüler yüz üstü yere düştüler, atlar da onların üzerine düştü. Onlarca savaşçı bu karmaşa içinde ezilip öldü.

Erec'in de neden olduğu bu zayiattan gurur duyacak vakti yoktu. Nitekim ordunun bir kanadı daha savaş çığlıkları atarak üstüne saldırdı ve Erec onları karşılamak için ayaklarının üzerinde dikildi.

Düşmanın öncü şövalyesi mızrağını kaldırınca, Erec ne gibi avantajları olduğunu düşündü. Atı yoktu, o yüzden bu adamlarla aynı göz hizasında olamıyordu. Ama daha alçakta olduğu için, ayaklarının yerde olmasının verdiği avantajı kullanabilirdi. Erec kendisini hemen yere attı ve bir top gibi yuvarlandıktan sonra kılıcını kaldırarak adamın atının bacaklarını kesti. At iki büklüm oldu ve sürücüsü de silahını bırakmaya fırsat bulamadan yere düşüp, başını şiddetle yere çarptı.

Erec yerde yuvarlanmaya devam etti ve diğer atların ayakları altında ezilmekten kurtulmayı başardı. Ama askerlerin pek çoğu bunu başaramayıp, yerdeki hayvana takıldılar. Onlarca at yere çakıldı ve bir toz bulutu kaldırarak ordunun içinde bir karmaşaya neden oldular.

Erec'in de beklediği buydu zaten: biraz toz, biraz zihin karışıklığı ve yere düşen düzinelerle asker...

Erec ayağa fırladı, kılıcını kaldırdı ve başına inmek üzere olan bir kılıcı engelledi. Geriye dönerek önce bir mızrağı, sonra da bir

kargıyı ve soma da bir baltayı durdurdu. Her tarafından yağmakta olan darbelere karşı müthiş bir savunma yaptı, ama bunu sonsuza dek sürdüremeyeceğini biliyordu. Hayatta kalına şansını arttırmak için yapması gereken şey, hiç beklemeden atağa geçmekti.

Erec bir top gibi yerde yuvarlandı, ayağa kalktı, dizinin üzerine çöktü ve kılıcını bir mızrakmış gibi fırlattı. Kılıç havada uçtu ve onun en yakınındaki savaşçının göğsüne saplandı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanlamasına yere düşerek öldü.

Bu fırsatı kaçırmayan Erec adamın silahını elinden alarak, onun atma atladı. Gümüşten yapılmış, kakmalı, uzun bir saptan ve ucunda üç adet çivili top olan dört ayak uzunluğunda bir zincirden oluşan bu silahı uzaktan bile gözüne kestirmişti. Erec geriye doğru çekilip onu başının üzerinde döndürdü ve birkaç düşmanının elindeki silahları bu şekilde yere indirmeyi başardı; soma yine döndürdü ve üç tanesini atlarından düşürdü.

Erec daha soma bakışlarını savaş meydanında gezdirdi ve düşmana epeyce büyük bir zayiat verdirmiş olduğunu gördü. Yaklaşık yüz şövalye yerde yatıyordu. Ama en az iki yüz asker daha vardı ve bunlar da yeniden bir araya gelmeye başlamışlardı ve ona saldırmaya hazırlanıyorlardı. Ve hepsi de çok kararlı görünüyorlardı.

Erec atını onlara doğru sürdü ve kendisine özgü bir savaş çığlığı attı. Soma, zincirli silahını daha da yükseğe kaldırarak Tanrı'ya ona güç vermesi için dua etti.

*

Alistair, bütün gücüyle Warfkin'e tutunup bağırdı. At dörtnala onu tanıdık yollardan geçirip Savana'ya götürüyordu. Bütün yol boyunca hayvana bağırmış, onu ayaklarıyla dürtmüş ve geri

dönmesi ve onu Eıec'e götürmesi için elinden geleni yapmıştı. Ama hayvan onu dinlememişti. Alistair böyle bir atla ilk kez karşılaşıyordu. Bu at sadece ve sadece kendi efendisinin sözünü dinliyor ve kararlılıkla ona itaat ediyordu. Onu Erec'in istediği yere götürmek için emir aldığı açıkça belli oluyordu. Alistair sonunda yapabileceği hiç bir şey olmadığı gerçeğini kabul edip, dununa boyun eğdi.

Şehrin kapılarından geçerken Alistair uzun bir süre sözleşmeli köle olarak yaşadığı bu şehre geıi döndüğü için karışık duygular içindeydi. Gördüğü her şey ona tanıdık geliyordu, ama bir yandan da onu taciz eden hancıyla ve bu yerle ilgili olan tüm kötü şeylerle ilgili anılarını da davet ediyordu. Erec'le birlikte buradan ayrılmayı ve onunla yeni bir hayat sürdürmeyi o kadar sabırsızlıkla beklemişti ki... Bu kapıların içinde kendisini güvende hissediyordu, ama içinde oralarda tek başına bir orduyla baş etmesi gereken Erec'le ilgili çok kötü önseziler vardı. Bu düşünce onu hasta ediyordu.

War£kin'in geri dönmeyeceği belli olunca, Alıştan yapabileceği ikinci iyi şeyin Erec'e yardım göndermek olduğunu anlamıştı. Erec ona burada, bu kapıların sağladığı güven ortamında kalıp beklemesini söylemişti ama bu onun yapmak istediği en son şeydi. O ne de olsa bir kral kızıydı. Korkması veya çatışmadan kaçması beklenemezdi. Erec'in tam dengiydi o... Onun gibi soylu ve kararlıydı. Erec'e bir şey olduğu takdirde, yapayalnız yaşaması söz konusu bile olamazdı.

Alistair bu kraliyet şehrini iyi tanıdığı için, Warfkin'i Diik'ün şatosuna yönlendirdi. Şimdi artık şehir kapılarının içinde oldukları için, hayvan onu dinliyordu. Atı şatonun girişine doğru sürdü, attan indi ve onu durdurmak isteyen görevlileri iterek ellerinden kurtuldu. Hizmetkârlık yaparken çok iyi tanıdığı mermer koridorlarda

koşmaya başladı.

Alistair kabul salonuna açılan geniş kapıları büyük zorluklarla kırarak açtı ve Diik'ün özel odasına daldı.

Hepsi de kraliyet giysileri içinde olan konsey üyelerinden birkaçı dönüp ona baktı. Etrafında birkaç şövalye olan Dük'se odanın tam ortasında oturuyordu. Herkesin yüzünde şaşkın bir ifade vardı; Alıştan hiç şüphesiz önemli bir işin yarıda kesilmesine neden olmuştu.

“Sen de kimsin, kadın?’’ diye bağırdı birisi.

“Dük'iin resmi toplantısını hangi cüretle yarıda kesiyorsun?” diye haykırdı bir diğeri.

Dük ayağa kalkarak. “Bu kadını tanıyorum,” dedi.

“Ben de,” dedi, Bıandt. Alistair onun Erec’in arkadaşı olduğunu biliyordu. “Sen Alistair'sin. öyle değil mi?” diye sordu Brandt. “Erec’in yeni eşi?”

Alistair gözyaşları içinde ona doğru koştu ve ellerini yakaladı.

“Lütfen Lordum, bana yardım edin. Erec'le ilgili!”

“Ne oldu?” diye sordu Dük. panik içinde.

"O çok büyük bir tehlike içinde. Şu anda tek başına koca bir orduyla karşı karşıya! Benim orada kalmama izin vermedi. Lütfen! Yardıma ihtiyacı var!”

Şövalyeler tek bir sözcük bile etmeden ayağa fırladılar ve hiç tereddüt etmeden koşarak odadan dışarıya çıktılar; Alıştan de dönerek onlarla birlikte koşmaya başladı.

“Sen burada kal!” diye onu uyardı Brandt.

“Asla!” diye bağırdı Alistair, onun arkasından koşarak. “Sizi ona ancak ben götürebilirim!”

Hepsi birden, tek beden halinde koridorlarda koşarak şato kapılarından çıktılar ve bir an bile tereddüt etmeden, büyük bir grup

halinde onları avluda bekleyen atlarına bindiler. Alistair yine Warkfın'in üzerine atladı ve onu dehleyerek grubun önüne geçti. O da diğerleri gibi bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Dük'ün avlusundan geçerlerken, etraflarındaki tüm askerler de atlarına binip onlara katıldılar. Öyle ki. Savaria kapılarından çıktıklarında onlara en az yüz kişiden oluşan ve sayıları giderek artan askeıi bir birlik eşlik ediyordu. Alistair atını. Brandt ve Diik'le birlikte en önde sürüyordu.

“Eıec senin bizimle birlikte seklisini bir öğrenirse, kellem tehlikede demektir,” dedi Brandt, onun yanında giderken. "Lütfen bize onun nerede olduğunu söyleyin, leydim.”

Ama Alistair inatla başını iki yana doğru salladı. Atı dörtnala koştururken, etrafındaki adamların atlarının çıkardığı gürültüyü duymazdan gelmeye ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

“Erec'i terk etmektense mezara girmeyi yeğlerim!”

BOLUM UÇ

Thor atını orman yolunda dikkatle sürüyordu. Reece, O'Connor, Elden ve ikizler, atlarıyla birlikte onun yalımdaydılar. Krohn da dizinin hemen dibinde onu takip ediyordu. Bir süre soma Kanyon'un diğer ucuna gelerek ormandan çıktılar. Sık ağaçlardan oluşan ormanın sınırlarına nihayet geldiklerinde, Thor'un yüreği bir beklentiyle giderek daha hızlı atmaya başladı. Bir elini kaldırarak, diğerlerini sessiz olmaları için ikaz etti. Yanındakilerin hepsi put gibi durarak beklediler.

Thor gözlerini sahilin, açık gökyüzünün ve daha da ötede uzanan ve onları Tartuvian'a, yanı Imparatorluk'un uzak diyarlarına sötiirecek olan sarı denizin uçsuz bucaksızlığında sezdirdi. Thor bu denizin sularını Yüzler'e yaptıkları yolculuktan beri görmemişti. Geriye dönmüş olmak tuhaf bir duyguydu. Üstelik bu kez Halka'nın kaderini belirleyecek olan bir görevleri vardı.

Kanyon'daki köprüyü geçtikten sonraki vahşi doğadaki kısa yolculukları olaysız geçmişti. Kolk ve Brom, Thor'a Tartuvian sahillerinde demir atmış olan küçük bir gemiyi bulması talimatını vermişlerdi. Bu gemi, denize doğru sarkan devasa bir ağacın dallarının altına özenle saklanmış olacaktı. Thor onlardan aldığı talimatı harfiyen uyguladı ve ormanın sınırına geldikleri vakit, özenle saklanmış olan ve onları gitmeleri gereken yere götürecek olan bu geminin yerini saptayarak rahat bir soluk aldı.

Ama hemen soma kumların üzerinde dikilerek gemiyi inceleyen altı İmparatorluk askerini gördü. Bir başka asker de, kısmen sahilde duran ve hafif hafif bindiren dalgalarla sallanan geminin üzerine

çıkmıştı. Aslında orada kimsenin olmaması gerekiyordu.

Bu büyük bir şanssızlıktı. Thor daha ötelere, ufka doğru baktığında. İmparatorluk'un siyah bayraklarını taşıyan binlerce gemiden oluşan filonun çizgi halindeki siluetini gördü. Neyse ki Thor'a doğru değil, farklı bir yöne doğru yelken açmışlardı ve onları Halka'nın etrafından dolanıp Kanyon'dan geçerek, McCloud'un tarafına getirecek uzun ve daire şeklindeki yolu izliyorlardı. Şükür ki, filo farkı bir yöne gitme kaygısı içindeydi.

Şu anda tek sıkıntı bu devriye idi. Muhtemelen rutin bir keşif görevinde olan bu altı İmparatorluk askeri, bir şekilde bu Lejyon gemisine rastlamış olmalıydılar. Bu, Thor ve yanındakiler için kötü bir zamanlamaydı. Eğer Thor ve yanındakiler sahile onlardan birkaç dakika önce varmış olsalardı, gemiye binmiş ve sahilden uzaklaşmış olacaklardı. Şimdiyse, önlerinde bir çatışma vardı ve bunu geçiştirmek de mümkün değildi.

Thor bakışlarıyla sahih boydan boya taradı ve İmparatorluk askerlerinden başka bir grup olmadığını gördü. En azından bu onların avantajına olan bir durumdu. Bunlar muhtemelen yalnız dolaşan bir devriye grubuydu.

"Geminin iyi saklanmış olduğunu sanıyordum," dedi O'Connor.

"Göründüğü kadarıyla o kadar da iyi saklanmamış," diye düşüncesini belirtti Elden.

Altısı birden atlarının üzerinde durarak, gözlerini gemiye ve asker grubuna diktiler.

"Diğer İmparatorluk askerlerine haber vermeleri fazla sürmez," dedi Conven.

"O zaman da top yekûn bir savaşla karşı karşıya kalırız," diye ekledi Conval.

Thor onların haklı olduğunu biliyordu. Ve böyle bir riske

almamaları gerektiğini de...

"O'Connor," dedi Tlıor, "içimizde en iyi nişan alan sensin. Senin elli metreden hedefi vurduğuna kaç kez tanık oldum. Geminin pruvasında duran adamı görüyor musun? Onu tek seferde vurmamız gerek. Bunu yapabilir misin?"

O'Connor gözlerini İmparatorluk askerlerine dikerek, ciddi bir tavırla ever der gibi başını salladı. İncelikli bir şekilde sırtına uzandı, bir ok aldı, Yayını kaldırarak oku yerleştirdi ve atışa hazır duruma setirdi.

Hepsi birden Tlıor'a bakıyorlardı. Tlıor da onları yönlendirmeye hazırdı.

"O'Connor, işaret verdiğim an, oku at. Biz aşağıdakilere ondan sonra saldıracağız. Hepiniz atış silahlarınızı kullanacaksınız aııa önce, mümkün olduğu kadar onların yakınına gitmeye çalışın."

Tlıor eliyle işaret verdiği anda, O'Connor yayın kirişini serbest bıraktı.

Ok ıslık gibi bir ses çıkararak havada uçtu ve metal ucu mükemmel bir şekilde hedefi bularak, pruvada durmakta olan İmparatorluk askerinin kalbini deldi. Gözleri bir an için fal taşı gibi açılan asker olduğu yerde kalakaldı. Soma aniden kollarını ıkı yana açtı. Suya dalan bir kuğu gibi bir şapırtı sesi çıkararak, sahildeki asker arkadaşlarının ayaklarının dibine yüz üstü düştü ve kumları kırmızıya buladı.

Aynı anda Tlıor ve diğerleri saldırıya geçtiler. İyi yağlanmış ve parçaları birbiriyle müthiş bir uyum içinde olan bir makine gibiydiler. Ancak, dörtnala giden atlarının sesi onları ele verdi. Altı düşman askeri onları görünce, orta yerde buluşmak üzere atlarına atlayıp karşı saldırıya geçmeye hazırlandılar.

Tlıor ve adamlarının elinde yine de sürpriz bir saldırı yapmanın

avantajı vardı. Tlıor heybesinden çıkardığı taşı sapanıyla fırlattı ve atına atlamış olan askerlerden birini yirmi metre öteden şakağından vurdu. Adanı, geriye doğru düşerek atın üzerinde öldü. Dizginleri hâlâ elinde tutuyordu.

Askerlere iyice yaklaşınca, Reece baltasını. Elden mızrağını ve ikizler de hançerlerini fırlattılar. Kumun üzeri düzgün değildi. O yüzden silahlarını hedefi bulacak şekilde fırlatmaları her zamanki kadar kolay olmuyordu. Reece'in baltası hedefini bularak bir tanesinin hakkından geldi ama diğerleri ıskaladılar.

Askerlerden dördü hâlâ hayattaydı. Öncü olan bir tanesi gruptan sıyrıldı ve doğrudan o anda silahsız olan Reece'in üzerine saldırdı; baltasını fırlattıktan sonra kılıcını çekecek vakit bulamamış olan Reece, kendisini her şeye hazırlamıştı, ama Krohn aniden öne atılarak adamın atının bacağını ısırdı. At yere çöktü ve sürücüsü de yere kapaklandı.

Son anda ölümden kurtulan Reece kılıcını çekerek, ayağa yeniden kalkmasına fırsat vermeden askere sapladı ve onu oracıkta öldürdü.

Geriye üç asker kalmıştı. Bunlardan bir tanesi baltasıyla Elden'm üzerine geldi. Elden kalkanıyla baltanın başına inmesini engelledi ve aynı anda kendi kılıcını sallayarak adamın baltasının sapını ikiye ayırdı. Soma kalkanını etrafta savurarak ilerledi ve kendisine saldıran askeri başının yan tarafından vurarak atından düşürdü.

Askerlerden biri belinden bir zincirli kamçı çıkardı ve uzun zincirini sallayarak çivili ucunu aniden O'Connor'a indirdi. Bu öyle çabuk olmuştu ki, O'Comıor kendisini savunacak fırsat bulamamıştı.

Ama Tlıor bunu bekliyordu ve arkadaşının yanma gelmek için

öne doğru atıldı, kılıcını kaldırarak düşmanın elindeki silahın zincirini ikiye böldü. Kılıcın demiri kestiği anda çıkan sesi duyan Thor, yeni kılıcının bu kadar keskin olmasına hayret etti. Çivili top da kimseye zarar veremeden uçup gitti ve yere düşerek kumlara saplandı. Böylece O'Connor'un da hayatı kurtulmuştu. Conval daha sonra atını sürerek mızrağını askere sapladı ve onu öldürdü.

Tek başına kaldığını fark eden son İmparatorluk askerinin gözlerini korku bürümüştü. Aniden döndü ve kumların üzerinde elerin izler bırakan atını sürerek sahile doğru kaçmaya başladı.

Hepsi birden gözlerini kaçan askere diktiler: Thor sapamyla bir taş savurdu, O'Connor yayını kaldırarak bir ok attı ve Reece de bir mızrak fırlattı. Ama asker kumlara batıp çıkan atını çok düzensiz bir şekilde sürüyordu, o yüzden hiç biri hedefi bulamadı.

Elden kılıcını çekti. Thor onun askerin peşinden gitmek üzere olduğunu fark etti. Elini kaldırarak ona durmasını işaret etti.

"Yapma!" diye bağırdı Thor.

Elden dönerek ona baktı.

"Eğer hayatta kalırsa, diğerlerini peşimizden gönderir!" diye itiraz etti Elden.

Thor dönerek gemiye baktı ve adamı yakalamak için çok vakit kaybedeceklerini anladı. Vakit kaybetmek gibi bir lüksleri yoktu.

"Öyle de yapsak, böyle de yapsak, İmparatorluk bizim peşimizden gelecektir," dedi Thor. "Kaybedecek vaktimiz yok. Bizim için şu anda önemli olan şey. buradan uzaklaşmak. Hepiniz gemiye!" diye bağırdı.

Geminin yanma gelince atlarından indiler ve Thor elini eyerin içine sokarak içindeki erzakları çıkardı. Diğerleri de onun gibi yaptılar ve silahlarıyla yiyecek ve içeceklerini yüklendiler. Yolculuğun ne kadar süreceğini, karayı yemden ne zaman

göreceklerini kını bilebilirdi ki? Tabii ki, *eğer* görebileceklerse... Thor. Krohn için de yanlarına yiyecek aldı.

Torbaları parmaklıklardan aşırtıp geminin içine fırlattılar; torbalar gürültülü bir şekilde güverteye düştü.

Thor yandan sarkmakta olan kalın ve düğümlü ıpı yakaladı ve ellerini kesmesine rağmen onu tutunarak tırmanmayı denedi. Krohn'u omzuna aldı ve kendisini güverteye doğru çekti. İkisinin birden ağırlığı adalelerinin üzerinde büyük bir baskı yapıyordu. Krohn kulağının dibinde inleyip duruyordu. Sivri pençeleriyle onun göğsüne sarılmış, adeta ona yapışmıştı.

Thor az soma parmaklıkları aştı, Krohn da ona tutunmayı bırakıp güverteye atladı. Diğerleri de hemen onları takıp ettiler. Thor eğilip sahildeki atlara baktı. Hepsi de bir emir beklermiş gibi yukarıya, onlara doğru bakıyorlardı.

"Peki, onlara ne olacak?" diye sordu Reece, Thor'un yanma selerek.

Thor geriye dönerek, gemiyi inceledi: yirmi ayak uzunluğunda ve yaklaşık on ayak genişliğindeydi. Yedi kişi için yeterliydi ama atları almaları mümkün değildi. Aldıkları takdirde, atlar seminin ahşap zeminini bozabilirler ve gemiye zarar verebilirlerdi. Onları bırakmak zorundaydılar.

"Başka bir seçeneğimiz yok," dedi Thor, başını eğip onlara sevgiyle bakarken. "Yenilerini edinmekten başka çaremiz yok."

O'Connor parmaklıklardan sarktı.

"Onlar çok akıllı atlar," dedi O'Comıor. "Ben onları çok iyi eğittim. Benim emrim üzerine onlar eve döneceklerdir."

O'Connor tiz bir ıslık sesi çıkardı.

Tek beden haline gelen atlar bir anda geri döndüler ve öne doğru fırlayarak, kumların üzerinde yarış eder gibi koşarak ormanın içinde

kayboldular. Halka'ya geri dönüyorlardı.

Tlıor dönüp kardeşlerine baktı. Hep birlikte bir çıkmazın içinde girmişlerdi. Atları bile yoktu. Geriye dönemezlerdi ve ileriye doğru gitmekten başka seçenekleri kalmamıştı. Gerçek yavaş yavaş kafalarına dank etmeye başlamıştı. Burada gerçekten de yapayalnızdılar, ellerinde sadece bu gemi vardı. Halka'nın sahillerinden kesin olarak ayrılmak üzereydiler ve artık onlar için geriye dönüş diye bir şey yoktu."

“Peki ama bu gemiyi suda nasıl yüzdüreceğiz?” diye sordu Conval, hep birlikte on beş ayak aşağıya, geminin gövdesine doğru bakarlarken. Tartuvia'nm dalgaları geminin küçük bir kısmını yalamaktaydı ama geri kalan bölüm sıkıca kuma saplanmış bir durumdaydı.

"Buraya gelin!" diye bağırdı Conven.

Hep birden geminin diğer yanma koşturdular ve kenardan kalın bir demir zincirin sarktığını gördüler. Zincirin ucunda kumun üzerinde durmakta olan devasa bir demir top vardı.

Conven aşağıya doğru sarkarak zinciri hızla çekti. Tüm gücünü sarf ederek inledi, ama onu kaldırmayı başaramadı.

“Çok ağır,” diye homurdandı.

Conval ve Tlıor onun yanına gelerek yardım ettiler. Üçünün birden yakalayıp yukarıya çekmeye çalıştıkları zincirin ağırlığı Tlıor'u şaşırtmıştı: üç kişi olmalarına rağmen zinciri sadece bir kaç ayak kadar kaldırabilmişlerdi. Sonunda dayanamayıp bıraktılar ve zincir yeniden kumların üzerine düştü.

"Ben de yardım edeyim," dedi Elden, öne doğru bir adını selerek.

Elden devasa cüssesiyle hepsinin tepesinden bakıyordu. Eğilerek zinciri çekmeye başladı ve onu tek başına kaldırmayı başardı. Tlıor

hayretler içinde kalmıştı. Dığerleıi de hemen el verdiler ve zinciri tek beden halinde her seferinde bir ayak kadar olmak üzere çekmeyi ve çıpayı parmaklıkların üzerinden güverteye almayı başardılar.

Gemi hemen kıpırdandı ve dalgaların üzerinde sallanmaya başladı ama büyük bir kısmı hâlâ kumlara saplanmış bir şekilde duruyordu.

"Kürekler!" diye bağırdı Reece.

Tlıor geminin her ıkı yanında, her biri neredeyse yirmi ayak uzunluğunda ıkı tahta kürek olduğunu gördü ve bunların ne işe yaradığını hemen anladı. Bir tanesini Reece ve o, diğeriniyse Conval ve Conven aldılar.

“Kıyıdan açıldığımızda, siz de yelkenleri açın!” diye haykırdı Tlıor.

Sonra eğilerek kürekleri kuma sapladılar ve bütün güçleriyle itmeye başladılar; Tlıor bunu yaparken inliyordu. Gemi ağır ağır hareket etti ama belli belirsiz bir şekilde... Aynı anda, Elden ve O'Comıor geminin ortasına doğru koştular ve branda bezinden yapılmış yelkenleri kaldırmak için büyük bir gayretle ipleri, her seferinde bir ayak olmak üzere çektiler. Şanslarına, güzel bir rüzgâr vardı. Tlıor ve diğerleri bu şaşırtıcı derecede ağır olan gemiyi kumdan kurtarmak için tüm güçleriyle kumları ittirirken, yelkenler de açıldı ve rüzgârı tutmaya başladı.

Nihayet, gemi altlarında sarsıldı ve aşağı yukarı sallanarak, hiç ağırlığı yokmuş gibi suların üzerinde kaymaya başladı. Çok fazla güç sarf ettiği için Tlıor'un omuzları titriyordu. Elden ve O’Connor yelkenleri fora ettiler. Az sonra denize açılmışlardı bile.

Elden ve O'Comıor'a kürekleri yerlerine koymak ve iplerini bağlamak için yardım ettikten soma hep birlikte zafer çığlıkları attılar. Bütün bunlardan heyecanlanan Krohn da onlarla birlikte

cıyak cıyak bağırmaya başladı

Gemi başıboş bir şekilde sürüklenmeye başlamıştı. Thor hemen dümene geçti. O'Comıor da onun yanma geldi.

"Dümene geçmek ister misin?" diye sordu Tlıor, O'Connor'a.

O'Connor'un yüzüne kocaman bir gülücük yayıldı.

"Hem de nasıl..."

Birden iyiden iyiye hızlandılar ve rüzgârı arkalarına alarak Tartuvian'ın sarı suları üzerinde seyretmeye başladılar. Sonunda, gemiyi harekete getirmeyi başarmışlardı. Thor derin bir soluk aldı. Yola çıkmışlardı.

Thor, Reece ile birlikte pruvaya doğru yöneldi. Krohn ikisinin arasına girerek Thor Tın bacağına yaslandı. Thor eğilerek onun yumuşak beyaz kürkünü sıvazladı. Kınlın, Tlıor'a abanarak onu yaladı: Thor küçük bir torbaya elini daldırdı ve Kınlın için bir parça et çıkardı. Kinim bir hamlede eti kaptı.

Thor bakışlarını önlerindeki uçsuz bucaksız denize çevirdi. Ufukta İmparatorluk'un simsiyah gemileri birer nokta halinde görünüyordu. Büyük bir ihtimalle Halka Tun McCloud tarafına gitmek üzere yola çıkmışlardı. Neyse ki, onları fark etmemişlerdi. Tek başına seyreden küçük bir gemiyi arıyor olmaları mümkün değildi. Gökyüzü açıktı, arkalarından esen rüzgâr oldukça kuvvetliydi ve hız almaya devam ediyorlardı.

Thor bakışlarıyla çevreyi tarayarak, ileride neler olabileceğim kestirmeye çalıştı. İmparatorluk topraklarına ne kadar zamanda varabileceklerim ve onları orada nelerin beklediğini merak ediyordu. Kılıç'ı nasıl bulacaklar ve bu hikâye nasıl sona erecekti? Önlerinde sürüyle engel vardı ve başarılı olma şanslarının fazla olmadığını biliyordu, ama yine de bu yolculuğa nihayet çıkabilmiş olmakta dolayı müthiş bir coşku içindeydi. Buraya kadar gelebilmiş

olmak ona heyecan veriyordu ve Kılıç'ı geri alma arzusuyla yanıyordu.

"Ya orada değilse?" diye sordu Reece.

Thor dönerek ona baktı.

"Kılıç, yani," diye ekledi Reece. "Ya orada değilse? Ya kaybolmuşsa? Veya parça parça edilmişse? Ya onu asla bulamazsak? Ne de olsa, İmparatorluk'un toprakları uçsuz ve bucaksız..."

"Ya İmparatorluk onu nasıl kullanacağını keşfetmişse?" diye sordu Elden yanlarına gelerek, kalın sesiyle.

"Peki ya Kılıç'ı bulduğumuz halde geri getirmezsek?" diye sordu Conven.

Karşılarında duran ve yanıtı olmayan bu soru deniziyle tedirgin olmuş bir şekilde orada öylece kalakaldılar. Bu yolculuk bir çılgınlıktı. Thor bunu biliyordu.

Hem de tam bir çılgınlık...

BOLUM DÖRT

Gareth, babasının çok değer verdiği ve şatonun üst katında bulunan çalışma odasının taş zemini üzerinde volta atarak, ne varsa tek tek kırıp döküyordu.

Gareth kitaplıktan kitaplığa giderek, asırlardan beri ailesinin mülkiyetinde olan deri kaplı tüm değerli kitapları bir vuruşta aşağıya indirdi, ciltlerini paraladı ve sayfalarını paramparça etti. Havalara fırlattığı sayfalar, kar taneleri gibi başının üzerine yağdı, bedenine ve salyalar akan yanaklarına yapıştı. Bu sarayda babasının sevdiği her şeyi, her kitabı tek tek oıtadan kaldırmaya kararlıydı.

Köşedeki masaya doğru ilerledi, afyon çubuğunu titreyen elleriyle yakalayarak içinde kalanları gliçlüce içine çekti. Buna şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Bir afyon bağımlısıydı, fırsat bulduğu an tüttürüyordu. Rüyalarında ve hatta artık uyanık olduğu vakit bile onu rahat bırakmayan babasıyla ilgili tüm imgeleri ortadan kaldırmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Gareth çubuğu yerine koyarken babasının, çürüyen bir ceset olarak, tam karsısında durduğunu gördü. Ona her göründüğünde, bir öncekinden daha çürümüş ve daha çok iskelete benzemiş oluyordu. Gareth bu korkunç görüntüyü görmemek için başını çevirdi.

Eskiden olsa Gareth ona saldırmayı denerdi ama bunun bir işe yaramadığını artık öğrenmişti. O yüzden şimdi sadece başını çevirmekle ve başka yerlere bakmakla yetiniyordu. Hep aynı şey oluyordu: Başında paslı bir taç olan babası, ağzı açık bir şekilde, ona iğrenmiş gibi bakıyor ve bir parmağını suçlar gibi ona doğru uzatıyordu. O korkunç bakış Gareth'a günlerinin sayılı olduğunu

hissettiriyor ve babasıyla buluşmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu hatırlatıyordu. Babasını görmekten dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordu. Onu öldürmekle eline bir lütuf geçmiş olsaydı, hiç olmazsa onun yüzünü görmekten kurtulabılseydi... Ama iıonik olarak, şimdi onu her zamankinden daha sıklıkla görüyordu.

Gareth aniden dönerek afyon çubuğunu hayaletin üzerine fırlattı. Yeterince hızlı atabildiği takdirde, hedefi tutturabileceğini umuyordu.

Ama çubuk sadece havada uçtu ve duvara çarparak tuzla buz oldu. Babasıysa hâlâ orada duruyor ve öfkeyle ona bakıyordu.

“Bu uyuşturucular artık işine yaramayacak,” diye azarladı babası onu.

Gareth artık dayanamıyordu. Babasının yüzünü tırmalama niyetiyle ellerini uzatarak hayalete doğru atıldı, ama elleri her zamanki gibi sadece havayla buluştu; üstelik de hızını alamayarak odanın diğer ucuna kadar tökezleye tökezleye gitti ve babasının tahta çalışına masasının üzerine kapaklandı. Ağırlığına dayanamayan masa parçalanarak onunla birlikte yere yıkıldı.

Gareth yerde yuvarlandı, soluğu kesildi ve başını kaldırınca kolunda derin bir yara açıldığını gördü. Gömleğinden aşağı kanlar akıyordu. O anda, üzerinde son bir kaç gündür uyurken bile çıkarmadığı iç gömleğinin olduğunu fark etti; onu haftalardır değiştirmemişti. Kendi yansımasına bir göz attı ve saçının karmakarışık olduğunu ve tam bir hödüğe benzediğim gördü. Benliğinin bir yanı bu kadar düşmüş olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu, ama bu dunun diğer yanının umurunda bile değildi. İçinde sağlam kalan tek şey yakıp yıkma ve babasından geri kalan her şeyi ortadan kaldırma arzusuydu. Bu şatoyu yerle bir etmek

istiyordu, Kral'ın Sarayı'm da... Böylece, çocukken ona lâyık görülen davranışların bir İntikamını almış olurdu. Anılar, bir türlü çıkaramadığı bir diken gibi içine saplanıp kalmıştı.

Tam o sırada, babasının çalışma odasının kapısı sonuna kadar açıldı ve Gareth'm görevlilerinden biri korku içinde içeriye göz attı.

"Efendimiz," dedi görevli. "Bir çarpma sesi duydum da... İyi misiniz? Efendimiz, yaralanmışsınız!"

Garetlı oğlana nefret dolu bir bakış fırlattı. Sonra ona sert bir çıkış yapmak için ayağa kalkmaya çalıştı, ama bir şeyin üzerine basarak yeniden yere düştü. Az önce çektiği afyon nedeniyle hâlâ tam olarak kendisinde değildi.

"Efendimiz, size yardım edeyim!"

Oğlan öne doğru atılarak Gareth'm bir deıi bir kemik kalmış olan kolunu yakaladı.

Ama Gareth'm hâlâ bir miktar gücü vardı. Oğlan ona dokunur dokunmaz onu odanın diğer ucuna kadar hızla ittirdi.

"Bana bir kere daha dokunursan, senin ellerini keserim," diye haşladı onu.

Oğlan korkuyla geri çekildi. Tam o sırada, başka bir görevli odaya girdi. Yanında da Gareth'm belli belirsiz tanıdığı yaşlıca bir adam vardı. Bu adamı belli belirsiz hatırlar gibiydi ama tam olarak bir yere yerleştiremiyordu.

"Efendimiz," dedi adam, yaşlı ve çatlak bir sesle, "sizi yarım günden beri konsey salonunda bekliyoruz. Konsey üyeleri daha fazla bekleyemezler. Size verilecek acil haberleri var ve bunları gün bitmeden sizinle paylaşmaları gerekiyor. Geliyor musunuz?"

Garetlı gözlerini kısarak adama baktı, onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Adamın babasına hizmet eden birisi olduğunu hayal meyal hatırlıyor gibiydi. Konsey odası... Toplantı...

Her şey zihninde bir girdap gibi dönüp duruyordu

“Sen kimsin?” diye sordu Garetlı.

"Efendimiz, benim adını Aberthol. Babanızın güvenilir danışmanı." dedi adanı biraz yaklaşarak.

Garetlı yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Aberthol. Konsey. Toplantı. Zıhın allak bullaktı ve başı da çatlayacak gibi ağrıyordu. Şu anda istediği tek şey yalnız kalmaktı.

"Beni yalnız bırak,” diye hırladı. "Ben gelirim.”

Aberthol onaylar gibi başını salladı. Görevliyle birlikte telâşla odadan çıkarken kapıyı da arkalarından kapattı.

Garetlı yere çömeldi, başını ellerinin arasına alarak düşünmeye, hatırlamaya çalıştı. Ama bunu bile yapamıyordu. Hatırladığı her şey bölük pörçüktü. Kalkan indirilmişti; İmparatorluk saldırıyordu; sarayda yaşayanların yarısı kaçmıştı; kendi kız kardeşi öncülük ederek onları uzaklara, Sılesia'ya götürmüştü... Gwendolyn... Evet, işte buydu. Hatırlamaya çalıştığı şey tam da buydu. Gwendolyn. Ondan anlatamayacağı kadar büyük bir tutkuyla nefret ediyordu. Ve şimdi, onu öldürmeyi her zamankinden fazla istiyordu. Onun öldürmesi *gerekti.* Başına gelen her işten, o sorumluydu. Onu tekrar ele geçirmenin bir yolunu bulacaktı elbet, bu ölmesine neden olsa bile... Ondan sonra da diğer kardeşlerine gelecekti sıra.

Garetlı bu düşünceyle, kendisini daha iyi hissetmeye başladı.

Müthiş bir çabayla ayağa kalktı, ama odanın için sendeleyerek yürürken köşe masalarından birine takıldı. Kapıya yaklaştığında, babasının su mermerinden yapılmış bir büstü gözüne çarptı. Bu, babasının sevdiği bir heykeldi. Heykeli başından tuttuğu gibi, duvara fırlattı.

Heykel bin parçaya bölündü. Garetlı o gün ilk defa olarak gülümsedi. Günü belki de korktuğu kadar kötü geçmeyecekti.

Garetlı ıkı yanında refakatçileri olduğu halde bir çalımla konsey odasına girdi. Devasa meşe kapıları avucuyla iterek açmış ve kalabalık odadaki insanların onun mevcudiyetini hissedip irkilmesini sağlamıştı. O içeriye girince, herkes bir anda hazır ol durumuna geçti.

Normal olarak bu durumun Garetlı'ı mutlu etmesi gerekirdi, ama o iyi bir gününde değildi. Babasının hayaleti ona rahat vermiyordu ve kız kardeşinin gitmiş olması da onu çok öfkelendirmişti. Bu duygular zihninde bir girdap gibi dönüp duruyordu ve hıncını bir şekilde binlerinden çıkarması gerektiğini düşünüyordu.

Garetlı afyonun verdiği sersemlikle devasa odada yalpalayarak ilerlemeye başladı. Tahtına doğnı uzanan dar koridorun ortasından yürürken, düzinelerle konsey üyesi yana doğnı çekilerek ona yer verdi. Saraydakılerin sayısı artmıştı. Kraliyet Sarayı'nın yarısının ayrılmış, Kalkan'ın da indirilmiş olduğu haberini alan insanların sayısı arttıkça, havadaki enerji de giderek dizginlenemez bir hal alıyordu. Kraliyet Sarayı'nda kalan kişiler adeta sorularına yanıt bulmak için buradaydılar.

Tabii, Gareth'ın verecek bir yanıtı yoktu.

Garetlı babasının tahtının fildişi basamaklarını kasıla kasıla çıkarken, tahtın hemen gerisinde sabırla beklemekte olan Lord Kultin'i gördü, Lord Kultin özel savaş gücünü oluşturan paralı askerlerin lideriydi ve sarayda güvenebileceği kişi olarak bir tek o kalmıştı. Onun yanında da savaşçılarından onlarcası duruyor ve Garetlı için ölmeye hazır bir şekilde, elleri kılıçlarında sessizce bekliyorlardı. GaıethT rahatlatan tek şey de zaten buydu.

Garetlı tahtına oturdu ve bakışlarını odada gezdirdi. Odada pek

çok insan vardı, bunların birkaçını tanıyordu, ama çoğunluğu ona yabancıydı. Onların hiç birine güvenmiyordu. Sarayından her gün sürüyle insan atıyordu; pek çok kişiyi zindana attırmış, daha da fazlasını cellâtlara teslim etmişti. En azından bir elin parmakları kadar adam öldürtmediği tek bir gün yoktu. Bunun iyi bir politika olduğunu düşünüyordu: insanları dikkatli olmaya sevk ediyor ve bir darbe olasılığını önlüyordu.

Odada sessizlik hüküm sürüyordu, herkes büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Dehşet içindeydiler ve korkudan ağızlarını açamıyorlardı. Bu, tam da onun istediği bir şeydi. Ona, vatandaşlarına korku salmaktan daha fazla heyecan veren bir şey yoktu.

Nihayet, bastonunun sesi taş zemin üzerinde yankılanan Aberthol öne doğıı çıkarak boğazını temizledi.

“Efendimiz,” diye başladı yaşlı ve yorgun bir sesle, “Kral'm Sarayı'nda karmaşalı günler geçirmekteyiz. Size hangi haberlerin ulaştığını bilmiyorum ama Kalkan indirildi; Gwendolyn Kral'in Sarayı'nı terk etti ve Kral'm Sarayı'nın yarısının yanı sıra Kolk'u, Brom'u, Kendrick'i, Atme'yi, Gtimüş'ü, Lejyon'u ve ordunuzun yarısını ele geçirdi. Burada kalanlar sizin yönlendirmenizi bekliyor ve bundan sonraki hamlenin ne olacağını öğrenmek istiyor. İnsanlar sorularına yanıt bekliyorlar. Efendimiz.”

"Dahası da var," dedi Gareth'ın belli belirsiz hatırladığı bir başka konsey üyesi. "Kanyon’un da geçildiğine dair söylentiler yayılmış durumda. Andronicus'un bir milyon kişilik ordusuyla Halka'nın McCloud kısımnı istila ettiği dedikoduları da var.”

Odayı öfkeli soluma sesleri doldurdu; düzinelerle kahraman savaşçı birbirleriyle korku içinde fısıldaşmaya başladılar. Panik havası kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılmaya başlamıştı.

"Bu doğru olamaz!" diye bağırdı askerlerden biri.

"Doğru!" diye ısrar etti bir konsey üyesi.

"O zaman hiç ümit kalmadı demektir!" diye haykırdı bir başka asker. “Eğer McCloudlar yenıldılerse, İmparatorluk ondan sonra Kral’ın Sarayı'na gelecektir ve biz onları durduracak durumda değiliz.”

"Teslim şartlarını tartışmamız gerek. Efendimiz," dedi Aberthol, Gareth'a.

"Teslim olmak mı?" diye haykırdı bir başka adam. "Asla teslim olmayacağız!”

“Eğer teslim olmazsak,” diye bağırdı bir diğer asker, “hepimizi ezip geçerler. Bir milyon askere karşı nasıl dayanırız?”

Odaya öfkeli homurtular yayıldı. Askerler ve konsey üyeleri bir karmaşa halinde birbirleriyle münakaşa ediyorlardı.

Konsey başkanı elindeki demir çubuğu taş zemine vurarak bağırdı:

“SESSİZLİK!”

Oda yavaşça sakinleşmeye başladı. Herkes dönüp ona baktı.

“Bunlar bizim değil, kralın vermesi sereken kararlar,” dedi konsey üyelerinden biri. “Gareth bizim yasal kralımız ve teslim şartlarını tartışmak bize kalmış bir iş değil... Veya teslim olup olmamaya karar vermek...”

Hepsi birden Gareth'a döndüler.

“Efendimiz,” dedi Aberthol, bitkin bir sesle, “İmparatorluk'un ordusuyla nasıl baş etmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz?”

Odaya ölümcül bir sessizlik yayıldı.

Gareth oturduğu yerden adamlarına bakıyor ve bir yanıt verebilmeyi istiyordu. Ama düşüncelerini toparlamak onun için giderek daha güç bir hale gelmişti. Babasının sesi sürekli olarak

başının içinde dönüp duruyor ve çocukluğundaki gibi hep ona bağırıyordu. Gitmek bilmeyen bu ses onu deli ediyordu.

Gareth elini uzatarak tekrar tekrar tahtın tahta kolunu tırmaladı. Odada duyulan tek ses, tırnaklarının tahtanın üzerinde çıkardığı tırmalama sesleriydi.

Konsey üyeleri birbirleriyle kaygılı bir şekilde bakıştılar.

Konsey üyelerinden biri "Efendimiz," diye girişti, “eğer teslim olmayı kabul etmeyecekseniz, o zaman Kral'ın Sarayı'nı vakit geçirmeden tahkim etmeliyiz. Tüm girişleri, tüm yolları ve tüm bahçe kapılarını sağlamlaştırmalıyız. Askerlerimizin tamamını çağırmak ve savunma silahlarımızı hazırlamalıyız. Olası bir kuşatmaya karşı hazırlıklı olmalı, yiyecekleri azar azar dağıtmalı ve vatandaşlarımızı korumalıyız. Yapılması gereken çok iş var. Lütfen, Efendimiz. Bize bir emir verin. Ne yapmamız gerektiğini söyleyin.”

Odada yine bir sessizlik oluştu. Bütün gözler Gareth'a dikilmişti.

Gareth nihayet çenesini kaldırdı ve onlara doğru baktı.

“İmparatorluk'la savaşmayacağız,” diye ilan etti, “ama teslim de olmayacağız.”

Odadaki herkes zihin karışıklığı içinde birbirine baktı.

"O zaman ne yapacağız. Efendimiz?” diye sordu Alberthol.

Gareth boğazını temizledi.

"Gwendolyn'i öldüreceğiz!” diye bağırdı. “Şu anda en önemli işimiz bu.”

Bu sözleri şoke edici bir sessizlik takip etti.

"Gwendolyn'i mi?" diye bağırdı konsey üyelerinden biri hayretle ve odanın içinde yeniden şaşkın mırıldanmalar yükseldi

"Onu ve yanındakileri Sılesia'ya varmadan önce öldürsünler

diye güçlerimizi peşleıine takacağız," diye beyan etti Gaıeth.

“Ama Efendimiz, bunun bize ne gibi bir faydası olacak ki?” diye seslendi bir konsey üyesi. “Eğer onlara saldırırsak, güçlerimizi saldırılara açık bir duruma düşürmüş olmaz mıyız? İmparatorluk hemen etraflarını sarar ve hepsini katleder.”

“Ayrıca Kral'm Sarayı da saldırıya açık bir hale gelir!” diye bağırdı bir diğer üye. “Eğer teslim olmayacaksak. Kral'ın Sarayı’nı hemen tahkim etmeye başlamalıyız.”

Bir grup üye bu sözlere onay verir gibi bağırdılar.

Garetlı dönerek soğuk bakışlarla konsey üyesini süzdü.

“Elimizdeki bütün adamları kız kardeşimi öldürmek için kullanacağız!” dedi esrarengiz bir tavırla. “Tek bir kişiyi bile bu işten muaf olmayacak!”

Konsey üyesi taş zemini çizerek sandalyesini geriye doğru çekti ve ayağa kalktı. Odada tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Sizin şahsi takıntılarınız için Kral’ın Sarayı’mn mahvolmasını seyredemem. Başkalarını bilmem ama ben sizinle birlikte olmayacağım.”

Oradaki insanların yarısının "Ben de!" diye bağıran sesleıi odada yankılandı.

Garetlı öfkesinin giderek kabardığım hissediyordu. Tam ayağa kalkmak üzereyken konsey odasının kapısı pat diye açıldı ve ordudan geri kalanın komutanlığını yapan kişi içeriye girdi. Bütün gözler ona çevrildi. Komutan bileklerinden bağlanmış, yağlı saçlı, tıraşsız ve külhanbeyi görünümlü bağlı bir adamı peşinden siirüklüyordu. Onu odanın tam ortasına kadar getirdi ve kralın önünde durdu.

"Efendimiz,” dedi kumandan, soğuk bir sesle. “Kader Kıhcflnm çalınmasından sorumlu tutulan altı kısi infaz edilmişti. Bu adam da

kaçmayı başaran yedinci hırsız. Olan bitenle ilgili olarak, çok şahane bir öykü anlatıyor.”

Sonra adamı sarsarak, “Konuş!” diye kışkırttı.

Kabadayı her bir yöne tedirgin ve kendinden emin olmayan bakışlar fırlattı. Yağlı saçları yanaklarına yapışmıştı. Nihayet haykırdı:

“Bize kılıcı çalına emri verilmişti!”

Odaya öfkeli mırıltılar yayıldı.

"Biz on dokuz kişiydik” diye devam etti kabadayı. “On iki kişi karanlıktan faydalanıp kılıcı alacak ve onun Kanyon köprüsünden geçilip tenha bir yere götürecekti. Onu bir yük arabasına koydular ve köprüden geçerken o arabaya eşlik ettiler, böylece gözcülük yapan diğer askerler arabanın içinde ne olduğunu bilmeyeceklerdi. Diğer yedimize, kılıç çalındıktan soma arkada kalmamız emredilmişti. Bize, göstermelik olarak hapsedileceğimizi ama daha sonra serbest kalacağımızı söylemişlerdi. Ne var ki. arkadaşlarımızın hepsi infaz edildi. Kaçmasaydım, benim de akıbetim aynı olacaktı.”

Odada uzunca bir süre tedirgin mırıltılar duyuldu.

"Kılıcı nereye götürüyorlardı?” diye adamı sıkıştırdı kumandan.

“Bilmiyorum. Muhtemelen İııparatorluk'un derinlerinde bir yere.”

"Böyle bir emri kim vermiş olabilir ki?"

"O!" dedi kabadayı, aniden dönüp kemikli parmağıyla Gareth'ı göstererek. "Kralımız! Bize bu işi yapmamız için emir veren oydu!”

Odanın içine dehşete düşmüş insanların mırıltıları ve bağırışları yayıldı. Nihayet, konsey üyelerinden biri demir asasını birkaç kez yere vurdu ve bağırarak herkesi sessizliğe davet etti.

Bir sessizlik oluştu ama tam olarak değil.

Öfke ve korkuyla titreyen Gareth ağır ağır tahtından kalktı. O anda herkes sustu ve bütün gözler ona çevrildi.

Gareth fildişi basamakları birer birer indi. Odanın içinde öylesine bir sessizlik vardı ki. yere iğne düşse duyulabilirdi. Odayı boydan boya geçti ve kabadayının yanına geldi. Ona bir adım öteden soğuk bir şekilde bakmaya başladı. Adam, komutanın kollarında kıvranıyor ve ona bakmamak için yüzünü sağa sola çeviriyordu.

“Benim krallığımda hırsızların ve yalancıların üstesinden tek bir şekilde gelinir,” dedi yumuşak bir sesle.

Ve aniden belindeki hançeri çekerek adamın kalbine sapladı. Adam, gözleri yuvalarından fırlayarak acı içinde haykırdı ve aniden yere yıkıldı. Ölmüştü.

Komutan kaşlarını çatarak Gareth'a baktı.

“Şu anda, sizin aleyhinizde tanıklık yapan birisini öldürmüş bulunuyorsunuz,” dedi. "Bunun suçunuzu daha da ağırlaştıracağının farkında deşil misiniz?”

"Ne tanığı?" diye sordu Gareth. gülümseyerek. “Ölüler konuşmaz ki...”

Komutan kıpkırmızı oldu.

"Unutmuş olabilirsiniz, ben Kral'ın ordusunun yarısının komutanıyım. Aptal yerine koyulmaktan hiç hoşlanmam. Davranışlarınızdan, bu adamın size isnat ettiği suçu işlemiş olduğunuz kanısına varmak benim için hiç zor değil. Duamı böyle oluna, ben ve ordum size artık hizmet vermeyeceğiz. Ayrıca, sizi Halka'ya ihanetten tutuklattıracağını!”

Komutan başıyla adamlarına işaret etti. Bir düzine kadar asker tek beden olmuş gibi, aynı anda kılıçlarını çektiler ve Gareth'ı tutuklamak için öne atıldılar.

Lord Kultin hiç vakit kaybetmeden iki misli adamıyla birlikte öne çıktı. Paralı askerlerin tümü kılıçlarını çekerek Gareth'm arkasına geçtiler.

Komutanın adamlarıyla karşı karşıya durarak Gaıeth'ı aralarına aldılar.

Gareth muzaffer bir edayla kumandana baktı. Kumandan da, kendi adamlarının sayısının Gareth'm paralı askerlerinden çok daha az olduğunu biliyordu.

"Kimse beni tutuklayamaz," diye alaycı bir şekilde güldü Gareth. "Hele sen... Şimdi adamlarını al ve sarayımı terk et. Veya benim özel savaşçılarımın öfkesini tatmaya hazır ol."

Sinir bozucu bir kaç saniyeden sonra komutan nihayet adamlarına işaret etti ve hepsi birden, kılıçlarını çekmiş bir şekilde arkaya doğru adını atarak odadan çıktılar.

"Bu günden itibaren," diye patlattı kumandan, "bizim size hizmet etmeyeceğimizi herkes bilsin! İmparatorluk'un ordusuyla tek başınıza baş edin. Umarım size, sizin babanıza davrandığınızdan daha iyi davranırlar!"

Askerlerin hepsi, zırhlarını tangırdatarak fırtına gibi odadan çıktılar.

Geriye kalan konsey üyeleri, görevliler ve soyluların hepsi bu sessizlik içinde birbirleriyle fısıldaşmaya başladılar.

"Beni yalnız bırakın!" diye haykırdı Gareth. "HEPİNİZ!"

Gareth'm özel savaşçı grubu da dâhil olmak üzere herkes konsey odasını süratle terk etti.

Arkada kalan tek bir kişi vardı.

Lord Kultin.

Odada sadece o ve Gareth vardı. Lord Kultin Gareth'a doğru ilerledi ve bir kaç adım kala durup anlamak ister gibi onu inceledi.

Yüzü, her zamanki gibi ifadesizdi. Gerçek bir paralı askere yakışır bir yüzü vardı.

"Ne yaptığın veya neden yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor," diye başladı, çatlak ve duygusuz bir sesle. "Politika benim umurumda bile değil. Ben bir savaşçıyım. Ben sadece bana ve adamlarıma ödenen parayla ilgilenirim."

Durdu.

"Ama merakımı tatmin etmek için bilmek isterdim doğrusu. Gerçekten de kılıcı çalsınlar diye o adamlara emir verdin mi?"

Garetlı adama baktı. Bu adamın sözlerinde kendisini hatırlatan bir şeyler görüyordu. Soğuk bakışlı, acımasız ve fırsatçı gözlerdi bunlar.

"Yapmışsam ne olacak?" diye sordu Garetlı.

Lord Kultin uzun uzun ona baktı.

"Ama neden?" diye sordu.

Garetlı de ona baktı, aııa bir şey söylemedi.

Kultin'in gözleri birden ayılmış gibi açıldı.

"Kılıcı sen kullanamıyordun. Amacın onu başkalarının da kullanmasını engellemekti, değil ııi?" diye sordu Kultin. "Doğru mu?" Gareth'ın bu davranışının altındaki çapanoğlunu anlamaya çalışıyordu. "Ama yine de," diye ekledi, "onun çalınmasının Kalkan'm inmesine neden olacağını ve bizi saldırılara karsı savunmasız bırakacağım da biliyordun."

Kultin'in gözleri daha da açıldı.

"Bize saldınlmasım *istiyordun*, öyle değil mi? Senin içindeki bir şey, Kral'ın Sarayımın mahvolmasını istiyor," dedi, aniden tüm resmi görerek.

Garetlı ona gülümsedi.

"Hiç bir yer," dedi Garetlı ağır ağır, "sonsuza dek ayakta kalmak

için yapılmamıştır.”

BOLUM BEŞ

Gwendolyn askerlerden, danışmanlardan, görevlilerden, konsey üyelerinden, Gümüş'ten. Le jyon'dan ve Kral'ın Sarayı'nın yarısından oluşan maiyetiyle birlikte, yürüyen devasa bir şehir gibi, Kral'ın Sarayı'nı terk etti. Çelişkili duygular içindeydi. Bir yandan, ağabeyi Gareth'tan kurtulduğu için çok mutluydu. Çevresi onu koruyabilecek, güvenilir savaşçılarla sarılıydı. Gareth'ın ona erişemeyeceği bir yerdeydi. Onun hainliğinden veya onu binleriyle evlenmeye zorlamasından korkması için de bir neden kalmamıştı. Nihayet, her anını Gareth'ın katillerinden birinin onu sırtından bıçaklayacağı korkusuyla yaşaması aıtık gerekmiyordu.

Gwen bu devasa insan topluluğuna hükmetmek için seçilmiş olmasından dolayı da kendisini esinlenmiş ve onurlandırılmış hissediyordu. Maiyetindeki çok sayıdaki insan, sanki bir peygambermiş gibi onu takıp etmişler ve onunla birlikte Sılesia'ya uzanan bitmek tükenmez yollara düşmüşlerdi. Gwen onların bakışlarından, kendisini hükümdar olarak kabul ettiklerini ve ona bir beklentiyle baktıklarını görebiliyordu. Aslında erkek kardeşlerinden herhangi birinin bu onura sahip olmasını istediği için, bir suçluluk duygusu içindeydi. Yine de, adil ve hakkaniyetli bir lidere sahip olmanın insanlara ne denli bir ümit verdiğini görerek, mutlu oluyordu. Özellikle de bu karanlık günlerde, bu rolü oynayarak onların beklentilerini elinden geldiğince karşılamaya çalışacaktı.

Gwen daha sonra Thor'u düşündü ve Kanyon'daki gözyaşlarıyla dolu vedalarmı hatırlayarak yüreği burkuldu; onun neredeyse kesinlikle ölümle sonuçlanacak bir yolculuğa çıkmasını ve sislerin arasında gözden kaybolmasını izlemişti. Aslında bu, Gwen'in de

engellemeyi düşünemeyeceği, krallığın ve Halka'mn kurtulması için gerekli olan ve yüreklilik gerektiren, asil bir görevdi. Yine de, bu söreve neden *onım* gitmesi gerektiğini sorgulamaktan kendisini alıkoyamıyor, keşke başka bıı olsaydı, diye düşünüyordu. Şimdi, onunla birlikte olmayı her zamankinden daha çok istiyordu. Kamında onun çocuğunu taşıdığı ve tek başına hüküm sürmek için seçildiği, çalkantılı ve müthiş bir dönüşümün yaşandığı bu günlerde, Thor'un onun yanı başında olması en büyük arzusuydu. Hepsinden de öte. Thor için çok büyük bir kaygı duyuyordu. Onsuz bir hayat düşünemiyordu; bunu düşünmek bile ağlamak istemesine neden oluyordu.

Gwen, uçsuz bucaksız bir karavan halinde bu tozlu yollarda daha da Kuzey'e, uzak Silesia diyarlarına doğru yol alırlarken, tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu bildiği ıcin, derin bir soluk aldı ve güçlü görünmeye çalıştı.

Aslında vatanından koparılmış olduğu için hâlâ şoktaydı. Kadim Kalkan'm indirilmiş ve Kanyon'un ihlal edilmiş olduğunu havsalası almıyordu. Uzaklardaki casuslar, Andronıcus'un McCloud sahillerine çoktan inmiş olduğu dedikodularını yaymışlardı. Gwen kime ve neye inanacağını bilemiyordu. Böyle bir şeyin nasıl bu kadar çabuk gerçekleştiğini anlamakta zorlanıyordu. Bunu yapmak için Andronicus'un tüm filosunu okyanusa çıkarmış olması gerekiyordu. Ama eğer Kılıç 'in çalınması olayının arkasında bir şekilde McCloud varsa ve Kalkan'm indirilmesi olayını bizzat o ayarlamışsa, o zaman dunun farklı bir boyut kazanıyordu. Ama nasıl? McCloud Kılıç'ı nasıl çalmış olabilirdi? Onu nereye götürüyordu?

Gwen etrafındaki insanların ne kadar keyifsiz olduğunu görüyor ve bunun için onları suçlayamıyordu. Bu kalabalık gruba bir

umutsuzluk havası hâkimdi, bunun da haklı bir nedeni vardı; Kalkan olmadan, tümüyle savunmasız idiler. Bu bir zaman meselesiydi, Andronicus bugün olmazsa yarın veya daha somaki gün, istila etmek için gelecekti. Ve bunu yaptığında, onun adamlarını engellemek için yapabilecekleri tek bir şey bile yoktu. Burası, sevdiği ve değer verdiği her şey fethedilecek ve sevdiği herkes öldürülecekti.

Ölümlerine doğru yürüyor gibiydiler. Andronicus henüz buralarda değildi ama şimdiden kendilerini esir edilmiş gibi hissediyorlardı. Gwen, bir zamanlar babasının söylediği bir şeyi hatırladı: bir ordunun yüreğini fethedersen, savaşı da kazanırsın.

Gwen onlara ilhanı verecek, kendilerini güvende ve emniyette hissetmelerini sağlayacak ve hatta iyimserlik aşılayacak olan kişinin kendisi olduğunu biliyordu. O yüzden, bunları yapmakta kararlıydı. Böyle bir zamanda, kendi kişisel korkularının veya karamsarlık duygularının ona hâkim olmasına asla izin vermeyecekti. Kendi kendine acıma çamurunun içine düşmeyecek ve orada debelemneyecekti. Bu durum artık sadece onu ilgilendirmekten çıkmıştı. Halkını, onların hayatlarını ve ailelerini ilgilendiriyordu. Onların Gwen'e ihtiyaçları vardı ve onun yardım etmesini bekliyorlardı.

Gwen, babasını ve böyle bir durumda onun ne yapacağını düşündü. Onu düşünmek bile gülümsemesine neden oluyordu. Şartlar ne olursa olsun, babasının yüzünden her zaman cesur bir ifade olurdu. Gwen'e, korkusunu her zaman fırtına gibi eserek saklaması gerektiğini söylemişti. Şimdi geriye baktığında, babasının asla korkmuş gibi görünmediğini hatırladı. Tek bir kere bile. Belki de bu sadece bir gösteriydi, öyle idiyse bile *iyi* bir gösteriydi. Bir lider olarak, bakışların her an onun üzerinde olduğunu biliyordu ve

insanların bu *gösteriye*, belki de liderlikten bile daha fazla ihtiyacı olduğunun da farkındaydı. Korkularının esiri olamayacak kadar özverili bir insandı babası. Gwen de onun yolunu takip edecekti. O da korkularının esiri olmayacaktı.

Gwen etrafına bir göz gezdirdi yanında yürümekte olan Godfry'yi ve onun yanındaki şifacı kadın Illepra'yı gördü; ikisi aralarında konuşuyorlardı. Gwen Illepra'nın Godfıy'nin hayatını kurtardığından beıi onların birbirlerinden giderek daha cok hoşlandıkları kanaatine vardı. Gwen, diğer erkek kardeşlerinin yanında olmasını çok isterdi ama Reece, Thor'la birlikte gitmişti. Gareth'ı hayatından tamamen silmişti ve Kendrick de hâlâ doğudaki bir yerin yeniden inşasına yardım etmek için bir ileri karakol görevindeydi. İlk iş olarak, ona bir haberci yollamıştı. Habercinin ona vaktinde ulaşması ve onu Sılesıa'yı savunmak için Gwen'in yanına getirmesi için dua ediyordu. O şekilde hiç olmazsa kardeşlerinden ikisinin, yani Kendrick ve Godfıy'nin onunla birlikte Sılesıa'ya sığınmasını sağlamış olacaktı. Yalnız, en büyük kız kardeşi Luanda bu hesaba katılmış olmuyordu.

Luanda. coḳ uzun zamandan beri ilk kez Gwen'in düşüncelerinde yer alıyordu. Gwen ablasıyla her zaman çetin rekabet içinde olmuştu; onun eline geçen ilk fırsatı değerlendirip Kral'ın Sarayı'ndan kaçmasına ve o McCloudTa evlenmesine hiç şaşırtmamıştı. Luanda her zaman çok hırslı olmuştu ve her şeyde birinci olmayı isteyen bir doğası vardı. Gwendolyn aslında onu seviyordu ve genç yaşlarında onu hep kendisine örnek alınıştı; ama hırslarından vaz geçmeyen Luanda bu sevgiye karşılık vermemişti. Gwendolyn bir süre sonra çabalamaktan vaz geçmişti.

Yine de şimdi onun hesabına üzülüyordu. McCloud ülkesi Andronicus tarafından istila edildiğine göre, ona neler olduğunu

merak ediyordu. Onu öldürürler miydi? Bu düşünce Gwen'in titremesine neden oldu. Birbirlerine rakiplerdi ama sonuçta hâlâ iki kız kardeşlerdi ve onun vaktinden önce ölmesini hiç arzu etmezdi.

Gwen daha sonra annesini düşündü. Aileden bir tek o, Garetlı'la birlikte Kral'm Sarayı'nda. kendi ülkesinde mahsur kalmıştı. Gwen bunu düşününce elinde olmadan iiıperdi. Annesine çok kızmış olmakla birlikte, onun sonunun böyle olmasını hiç istemezdi. Kral'm Sarayı istila edilip yağmalandığında ne olurdu? Annesi de katledilir miydi?

Gwen kendisi için özenle planladığı hayatın çökmekte olduğunu düşünmeden edemedi. Luanda'nın yaz ortasında muhteşem bir şölen şeklinde gerçekleşen düğünü daha dün gibiydi. Kral'ın Sarayı o dönemde bereket içindeydi, o ve ailesi hep birlikteydiler ve bu olayı kutluyorlardı. Hepsinden de önemlisi Halka ele geçirilemeyecek kadar sağlam ve dayanıklıydı ve sonsuza dek öyle kalacakmış gibi görünüyordu.

Şimdiyse her şey parçalara ayrılmıştı. Hiç bir şey eskisi gibi deşildi.

Aniden soğuk bir sonbahar rüzgârı esmeye başladı. Gwen yünlü, mavi süveterini omuzlarına aldı. Bu yıl sonbahar kısa sürmüştü, kış gelmek üzereydi. Kanyon üzerinden Kuzey'e doğru yol alırken nemle birleşeıek daha da ağırlaşan buz gibi rüzgârların gelmekte olduğu iyiden iyiye hissediliyordu. Gökyüzü artık daha çabuk kararıyordu ve ısı azaldıkça alçaktan uçmaya başlayan kızıl ve kara akbaba gibi Kış Kuşları'nın çığlıkları yeniden duyulmaya başlamıştı. Durmadan karga gibi öten bu kuşların sesi bazen Gwen'in sinirlerini geriyordu. Gelmekte olan ölümün sesi gibiydi sanki.

Thor'la vedalaştıktan soma hepsi birden Kuzey'i takıp ederek

Kanyon boyunca ilerlemişlerdi. Bu yolun onları batı Halka’mn en batısındaki şehre, Silesia'ya götüreceğini biliyorlardı. İlerlerken, Kanyon'un dalga dalga yayılan tüyler ürpertici sisi, Gwen'in ayak bileklerini yalıyordu.

“Altık epeyce yaklaştık, leydim,” dedi bir ses.

Gwen başını çevirince, konuşan kişinin Silesia'nın çarpıcı kırmızı zırhını giymiş olan Srog olduğunu gördü. Kırmızı zincirli zırhlar ve çizmeler giymiş olan savaşçılarından bazıları da Srog'un her iki yanında duruyordu. Gwen, Srog'un ona karşı gösterdiği nezaketten, babasının anısına olan sadakatten ve Silesia'ya sığınmalarına izin vermesinden çok duygulanmıştı. Sığınacak bir yerleri olmazsa, o ve halkı ne yaparlardı? Kral'ın Sarayı’ndan çıkamayacaklar ve kalleş Gareth'ın insafına kalacaklardı.

Srog, Gwen'in bu güne kadar rastladığı en onurlu lordlardan biriydi. Emlinde binlerce asker vardı ve Batı'daki ünlü kalenin kontrolü de onun elindeydi. O yüzden Srog'un aslında kimseye biat etmeye veya saygı gösterisinde bulunmaya ihtiyacı yoktu. Ama babasına saygı göstermişti. Aralarında her zaman hassas bir güç dengesi vardı. Babasının babası zamanında, Silesia'nın Kral'ın Sarayı'na çok ihtiyacı olmuştu, ama babasının döneminde bu ihtiyaç azalmıştı ve onun dönemindeyse hemen hemen hiç olmamıştı. Nitekim Kalkan'm indirilmesi ve Kral'ın Sarayı’ndaki karışık ortam nedeniyle, şimdi onların Silesia'ya ihtiyacı vardı.

Elbette, Gümüş ve Lejyon askerleri. Kral’ın ordusunun yarısını oluşturan ve Gwen'e eşlik eden binlerce asker gibi, dünyanın en iyi savaşçılarıydı. Buna rağmen Srog, diğer loıdların çoğu gibi, kapılarını onlara kapatabilir ve kendi işine bakabilirlerdi.

Tam tersine Srog, Gwen'i arayarak ona olan bağlılığını ifade etmiş ve hepsine ev sahipliği yapmakta ısrar etmişti. Bu, Gwen'in

bir gün bir şekilde geri ödemekte kararlı olduğu zarif bir davranıştı. Elbette, hepsi hayatta kaldıkları takdirde...

“Kaygılanmanıza gerek yok,” diye yumuşak bir sesle yanıt verdi Gwen, elini Srog'un bileğinin üzerine koyarak. “Sizin şehrinize gelebilmek için dünyanın bir ucuna kadar bile yürüyebiliriz. Bu zor zamanlarda bize göstermiş olduğunuz bu insaniyet için çok şanslıyız.”

Srog gülümsedi. Yüzünde yaşadığı savaşların sürüyle izini taşıyan, kızıl-kahverengi saçlı, güçlü çeneli ve sakalsız, oıta yaşlı bir savaşçı olan Srog, sadece bir Lord değil, bir halk adamı ve gerçek bir savaşçıydı.

“Babanız için ateşin bile üzerinde yürürdüm,” diye yanıt verdi Srog. “Teşekkür etmenize gerek yok. Onun kızına yardım ederek ona olan borcumu ödemek benim için büyük bir onurdur. Zaten, ülkeyi sizin yönetmeniz onun arzusuydu. O yüzden, benim için sizin çağrınıza yanıt vermek, onun çağrısına yanıt vermekle aynı şeydir.

Gwen’in yanında yürüyenler arasında Kolk ve Brom da vardı. Arkalardansa binlerce mahmuzun hiç durmayan takırtısı, kılıçların kınları içinde şakırdaması ve zırhlara çarpan kalkanların sesi duyuluyordu. Kanyon'un ucu boyunca kuzeye doğru muazzam bir kakofoniyle ilerliyorlardı.

“Leydim,” dedi Kolk, “müthiş bir suçluluk duygusu içindeyim. Thor'a, Reece'e ve diğerlerine yalnız başlarına İmparatorluk'a doğru yola çıkmalarına izin vermemeliydik. İçimizden daha fazla insan onlarla gitmek için gönüllü olmalıydı. Eğer onlara bir şey olursa, bu benim suçum olacak.”

“Bu, onların kendi seçimleriydi,” diye yanıtladı Gwen. “Onlar onurlu bir arayış içindeydiler. Gitmesi gerekenler gitti. Suçluluk hissetmenin kimseye bir yararı yok.”

“Ama eğer Kılıç'la birlikte vaktinde dönmezlerse ne olacak?” diye sordu Srog. "Andronicus'un kapımıza dayanması an meselesi gibi görünüyor.”

"O zaman biz de direnerek savaşırız,” dedi Gwen kendinden emin bir şekilde. Yanındakileri rahatlatmak için sesine elinden geldiğince cesaret katmaya çalışıyordu. Diğer komutanların dönerek ona baktıklarını gördü.

“Kanımızın son damlasına kadar direneceğiz,” diye ekledi. “Gerilemek veya teslim olmak diye bir şey olmayacak.”

Komutanların bu sözlerden etkilendiğini görebiliyordu. Sesinin tonu kendisini bile etkilemişti. İçinden yükselen güç, onu bile şaşırtmıştı. Bu, babasının ve yedi kuşak hükmetmiş olan MacGil krallarının gücüydü.

Yürümeye devam ettiler. Aniden yolun sola doğru keskin bir şekilde döndüğünü gördüler. Gwen köşeyi dönünce aniden durdu. Gördüğü manzara soluşunu kesmıstı.

Silesia tam karşısındaydı.

Genç bir kızken babasının onu buraya gezmeye getirdiğini hatırladı. O zamandan beri rüyalarına giren ve onu büyüleyen bir yerdi burası. Şimdi, genç bir kadın olarak baktığında bile, hâlâ soluğu kesiliyordu.

Silesia, Gwen'in hayatında gördüğü en olağandışı şehirdi. Binaların ve sur duvarlarının tümü, gözün gördüğü her şey antik ve parlak kırmızı taşlardan yapılmıştı. Gökyüzüne doğru dimdik uzanan yüksek korkuluk duvarlarıyla ve kulelerle dolu olan Üst Silesia anakara üzerinde kurulmuştu. Aşağı Silesia'ysa Kanyon'un yan cephesinde inşa edilmişti. Kanyon'un türbülanslı sisleri ansızın bastırır, orayı çepeçevre sararak kırmızı taşların ışık altında parlamasına ve ışıldamasına neden olur ve oraya sanki bulutların

üzeıinde inşa edilmiş gibi bir hava verirdi.

Silesia'nın siperlerinin taçlandırdığı ve sıra sıra pek çok duvarın arkadan desteklediği sur duvarları yüz ayak yüksekliğindeydi. Saray tam bir kaleydi. Herhangi bir ordu bir şekilde onun duvarlarını aşsaydı dahi, yine de tepelerin eteklerinden geçerek şehrin alt yarısına inmesi ve Kanyon'un bir ucunda savaşması gerekirdi. Bu kesinlikle istilacı bir ordunun savaşmak istemeyeceği türden bir savaş olurdu. Şehir o yüzden binlerce yıldan beri ayakta kalabilmişti.

Gwen'in adamları durdular. Hepsinin solukları kesilmişti. Gwen onların da huşu içinde olduklarını hissedebiliyordu.

İlk kez, içini bir iyimserlik duygusu kapladı. Burası onların, Gareth'tan uzakta yaşayabilecekleri ve savunabilecekleri bir yerdi. Burada hüküm sürebilirdi. Belki, ama belki. MacGil krallığı burada yeniden ayağa kalkabilirdi.

Srog da ellerini beline koymuş, kendisi de ilk kez görüyormuş gibi durmuş, gururla parıldayan gözlerle, şehrini seyrediyordu.

"Silesia'ya hoş geldiniz."

BOLUM ALTI

Thor şafak sökerken gözlerini açtı. İlk gördüğü şey, okyanusun devasa tepeler halinde yükselip inen ve güneşin ilk ışıklarının kucakladığı yumuşak dalgaları oldu. Tartuvian'ın açık sarı suları sabahın pusuyla ışıl ışıl parlıyordu. Gemileri suyun üzerinde sessizce inip çıkarak ilerliyordu. Sadece gövdesine vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Thor doğrularak çevresine bakındı. Bitkinlikten gözleri zor açılıyordu. Gerçekten de hayatında kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Günlerdir denizdeydiler ve dünyanın bu yanı çok farklıydı. Hava nemden o kadar ağırlaşmış ve ısı o derece yükselmişti ki, ciğerlerine hava yerine sel gibi akan bir ırmak çekiyormuş gibi geliyordu ona. Bu da onu halsiz bırakıyor, kollarını ve bacaklarını ağırlaştırıyordu. Kendisini Summer'a gelmiş gibi hissediyordu.

Thor etrafında bir göz gezdirdi ve normal olarak her vakit şafaktan önce kalkan arkadaşlarının hepsinin güvertede yığılmış bir şekilde uyumakta olduklarını gördü. Her vakit uyanık olan Krohn bile, onun yanında uyumaktaydı. Ağır tropik hava onları çok etkilemişti. Kimsenin dümenin başında durduğu yoktu, bundan günlerce önce vaz geçmişlerdi. Dümenin başında durmanın bir anlamı yoktu: yelkenleri dinamik batı rüzgârına teslim olmuştu ve bu okyanusun büyülü gelgiti sürekli olarak gemilerini tek bir yöne doğru çekiyordu. Bir kaç kez rotalarını değiştirmek istemişlerdi ama faydasızdı. Kaderlerinde sanki tek bir yere doğru gitmek vardı. O yüzden, hepsi Tartından sularının onları kendi istediği yere götürmesine boyun eğmişlerdi.

Zaten İmparatorlukla gitmemiz gereken yerin ne bile bilmiyoruz, diye düşündü Thor. Gelgit bizi bir şekilde karaya attığı takdirde, diye hesapladı, o kadarı bizim için yeterli olur.

Tam o sırada Krohn ağlamaya benzer bir iniltiyle ayaklandı ve eğilerek Thor'un yüzünü yaladı. Thor elini torbasına daldırarak, geriye kalan son kuru et parçasını ona verdi ama hayvanın her zamankinin aksine eti onun elinden kapmadığını görünce şaşırdı. Krohn önce boş torbaya, sonra da anlamlı bir şekilde Thor'a baktı. Yiyeceğini almakta tereddüt ediyordu. Thor, hayvanın son parçayı ona bırakmak istediğini anladı.

Bu davranış Thor'u çok duygulandırmıştı. O yüzden eti arkadaşının ağzına tıkarak ısrar etti. Thor kısa bir süre sonra yiyeceklerinin biteceğini biliyordu ve bir an önce karaya çıkabilmek için dua ediyordu. Bu yolculuğun daha ne kadar süreceği hakkında hiç fikri yoktu; ya aylarca sürerse? Ne yiyeceklerdi?

Buralarda güneş erkenden doğuyor ve dünyayı parlak ve güçlü ışınlarıyla aydınlatmaya çok erken saatlerde başlıyordu. Sis, yanıp tutuşan suların üzerinde yayılmaya başlayınca, Thor ayağa kalkarak pruvaya gitti.

Orada durarak bakışlarıyla etrafı taradı. Sisin yayılmasını seyrederken, güverte de altında hafif hafif sallanıyordu. Ufukta aniden ince bir hat halinde beliren karayı fark edince, hayal gördüğünü sanarak gözlerini kırpıştırdı. Nabzı deli gibi atmaya başladı. Evet, bu bir karaydı. Gerçek bir kara!

Kara olağandışı bir şekle sahipti: denize doğru bir saman tırmığı gibi, uzun ve dar iki yarımada halinde uzanıyordu. Sis kalkmaya başlayınca, Thor sağma ve soluna baktı ve sadece elli metre kadar ötede, iki kara şeridinin her iki yanlarında uzanmakta olduğunu görünce şaşırdı. Uzun bir koyun tam ortasına doğnı çekilmişlerdi.

Thor bir ıslık çalarak Lejyon kardeşlerini uyandırdı. Sendeleyerek ayağa kalktılar ve telâşla güverteye, onun yanına selerek etrafa bakındılar.

Soluklarını tutarak bu manzarayı seyrettiler; sahiller Thor'un o süne kadar sördüsii en eszotik sahillerdi. Denize kadar uzanan sık ağaçlı ormanlarla kaplıydı. Ağaçlar öyle sıktı ki, gerilerinde ne olduğunu görmek mümkün değildi. Thor yükseklikleri otuz ayağı bulan ve denize doğru eğilmiş, devasa eğrelti otları, gökyüzüne ulaşmak ister gibi yükselen mor ve sarı renkli ağaçlar gördü. Her taraftan o güne kadar hiç duymadıkları sesler geliyordu. Tanımadıkları türden hayvanların, kuşların ve böceklerin hırıltıları, haykırışları ve şakımalarıydı bunlar...

Thor güçlükle yutkundu. Esrarengiz bir hayvanlar krallığına giriyor gibiydiler. Buradaki her şey çok farklıydı; havanın kokusu bile değişikti, yabancıydı. Onlara Halka'yı hatırlatan hiç bir şey yoktu burada. Diğer Lejyon üyeleri dönüp birbirleriyle bakıştılar. Thor onların gözlerinden bir tereddüdün geçtiğini fark etti. O sık ormanda onları ne gibi yaratıkların beklediğini merak ediyorlardı şüphesiz...

Ama bir seçenekleri yoktu. Akıntı onları buraya getirmişti, İmparatorluk'un topraklarına girmek için burada gemiden inmeleri gerektiği apaçık ortadaydı.

"Buraya gelin!" diye haykırdı O'Comıor.

Hepsi birden O'Connor'un yanında durduğu parmaklıklara doğru koştular. O'Coıınor eğilerek suyu işaret etti. Orada, geminin yanında yüzmekte olan, parlak mor renkli, on ayak uzunluğunda ve yüzlerce bacağı olan devasa bir böcek vardı. Dalgaların altında ışık saçan bu yaratık, aniden kaçar gibi suyun yüzeyine çıktı. Aynı anda binlerce minik kanat vızıldamaya başladı. Böcek bir süre suyun

hemen üstünde uçtuktan ve bir süre yüzeyde kaldıktan soma yeniden suya daldı. Soma bütün bunları bir kere daha tekrarladı.

Onu böyle seyrederlerken, yaratık aniden havalandı ve onların göz hizasına gelerek, dört kocaman yeşil gözüyle onlara bakmaya başladı. Tıslayınca hepsi birden istemsiz olarak irkilerek geriye doğru zıpladılar ve ellerini uzatıp kılıçlarına davrandılar.

Elden öne doğru atılarak kılıcını yaratığa doğru salladı. Ama vurmasına fırsat kalmadan, böcek sulara dalmıştı bile.

Gemi aniden bir sarsıntıyla karaya oturup durunca, Thor ve diğerleri uçarak güverteye çakıldılar.

Geminin kenarından aşağıya bakınca Thor'un yüreği daha da hızla atmaya başladı; altlarında binlerce sivri uçlu, parlak mor renkli küçük kayalardan oluşan dar bir sahil vardı.

Kara! Başarmışlardı.

Elden çıpaya doğru gitti. Hepsi birlikte onu kaldırıp kenardan aşağıya attılar. Teker teker zincire tutunup aşağıya indiler ve sahile atladılar. Thor inerken Krohn'u Elden'a vermişti.

Ayağı yere değince Thor bir iç çekti. Karaya indiği ve sağlam toprağa ayak bastığı için kendisini öyle iyi hissediyordu ki... Bir daha gemiye hiç binmese, hiç dert edınmeyecekti...

Hepsi birden ipleri yakalayıp, gemiyi ellerinden geldiğince sahile çektiler.

"Gelgit onu alıp götürür mü dersiniz?" diye sordu Reece, gemiye bakarak.

Thor da baktı; gemi sahilde emniyette gibi duruyordu.

"Bu çıpayla mümkün değil," dedi Thor.

"Gelgit onu alamaz," dedi O'Comıor. "Ama birilerini onu alıp götürür mü, asıl sorun bu."

Thor son bir kez daha gemiye baktı ve arkadaşının doğru

söylediğini anladı. Kılıç'ı bulsalar bile, geri döndüklerinde boş bir sahille karşılaşabilirlerdi.

"O zaman geriye nasıl döneriz?" diye sordu Conval.

Thor, attıkları her adımla köprüleri yakmakta olduklarını düşünmeden edemedi.

"Bir yolunu buluruz," dedi Thor. "Ne de olsa, İmparatorlukla başka gemiler de vardır, öyle değil mi?"

Thor, arkadaşlarını temin etmek için otoriter görünmeye çalışıyordu. Ama içinden kendisi de pek emin değildi. Bu yolculuğun uğursuz olduğuna giderek daha çok inanmaya başlamıştı.

Hepsi birden tek beden gibi dönüp sık ormana baktılar. Burası gerisinde karanlıklar olan ve yeşil yapraklardan oluşan bir duvar gibiydi. Hayvanların sesleri etraflarında tam bir kakofoni halinde yükseliyordu. Sanki İmparatorlukla yaşayan tüm canavarlar bir araya gelerek çığlık çığlığa onları selamlıyordu.

Veya ikaz ediyordu.

*

Thor ve diğerleri bu sık ve tropik ormanda yan yana ve tedirgin bir şekilde ilerlediler. Her biri tetikteydi. Çevredeki bu hayvanların ve böceklerin orkestra halindeki bağırış ve çağırışları öylesine yüksekti ki. Thor kafasını toparlayıp düşünmekte zorluk çekiyordu. Buna rağmen yaprakların gerisindeki karanlığa baktığında bu yaratıkların hiç birini göremiyordu.

Krohn da hırlayarak hemen yanından onu takip ediyordu. Tüyleri sırtında diken diken kabarmıştı. Thor onun bugüne kadar bu kadar uyanık ve tetikte olduğunu görmemişti. Silah arkadaşlarına

baktı ve her birinin ellerinin kılıçlarının üzerinde durduğunu sördii. Onlar da tetikteydi.

Saatlerdir yürüyorlar, ormanın daha da derinlerine giriyorlardı. Hava daha da ısınıyor ve daha da ağırlaşıyordu. Kırık dalların izini takip ederek, bir zamanlar bir grup kişi tarafından kullanılmış olduğu belli olan bir yoldan gidiyorlardı. Thor bu yolun Kılıç'ı çalan kişilerin kullandığı yol olması için dua ediyordu.

Thor başını kaldırıp huşu içinde doğayı seyretti: burada her şey destansı bir boyuta sahipti. Her bir yaprak onun bedeni kadar büyüktü. Kendisini devler ülkesindeki bir böcek gibi hissediyordu. Bir ara, yaprakların arasında hışırdayan bir şey görür gibi oldu ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Binlerinin onları gözlediği gibi bir hisse kapılmıştı.

Önlerinde uzanan yol aniden yapraklardan oluşan bir duvarla sona erdi. Hepsi birden durup, şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

“Ama yol nasıl böyle ortadan kaybolur?” diye bağırdı O'Connor ümitsizce.

“Kaybolmamış,” dedi Reece, yaprakları inceleyerek. “Orman kendi kendisinin içinde büyümüş.”

“Peki, şimdi hangi yoldan gideceğiz?” diye sordu Conval.

Thor dönüp çevresine bir bakış attı. O da aynı şeyi merak ediyordu. Her taraf daha da sık yapraklarla örtülüydü ve bir çıkış yolu yok gibi görünüyordu. Thor içinin karardığını hissetti. O da ne yapacağını bilemez haldeydi.

Ama aniden aklına bir fikir geldi.

“Krohn,” dedi çömelıp Krohn'un kulağına fısıldayarak. “Şu ağaca tırman. Ve soma bize bakarak haıısı tarafa gitmemiz gerektiğini söyle.”

Krohn başını kaldırarak ona anlamlı bir şekilde baktı. Thor, o

anda hayvanın onu anladığım hissetti.

Gövdesi on adam genişliğinde olan devasa bir ağaca doğra atıldı ve bir an bile tereddüt etmeden tırnaklarım geçirerek tırmanmaya başladı. Daha soma, en yüksek dallardan birine çıktı. Dalın ucuna kadar gidip, kulaklarını dikti ve bakışlarını çevrede gezdirdi. Thor, Krohn'un onu anladığını her zaman hissetmişti ama şimdi öyle olduğundan kesin olarak emindi.

Krohn geriye doğra kaykıldı. Boğazından tuhaf bir pırlama sesi çıkararak, ağaçtan indi ve bir yöne doğra ilerlemeye başladı. Savaşçılar ne olduğunu anlamamış gibi birbirleriyle bakıştılar ve hepsi birden dönerek Krolın'u takip etmeye başladılar. Yürüyebilmek için sık yaprakları bir kenara iterek ormanın içinde ilerlediler.

Thor birkaç dakika sonra yolun yeniden açıldığını görerek rahat bir soluk aldı. Kırılmış dallar ve ezilmiş yapraklar daha önceki grubun hangi yöne gittiği sırrını açığa çıkarıyordu. Thor eğilerek Krohn'un sırtını okşadı ve başından öptü.

"O olmasaydı, ne yapardık bilmiyorum," dedi Reece.

"Al benden de o kadar," diye yanıt verdi Thor.

Krohn mutlu bir şekilde ve gururla pırladı.

Bükülen ve kıvrılan yolu takıp ederek, ormanın derinliklerine doğra ilerlediler. Etraflarını kocaman yapraklı yeni türde ağaçlar ve her biri Thor kadar büyük, rengârenk çiçekler sarmıştı. Bazı ağaçların dallarından kaya büyüklüğünde meyveler sarkıyordu.

Aniden derinden gelen bir hırıltı sesi duydular.

Conval geriye doğra sıçrayarak kılıcına sarıldı, diğerleriyse kaygılı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Conval, "Neydi bu?" diye sordu.

"Şuradan geliyordu," dedi Reece, ormanın farklı bir tarafını

göstererek.

Hepsi birden dönerek onun gösterdiği yöne baktılar. Thor yapraklardan başka bir şey göremiyordu. Krohn, dişlerini göstererek hırlamaya başladı.

Ses giderek güçlendi ve ısrarcı bir şekilde devam etti. Nihayet, dallar hışırdamaya başladı. Thor ve diğerleri birer adım geriye gittiler ve kılıçlarını çekerek en kötü olasılığa karşı hazırlandılar.

Ormanın derinliklerinden çıkan şey, Thor'un en kötü beklentilerinin de fevkinde bir şeydi. Tanı karşılarında, her birinin ucu kıskaçlı iki arka ayağı ve havada sallanan biraz daha küçükçe iki ön ayağı olan, Thor'un beş misli büyüklüğünde, peygamberdevesıne benzeyen bir böcek duruyordu. Gövdesi parlak yeşil renkte ve pullarla kaplıydı. Titreşen ve vızıldayan minik kanatları, başının tepesinde iki gözü, burnunun ortasında da üçüncü bir sözü vardı. Hareket ettiğinde, boğazının altındaki başka kıskaçlar da ortaya çıktı. Onlar da titreşiyor ve açılıp kapanarak şaklar gibi bir ses çıkarıyorlardı.

Hayvan onlara tepeden bakarak durdu. O anda kamından kemikli bir kola benzeyen uzun bir kıskaç daha çıktı. Onlar daha en küçük bir tepki bile gösteremeden bu kol uzanarak O'Connor'ı yakaladı ve diğer üç kıskacıyla onu belinden sardı. O'Connor'ı bir yaprak kadar hafifmiş gibi havaya kaldırdı.

O'Connor kılıcını savurdu ama sec kalmıştı. Canavar onu birkaç kere sarstı, soma aniden O'Comıor'ı yanlamasına döndürdü ve dizi dizi sivri dişleri görünecek şekilde açtığı ağzına atmaya hazırlandı.

O'Connor uflıkta beliren acılı bir ölümün beklentisiyle bir çığlık attı.

O anda Thor devreye girdi. Hiç düşünmeden sapanına bir taş koydu, nişan aldı ve canavarın burnunun ucundaki üçüncü gözüne

doğru fırlattı.

Çok isabetli bir atış olmuştu. Canavar bir ağacı bile ortadan çatlatabilecek kadar yüksek bir sesle, korkunç bir çığlık attı. Kıskacından bıraktığı O'Connor boşlukta kaldı ve pat diye bir ses çıkararak ormanın yumuşak toprağının üzerine düştü.

Öfkeden kuduran canavar bakışlarını Tlıor'a çevirdi.

Thor efelik taslamanın ve bu canavarla savaşmanın faydasız olduğunu biliyordu. Savaştıkları takdirde, erkek kardeşlerinin en azından bir tanesi ve muhtemelen Krohn da ölebilirdi. Ayrıca, böyle bir mücadele onları güçten düşürür ve enerjilerinin boşa gitmesine neden olurdu. Canavar belki de onun hâkimiyeti altındaki topraklarına girdikleri için kendisini tehdit edilmiş hissediyordu. Eğer oradan bir ana önce ayrılırlarsa, belki de onlarla uğraşmaktan vaz geçebilirdi.

"KOŞUN!" diye bağırdı Thor.

Hepsi birden dönerek koştular, ama canavar da onların arkasından gelmeye başladı.

Thor havayı keser gibi üstlerine gelen ve her hamlesinde başını birkaç ayak farkla ıskalayan canavarın tırnaklarının, arkalarındaki bitkileri parçalarken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Hepsi tek beden olmuş gibi koştular. Thor arayı biraz açabildikleri takdirde bir yere sığınabileceklerini düşünüyordu. Eğer saklanacak bir yer bulamazlarsa, savaşmaktan başka bir çare kalınıyordu.

Ama yanında koşturan Reece aniden kaydı ve bir dala takılarak yüzükoyun yaprakların arasına düştü. Thor onun ayağa kalkacak vakti olmayacağını biliyordu. Onun yanında durdu, kılıcını çekti ve Reece ile canavarın arasında dikildi.

"DURMAYIN. KOŞUN!" diye bağırdı Thor omzunun üzerinden diğerlerine ve Reece'i savunmak için kendisini hazırladı.

Canavar bir çığlık atarak Thor Tın üzerine atıldı ve kıskacını onun yüzüne doğru savurdu. Thor eğilerek bu darbeyi savuşturdu ve aynı anda kılıcını salladı. Kıskaçlarından biri uçup giden canavar korkunç bir çığlık attı. Kesilen yerden akan yeşil bir sıvı Thor'un tüm bedenine sıçradı. Thor başını kaldırıp baktığında, canavarın kıskacının, kaybettiği hızla yerine geldiğini görerek dehşet içinde kaldı. Sanki Thor bu kıskaca elini bile sürmemişti.

Thor yutkundu. Bu canavarı öldürmek mümkün değildi. Şimdi bir de onu kızdırmış bulunuyordu.

Canavar bedeninin nereden olduğu belli olmayan bir yerinden çıkardığı başka bir kolla Thor'un kaburgalarına hızlıca vurdu. Thor havada uçarak, kendisini bir ağaç kümesinin üzerinde buldu. Canavar daha soma bir kıskacını daha Tlıor'a doğru indirdi. Thor o anda, başının dertte olduğunu anladı.

Elden, O'Connor ve ikizler öne doğru atıldılar. Canavar Tlıor'a bir kıskaç darbesi daha vurmaya hazırlanırken, O'Connor onun ağzına doğru bir ok fırlattı. Boğazına ok saplanan canavar acı içinde inledi. Elden iki kollu baltasını canavarın sırtına indirirken, hem Conven, hem de Conval birer tane mızrak fırlatmışlardı. Bunlar da canavarın boğazının iki yanma saplandı. Reece bu arada ayağa kalkarak kılıcını canavarın karnına soktu. Thor hemen zıpladı ve canavarın kollarından birini daha kopardı. Krohn da onlara katıldı ve havada zıplayarak uzun ve sivri dişlerini canavarın boğazına geçirdi.

Thor'un düşündüğünün ve umduğunun da ötesinde zarar verdikleri canavar çığlık üzerine çığlık atıyordu. Thor onun hâlâ ayakta durması ve kanatlarının titreşmesi karşısında şaşkınlık içindeydi. Bu canavarın öleceği yoktu.

Hep birlikte canavarın, bedenine saplanmış olan mızrakları,

kılıçları ve baltayı tek tek çıkarmasını dehşet içinde seyrettiler. Ve bunu yaparken, tüm yaralar da onların gözlerinin önünde iyileşiyordu.

Bu canavarı alt etmek mümkün değildi.

Canavar geriye doğru kaykıldı ve kükredi. Tlıor ve Lejyon arkadaşları korku içinde başlarını kaldırıp baktılar. Ellerinden geleni yapmışlardı ama yaratığa bir çizik bile atamamışlardı.

Canavar, bıçak gibi keskin kıskaçları ve tırnaklarıyla onlara tekrar saldırmak için hazırlanıyordu. Tlıor yapabilecekleri başka hiçbir şey olmadığını anladı. Hepsi öleceklerdi.

Aniden birisi "ÇEKİLİN YOLDAN!" diye bağırdı.

Genç bir kişiye ait olduğu belli olan bu ses Thor'un arkasından gelmişti. Tlıor dönünce, elinde su kovasına benzeyen bir şey taşıyan on bir yaşlarındaki bir oğlan çocuğunun arkalarından koştuğunu gördü. Çocuk kovanın içindeki suyu canavarın yüzüne çarparken Tlıor başını eğerek suyu savuşturdu.

Canavar arkaya doğru kaykıldı. Yüzünün her yanından buharlar çıkıyordu. Tırnaklarıyla yanaklarını, gözlerini ve başını yırtıyor, paralıyordu. Attığı çığlıklar öylesine korkunçtu ki, Tlıor sonunda dayanamayıp elleriyle kulaklarını kapamak zorunda kaldı.

Canavar nihayet arkasını dönerek yıldırım gibi ormanın içlerine doğru kaçmaya başladı ve yaprakların arasında kayboldu. Hepsi birden dönerek, küçük oğlana yeni bir anlayış, hayranlık ve minnettarlıkla baktılar. Uzunca kahverengi saçları, parlak yeşil ve zekice bakan gözleıi olan ve üstü başı yırtık pırtık olan bu çocuk kirle kaplıydı ve çıplak ayaklarına ve kirli ellerine bakılacak olursa, buralarda bir yerde yaşıyor gibi duruyordu.

Tlıor hayatında hiç kimseye karşı böyle bir minnettarlık duygusu içine girmemişti.

“Bir Gathorbeast'i hiçbir silah alt edemez,” dedi oğlan, gözlerini devirerek. "Yakınlarda olduğum ve çığlıkları duyabildiğim için şanslısınız. Aksi takdirde çoktan ölmüş olurdunuz. Bir Gathorbeast ile asla savaşılmayacağım bilmiyor musunuz?”

Tlıor arkadaşlarına baktı. Söyleyecek bir söz bulamıyordu.

"Ona biz meydan okumadık ki, o bize meydan okudu,” dedi Elden.

“Topraklarına girilmediği takdirde onlar da kimseyle savaşmazlar,” dedi oğlan.

“Peki ne yapmamız gerekirdi?” diye sordu Reece.

“Birincisi, asla onun gözünün içine bakmamaksınız,” dedi oğlan. “Size saldırdığı anda, yere yüzükoyun yatıp, sizi rahat bırakmasını beklemelisiniz. Ama hepsinden de önemlisi, asla koşarak kaçmaya yeltenmemelisiniz.”

Tlıor öne doğru bir adım attı ve elini oğlanın omzuna koydu.

“Bizim hayatımızı kurtardın,” dedi. “Sana çok şey borçluyuz.”

Oğlan omuzlarını silkti.

“Siz İmparatorluk askerleri gibi durmuyorsunuz,” dedi. “ Dünyanın başka bir köşesinden gelmiş gibisiniz. Size neden yardım etmeyeyim ki? Birkaç gün önce gemiyle buraya gelen grubun işaretleri sizde de var gibi görünüyor.”

Tlıor ve diğerleri birbirleriyle bakıştılar ve oğlana döndüler.

“Bu grubun nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu Tlıor.

Oğlan omuzlarını silkti.

“Büyük bir gruptu ve bir silah taşıyorlardı. Silah ağır gibi duruyordu, çünkü hepsi birden taşımaya uğraşıyordu onu. Ben onları günlerce izledim. Onları izlemek kolaydı, çünkü çok ağır ilerliyorlardı. Çok çapaçul ve özensizlerdi. Nereye gittiklerini biliyorum ama köyün ötesinden sonra arkalarından fazla gitmedim.

Sizi oraya götürebilirim ve gittikleri yönü gösterebilirim. Ama bugün değil.”

Diğerleri şaşkınlıkla bakıştılar.

"Neden değil?” diye sordu Thor.

"Birkaç saat soma gece olacak. Burada karanlıkta dışarıya çıkılmaz.”

“Ama neden?” diye sordu Reece.

Oğlan sen deli misin der gibi ona baktı.

“Ethabuglar,” dedi.

Thor bir adım öne gelerek oğlana baktı. Bu cocuğu görür görmez sevmişti. Akıllı, dürüst, korkusuz bir çocuktu ve güzel gönüllüydü.

"Geceyi güvende geçirebileceğimiz bir yer biliyor musun?”

Oğlan dönüp Thor'a baktı, sonra ne diyeceğini bilemezmiş gibi omuzlarını silkti. Tereddüt ettiği belli oluyordu.

"Söylememem gerekir,” dedi. “Büyükbabam çok sinirlenir.”

Tam o sırada Krohn aniden Thor'un arkasından çıktı ve oğlana doğru ilerledi. Oğlanın gözleıi mutlulukla parladı.

"Vay canına!” diye haykırdı.

Krohn oğlanın yüzünü tekrar tekrar yaladı. Oğlan da keyifle kıkırdayarak uzandı ve Krohn'un başını okşadı. Soma dizlerinin üzerine çökerek, mızrağını indirdi ve Krohn’a sarıldı. Krohn da ona sarılır gibi bir hareket yapınca, oğlan isterik bir şekilde gülmeye başladı.

"Adı ne?” diye sordu oğlan. "Ve o nedir?”

"Onun adı Krohn,” dedi Thor gülümseyerek. "Ender bulunan bir beyaz leopardır o. Okyanusun diğer tarafından gelmektedir. Halka'dan. Bizim de geldiğimiz yer orası. Senden hoşlanmış gibi duruyor.”

Oğlan birkaç kez Krohn'u öptü ve nihayet ayağa kalkıp Thor'a baktı,

"Şey," dedi biraz tereddüt ederek, "sanırım sizi bizim köye götürebilirim. Umarım büyükbabam çok öfkelenmez. Eğer sinirlenirse, şansınıza küsün. Şimdi beni takıp edin. Acele etmemiz gerek. Az soma gece olacak."

Oğlan döndü ve hızla ormanın içine dalarak yola düştü. Thor ve diğerleri de onu takıp ettiler. Thor oğlanın becerikliliğine ve ormanı bu kadar iyi tanımasına hayret etmişti. Onu takip ederken bile zorlanıyorlardı.

"Bazen buralardan geçenler olur," dedi oğlan. "Okyanustaki gelgit onları bu körfezin tam göbeğine sürükler. Bazıları denizden gelip başka bir yere giderken buradan geçmek isterler ama pek çoğu bunu başaramaz. Ormandaki şu veya bu gibi şeyler onları yer. Siz şanslısınız. Gathorbeast'ten çok daha beter olan şeyler de var..."

Thor yutkundu.

"Çok daha beter olan şeyler mi? Ne gibi yani?"

Oğlan başını ıkı yana salladı, bir yandan da yürümeye devam ediyordu.

"Bilmeseniz daha iyi olur. Ben burada çok kötü şeyler gördüm."

"Ne kadar zamandır buradasın? " diye sordu Thor merakla.

"Bütün hayatım boyunca," dedi oğlan. "Büyükbabam ben daha küçükken bizi buraya getirmiş."

"Peki ama neden buraya, bu yere? Buradan daha konuksever yerler mutlaka vardı."

"Siz İmparatorluk'u bilmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu oğlan. "Her yerde askerleri vardır ve onların göremediği bir yerde olmak mümkün değildir. Eğer yakalarlarsa, bizi köle yaparlar. Ama çok ender olarak buraya gelirler, yani ormanın bu denli içlerine

kadar...”

Sık yeşilliklerle kaplı bir araziden geçerken, Tlıor önüne çıkan bir yaprağı kenara çekmek için elini uzattı. Ama oğlan aniden dönerek Tlıor'un elini ittirdi ve:

“SAKIN ONA DOKUNMAYIN!” diye bağırdı.

Hepsi aynı anda durdular. Tlıor neredeyse dokunmak üzere olduğu yaprağa bir bakış attı. Geniş ve sarı bir yapraktı ve oldukça da masum görünüyordu.

Oğlan elindeki sopayı uzatarak yaprağın ucuna dokundu; bunu yapar yapmaz yaprak inanılmaz bir hızla aniden sopaya sarıldı. Bir tıslama sesi duyuldu ve sopanın ucu bir anda ortadan kayboldu.

Tlıor şoke olmuştu.

“Bu bir Rankle yaprağı,” dedi oğlan. “Zehirlidir. Eğer dokunmuş olsaydınız, şu anda bir elinizi kaybetmiş olacaktınız.”

Tlıor çevresindeki yeşilliklere farklı bir yaklaşımla bakmaya başladı. Bu oğlanla karşılaşmış oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşündü.

Yürüyüşlerine devam ettiler. Tlıor ellerini bedenine yapıştırmış olarak yürüyordu. Diğerleri de öyle... Attıkları her adıma dikkat ediyorlardı.

“Birbirinizin yanından ayrılmayın ve benim adımlarımı takip edin,” dedi oğlan. “Hiçbir şeye dokunmayın, O meyvelerden sakın yemeyin. Çiçekleri de asla koklamayın... Tabii eğer kendinizden geçmek veya ölmek istiyorsanız, o başka...”

“Hey, şu da ne?” diye sordu O'Connor, bir daldan sallanan, ince uzun, sarı renkli devasa meyveyi göstererek. O tarafa doğru bir adını attı ve dokunmak için elini uzattı.

“HAYIR!” diye bağırdı oğlan.

Ama çok geç kalmıştı. O'Connor meyveye dokunur dokunmaz

altlarındaki toprak çökmeye başladı. Tlıor bir anda kendisini toprak ve çamurla birlikte bir tepeden aşağıya kayarken buldu. Bir çamur kayması içindeydiler ve durmak için hiçbir şey yapamıyorlardı.

Çamurların içinde, metreler boyunca ormanın karanlık derinliklerine doğru kayarlarken hepsi birden çığlıklar attılar.

BÖLÜM YEDİ

Eıec atının üzerinde oturdu. Güçlükle soluk alıyordu. Karşısındaki iki yüz askere karşı saldırıya geçmek için kendisini hazırlıyordu. Çok kahramanca çarpışmış ve ilk yüz kişiyi saf dışı bırakmayı başarmıştı ama şimdi omuzları zayıflamıştı ve elleri titriyordu. Zilini sürekli savaşmaya her zaman hazırdı, ama bedeninin ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu. Yine de, hayatı boyunca yaptığı gibi, elinden geldiği kadar mücadele edecek ve kaderin vereceği karan bekleyecekti.

Erec bağırarak düşmanlarının birinden çaldığı, kendisine aşina olmayan atı dehledi ve askerlerin üzerine atıldı.

Askerler de, onun savaş çığlığına karşılık vererek ona karşı acımazsızca hücuma geçtiler. Bu savaş alanında bugüne kadar çok kanlar dökülmüştü. Hiç kimsenin, galip gelmeden burayı terk etmeyeceği kesindi.

Erec saldırıya geçince, kemerindeki bıçağı çıkardı ve önündeki öncü düşman askerine doğru fırlattı. Bu mükemmel bir atıştı ve adamın boğazına saplanmıştı. Asker, dizginleri bırakarak ellerini boğazına götürdü ve Erec'in umduğu gibi, diğer atların ayaklarının dibine düştü. Pek çok at, ona takılıp yere kapaklandılar.

Erec bir eliyle mızrağını, diğer eliyle de kalkanını kaldırdı. Başlığının koruyucusunu yüzüne indirdi ve bütün gücüyle saldırıya geçti. Bu orduyla mümkün olan en hızlı ve şiddetli bir şekilde mücadele etmesi ve kendisi yaralansa da düşman askerlerinin arasından bir hat açması gerekiyordu.

Erec onlara saldırırken yine bir çığlık attı. Onca yıllık savaş deneyimi işine yarıyordu. Uzun kargısını usta bir şekilde kullanarak

bir biri ardı sıra pek çok askeri yere yıktı. İyice çömelerek bir eliyle de kalkanıyla kendisini koruyordu; darbeler her yönden kalkanının ve zırhının üzerine yağmur gibi iniyordu. Ona kılıçlarla, baltalarla ve gürzlerle bir metal fırtınası yaratır gibi saldırıyorlardı. Erec zırhının bu darbelere dayanabilmesi için dua ediyordu. Kargısını sıkıca kavrayarak, elinden geldiğince askeri hakladı ve bu grup içinde bir hat açmayı başardı.

Hızını hiç esmeden atını bir dakika kadar sürdü ve karşı tarafa geçmeyi başardı. Önüne çıkan herkesi öldürerek, düşman askerlerinin tam ortasından kendisine bir yol açarak açık alana çıkabilmişti. En azından bir düzine kadar askeıi haklamıştı, ama bunun bedelini de ödüyordu. Soluk soluğaydı, tüm bedeni ağrıyordu. Birbirine çarpan metallerin şakırtısı hâlâ kulaklarındaydı. Kendisini, bir öğütücünün içine atılmış gibi hissediyordu. Her tarafının kan içinde olduğunu gördü; neyse ki şans eseri ölümcül bir yarası yoktu. Önemsiz bir ıkı kesiği ve sıyrığı vardı.

Erec atını bir daire çizerek sürdü ve halkayı tamamlayarak yeniden düşman ordusuyla yüz yüze gelmeye hazırlandı. Onlar da dönmüşlerdi ve ona saldırmaya hazırlanıyorlardı. Erec şu ana kadarki zaferinden memnundu, ama nefes alması bile giderek zorlaşıyordu. Ayrıca, bu grubun içinden bir kere daha geçmeye çalışmanın onun sonunu getireceğini de biliyordu. Yine de, saldırıya geçmeye hazırlandı. Savaşta gerilemek gibi bir âdeti yoktu.

Aniden ordunun arka tarafından farklı bir ses geldi. Erec düşman ordusuna arkadan saldıran bir grup asker görünce önce gözlerine inanamadı. Ama sonra onların zırhlarını tanıdı ve yüreği heyecanla hopladı. Bu gelen onun Gümüş'ten yakın arkadaşı Brandt idi. Yanında da Dük ve onun düzinelerle askeri vardı. Onların arasında Alistair'i de görünce, Erec’in ıci fena oldu. Alistair'e güvenliği için

şatoda kalmasını söylemişti, ama onun Erec'ı dinlemediği görülüyordu. Eıec onu bu yüzden anlatamayacağı kadar çok sevdiğini hissetti.

Dük'ün adamları müthiş bir savaş çığlığı atarak düşman ordusunu arkadan saldırdı ve tam bir karmaşa yarattı. Ordunun yarısı savaşmak için onlara doğru döndü. Metallerin birbirine çarpmasıyla müthiş bir şakırtı oldu. Brandt, iki kollu baltasıyla öne geçti ve onunla öncü düşman askerinin kafasını uçurdu. Daha soma aynı baltayı savurarak bir başka askerin göğsüne sapladı.

Erec de ondan esin almıştı; biraz soluklandı ve bu karmaşadan faydalanarak ordunun ikinci yarısına doğru saldırıya geçti. Atını dörtnala sürerken, eğilerek yere saplanmış olan bir mızrağı aldı, sonra arkaya doğru kaykılarak onu on adamın gücüyle fırlattı. Mızrak inanılmaz bir hızla uçtu ve bir askerin boğazını delip geçerek yoluna devam etti ve bir başka askerin göğsüne saplandı.

Erec daha soma kılıcını havaya kaldırdı ve önüne çıkan ilk askere saldırdı. Adamın gürzünün gövde kısımnı bir anda ikiye ayrıldı. Daha soma dönerek bir hamlede adamın başını uçurdu.

Erec savaşmaya devam etti, geri kalan tüm enerjisini toplayarak kendisini bir grup düşman askerinin arasına attı. Ona her yönden saldıran bu askerlerin üzerine bindirdi, onların hamlelerini enselledi ve silahlarını savuşturdu. Kalkanıyla arka arkaya gelen darbeleri önledi ve saldırılarına devam etti; birkaç dakika soma düzinelerle asker etrafını sarmış, ona her taraftan saldırmaya başlamışlardı.

Erec sayabildiğinden fazla askeri öldürmüştü. Dük'ün askerlerinin ordunun arka kanadıyla meşgul olmasına rağmen, sayıca başa çıkılamayacak kadar fazlaydılar. İçlerinden bir tanesi gürzünü Erec'e dosru savurarak sırtına, kürek kemiklerinin arasına vurdu. Çivili metal top belkemiğine rastlayınca, Erec acıyla

haykırdı. Atından düşerek yere yuvarlandı. Bu darbe soluğunu kesmiş, onu iki büklüm etmişti.

Ama teslim olmaya niyeti yoktu. İçgüdüleri devreye girdi ve hemen yerde yuvarlanmaya başladı. Kalkanını kaldırarak başına inmek üzere olan bir darbeyi önledi. Soma kılıcıyla bir hamle yaparak adamın kolunu uçurdu.

Düşman askerlerinden biri Erec'in başını ezmek için girişti, ama Erec hemen kendisini onun önünden çekerek döndü ve atının bacaklarını kesti. Sürücü yere düşünce, Erec tekrar yerde yuvarlanarak adamı göğsünden bıçakladı.

Ama giderek daha çok sayıda asker Eıec'in üstüne geliyordu. Erec dizlerinin üzerinde çömelerek birbiri ardı sıra gelen darbeleri engelledi, elinden geldiğince onları savuşturdu, ama omuzlarındaki güç giderek daha zayıflıyordu. Tam o sırada, uzun ve düz sakallı, aşırı iri yapılı bir şövalye öne çıkarak baltasını havaya kaldırdı. Erec sadmeyi önlemek için kalkanını kaldırdı, ama başka bir asker arkadan bir tekme savurarak kalkanını düşürdü. Erec'in tepki bile vermesine fırsat kalmadan, bir üçüncü asker ayağıyla onun göğsüne bastırdı ve sırt üstü yere yıktı. Erec'in etrafında çok fazla sayıda asker vardı ve o iri yarı şövalyenin baltasını indirmesini izlemekten başka yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Ama o anda müthiş bir kargaşa oldu. Erec başını kaldırınca Brandt'ın vahşi bir çığlık atarak geldiğini, kılıcını bütün gücüyle savurarak baltayı ikiye böldüğünü ve iri yapılı şövalyenin de başını kesip attığını gördü.

Daha soma Dük ve birkaç kişi daha geldiler ve Erec'in yanındaki askerlere saldırarak onun önünü temizlediler. Erec dönerek göğsüne bastırmakta olan askerin bacağını yakaladı ve onu yere yıktı; soma da yerde yuvarlanarak çıplak elleriyle adamın

ensesini kütüıdetti.

Sonra adamın belindeki hançeri kaparak yerde döndü ve ona saldırmaya hazırlanan askerin boğazına sapladı. Ayağa kalkarak kanlar içindeki toprağın üzerinde duran kılıcını yakaladı ve bir kez daha soluklandı.

Kılıcını dört bir yana savuruyordu. Arkadaşı Brandt'ın yanında savaşmak ona daha da güç vermişti. Bu arada Dük'tin birkaç düzine adamının da yetişip onlara destek vermesiyle güçleri daha da arttı. Hep birlikte lordun ordusundan geri kalan yüz kadar askerle yüz yüze geldiler. Erec hemen çevreye bakınarak Alistair'i aradı ve onun savaş alanının bir ucunda. Warkfın'in üzerinde olan biteni seyrettiğini fark etti. Onun savaştan uzak olduğunu görerek rahatlamıştı.

Erec güçlükle soluk alıyordu. Yanındaki Brandt da onunla aynı durumdaydı ve her tarafı kanla kaplıydı.

"Bir kez daha senin yanında savaşacağımı biliyordum," dedi Brandt. "Sadece bu kadar çabuk olacağını tahmin etmiyordum."

Erec gülümsedi.

"Görüldüğü kadarıyla, bir kez daha hayatımı sana borçluyum." dedi.

"Hayır, değilsin," dedi Brandt. "Onu yıl öncesini unuttun mu? Şimdi ödeşmiş bulunuyoruz."

Geri kalan yüz askere karşı savaşmak için hazırlamrlarken, aniden grubun arka taraflarından bir başka çığlık sesi geldi. Eıec'in zihni karışmıştı. Neler olup bittiğini anlamak için döndü ve gözlerini kısarak uzaklara baktı. Arka hatlarda bir çarpışma olduğunu görür gibi oldu. Ne olduğunu anlayamamıştı. Lordun adamları birbirleriyle mi savaşıyorlardı?

Erec Dük'e bakarak. "Senin adamların mı?" diye sordu.

Dük de başını iki yana salladı. O da en az Erec kadar şaşkındı.

“Adamlarımın hepsi benimle birlikte. Kimin saldırdığım bilmiyorum.”

Karşılarındaki ordunun bir karmaşaya düştüğünü ve askerlerin geri dönüp arkalarına bakmadan savaş alanından kaçtığını gören Erec afallamıştı.

Kargaşa bir dalga gibi onlara doğru ilerlerken, Erec nihayet ne olup bittiğini gördü ve o anda adeta kanı dondu.

Lordun ordusuna arkadan saldıranlar dağ gibi bir yaratık grubuydu. Her bııı ıkı insan boyunda ve ıkı insan enindeydi. Parlak sarı tenleri, ikişer başları ve sekiz ayak uzunluğunda kolları vardı. Erec hemen onların Covenieler olduğunu anladı. Bunlar bir insanı tek elleriyle ikiye bölebilecek kadar insanüstü güce sahip oldukları bilinen efsanevi yaratıklardı. Silah taşımazlardı, çünkü onlara ihtiyaçları yoktu.

Erec elinde olmadan korkuyla iiıperdi.

“Bu mümkün değil,” dedi Brandt. “Covenieler sadece Kanyon'un diğer ucunda yaşarlar. Burada ne işleri var ki?”

“Burada olmaları Kanyonu bir şekilde aşma yolunu bulmuş olduklarını gösterir,” dedi Dük.

“Veya Kalkan’m inmiş olduğunu,” dedi Erec ciddi bir tavırla.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Erec söylediklerinde ne kadar haklı olduğunu hissetti ve yüreği gerçek bir korkuyla doldu. Kalkan ınmişse, Halka da saldırıya açık demekti. Bu aklının havsalasının almadığı bir şeydi. Kendisi için değil, Halka'nın kaderi için kaygılanıyordu. Eğer Kalkan burada inmişse, tüm Halka çapında da ınmiş demekti. O da istilaya açık olduklarını gösterirdi. Daha da kötüsü. İmparatorluk'un istila edebileceği anlamına gelirdi.

Erec'in sözlerinin önündeki ordu çözülmüştü. Arkalarından

saldırıyı geçen ve onları tek elleriyle kaldırıp kafalarını koparan Convenieler'in sayısı çoğaldıkça, askerler can havliyle oradan oraya koşuşuyorlardı.

"Silesia'ya dönüyoruz!" diye emretti Dük. "Şehir kapılarını derhal mühürlememiz gerek!"

Hepsi birden tek beden olmuş gibi döndüler ve savaş alanını boşaltmaya başladılar; Eıec orada sadece atını Alistair'in yanına sürmesine yetecek kadar oyalandı. Warfkin'in üzerine atlayarak Alıstaır'ı arkasına oturttu ve oradan hızla ayrıldılar. Erec, Alistair'in yumuşak ellerinin arkadan ona sıkı sıkı sarıldığını hissettiği anda, yeniden bir araya geldikleri ve Alıştan güvende olduğu için şükretti. O anda sanki dünyadaki tüm sonullar bir anda uçtu gitmişti.

"Sana hayatımı borçluyum," dedi Erec ona, diğerleriyle birlikte atlarını sürerken.

"Ben de sana," diye yanıt verdi Alıstair.

BÖLÜM SEKİZ

Kendrick yeniden inşa ettikleri şehir duvarının önünde durarak, eserini hayranlıkla seyretti. O ve Gümliş'ten küçük bir grup, Halka'nın Doğu sınırlarındaki bu büyük şehirde kanıp yapıp, McCloud baskınında kötü şekilde hasar gören bu duvarı günlerdir daha sağlam bir hale getirmeye çalışıyorlardı. Lejyon'a güneydeki daha küçük köylerin onanını görevi verilmişti. Kendrick, McCloud ülkesine yakınlığı nedeniyle daha tehlikeli olan doğudaki büyük şehirlerin onarılması için Gümüş'iin görevlendirilmesinin daha uygun olacağını düşünmüştü. Yapılması doğru olan şey, örnek olup yol göstermekti.

Onarım çabaları başarılı olmuştu ve oradaki süreleri bitmek üzereydi. Kendrick haftalardır evine gitmemiş, dünyadan haber alamamış ve Kraliyet Sarayı'nı, kız kardeşini, yakın arkadaşı Atme'yi ve Gümüş'teki tüm savaşçı kardeşlerini fena halde özlemişti. Efendisi Tlıor'u bile özlemişti. Mümkün olan en hızlı bir şekilde Kraliyet Sarayı'na dönmek, kız kardeşini güven altına almak ve Gareth'ı tahttan indirmesi için ona yardım etmek istiyordu. Bir zamanlar Gareth tarafından hapse atılmış olduğu için, onun öfkesinin nasıl olduğunu diğerlerinden daha iyi biliyordu. Ölmüş babasının, Kral'ın Sarayımın ve Halka'nın hatırı için, yanlışları düzeltmek ve kız kardeşini tahta geçirmek için yanıp tutuşuyordu.

Kendrick, çok ağır ve yorucu işler yaptıkları ikinci günün sonunda güneş batana kadar devasa taşlar taşıyan ve eski duvarı sıvayan yüz kişilik şehir halkına nezaret etti. Kendrick ve adamları onlara en fazla güçlendirilmesi gereken savunma noktalarını

göstermiş, korkulukları ve taştan gözetleme kulelerini nasıl inşa edeceklerini öğretmişlerdi. Kendrick buraya gelmeden önce, şehrin sur duvarlarındaki açıklıklar çok genişti, taşların arasında ok atma delikleri yoktu ve duvarların kalınlığı da yeterli değildi. Artık taş duvarları birkaç ayak kalınlığında olacak şekilde güçlendirmişlerdi ama şehre açılan kapılardan sadece bir tanesini bırakmışlardı. Bu kapıyı da içeriden savunması kolay olacak ve sadece birkaç adamın sorumluluğu altında olabilecek şekilde inşa etmişlerdi. Ayrıca, şehir halkının birkaç kazan zift ve bol miktarda ok ve yayla savunma yapılabileceği yeni korkuluklar yapılmıştı.

Kendrick ortaya çıkan eserden hoşnuttu. Bu yeni şekliyle birkaç yüz iyi eğitilmiş adam, birkaç bin adama karşı şehri savunabilecekti. Bu insanların profesyonel askerlerin görüş ve deneyimlerine çok ihtiyaçları vardı ve şimdi şehirleri eskiye göre çok daha güvenli bir hal alınıştı.

Kendrick orada durup, yorucu bir günün sonunda yurttaşlarına yardım etmiş olmanın getirdiği tatmin duygusunun hazzına vardı. Yine de, zihninin bir köşesinde onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. O sabah erken saatlerde gökyüzünde dönüp duran ve çığlıklarıyla rahatsızlık veren bir Estoplıeles gördüğüne yemin edebilirdi. Bu sanki onlara yapılan bir uyarıydı. Daha da kötüsü, bir gece önce, rüyasında şehrin yanıp yıkıldığını ve onardıkları her yerin yerle bir olduğunu görmüştü. Üstelik de bu rüyayı sadece bir kez değil, tam üç kez görmüştü. Rüya o kadar canlıydı ki, üçüncü kez gördükten sonra bir daha uyku tutmamış, sabaha kadar gözünü kırpmamıştı.

Rüyanın ne anlama geldiğini kestiremiyordu. Çocukluğundan ve büyükbabasının öldüğü günden bir gece önceden beri bu tür bir kötü rüya görmemişti. Rüyanın kötü bir olayın habercisi olmamasını

umuyordu.

Bıii “Lordum!” diye bağırdı. Sesinden önemli bir şey söylemek istediği belli oluyordu.

Kendrick başını çevirince bir habercinin ona doğru koştuğunu gördü. Gelen, yeni inşa ettikleri gözleme kulelerinden bilinde görev verdiği genç oğlandı.

“Hemen gelin! Ufukta bir şey fark ettim. Ne olduğunu anlayamadığım bir şey..

Kendrick hemen dönerek haberciyle birlikte koşmaya başladı, birkaç adamı da arkasından geliyordu. Kendrick'in artık ezbere bildiği dönemeçli sokaklardan geçtiler ve şehrin ucundaki hafif yükseltiye doğru döne döne uzanan dar yolda koşarak yeni inşa ettikleri taş kuleye vardılar. Burası şehrin en yüksek noktasıydı ve Kendrick’in sürekli olarak gözlemeleri gerektiğini söylediği bir yerdi. Gözcüler ilk kez bir şey fark etmişlerdi ve Kendrick bunun bir delişmen gencin hatalı bir uyarısından öte bir şey olmadığını düşünüyordu.

Kendrick en tepeye kadar çıktı ve diğerleriyle birlikte dar ve daire şeklindeki platform üzerinde durarak gözcünün ufukta işaret ettiği noktaya baktı. Berrak bir gündü, gökyüzü masmavi ve güneşliydi. Gözün görebildiği kadar, hiçbir bulut yoktu ve görüş netliği mükemmeldi. Kendrick kilometrelerce ötesini görebiliyor ve doğuya, Highlands'e ve McCloud sınırına doğru bakıyordu. Çok uzaklarda olmalarına rağmen bugün Kendrick ufukta Highlands’in belli belirsiz siluetini ve sisin sarmaladığı sıra dağların çıkıntılarını görebiliyordu.

Biraz daha dikkatlice bakınca, Kendrick de onu şaşırtan bir şey gördü.

“İşte orada, lordum,” dedi gözcü cocuk. sağ tarafını göstererek.

Kendrick önce gözcünün bahsettiği şeyi tam olarak göremedi, ama ufku iyice inceleyince, onun da dikkatini bir şey çekti. Çok uzaklarda hayal meyal görünen küçük bir bulut vardı. Diğerlerinden biraz daha yoğun ve biraz daha yere yakın gibi duran bir buluttu bu. Kendrick onu izlerken bile, sanki biraz daha yoğunlaşmış ve daha koyu bir renk alınıştı.

“Duman gibi bir şey bu,” dedi gözcü. “Bir anlam çıkaramıyorum.”

Kendrick ona hak verir gibi başını salladı. Haklıydı: bir anlam çıkarmak mümkün değildi. Halka'nın McCloud tarafında neden bir yangın olsundu kı? Bildiği kadarıyla, kendi adamlarından oraya bir baskın düzenleyen olmamıştı.

“Belki de onların şehirlerinden birinde kaza eseri çıkan bir yangındır,” diye bir yorum yaptı Kendrick'in yanında duran adamlarından biri.

Kendrick olabilir anlamında başını salladı, ama düşünüyordu. Bu elbette bir olasılıktı, ama içinden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Doğru gitmeyen bir şeyler vardı, daha büyük bir olay vardı oralarda. Anlam veremediği bir olay...

Kendrick, bundan sonra nasıl bir adım atması gerektiğini düşünerek biraz durdu. Kendisini zihnen bu sınır bölgelerini terk edip, Kral'ın Sarayı’na dönmeye hazırlamıştı; bu olayı araştıracak bir ekibin başına geçerek yola çıkmak, karşı yöne ve Highlands yakınlarına doğru en azından bir gün at sürmeyi göze almak demekti. Bu, iyi bir neden olmadan yapmak istediği bir şey değildi.

Aniden bir karmaşa daha oldu ve Kendrick başını çevirince Kral’ın Sarayı'ndan uzanan uzun yoldan tek başına bir atlının şehre yaklaşmakta olduğunu gördü. Atlının kim olduğunu görünce yüreği mutlulukla hopladı: atlıyı atı ve zırhı ele vermişti. Yürümeye

başladığı vakitten beri tanıdığı ve birlikte savaştığı bir adamdı bu. Gümüş savaşçılarından olan yakın dostu Atme idi.

Onu görmek Kendrick'in yüreğini ısıtmıştı; ama onun bu kadar telâşla şehir kapısına kadar dörtnala gelmesi ve duruşu bir şeylerin ters gittiğini anlatıyordu. Bu öylesine bir ziyaret değildi. Atme'nin vereceği önemli bir haber vardı ve bu haber büyük bir olasılıkla kötü bir haberdi.

Atme şehir kapısından geçtiğinde, o da bu kötü habere kendisini hazırlamaya çalıştı. Atme, Kendrick'i görünce, atını ona doğru sürdü ve sonra atından inerek basamakları üçer üçer çıkarak Kendrick'in yanına geldi.

Arkadaşının soluk almakta güçlük çektiğini gören Kendrick, gülümseyerek "Seni son kez bu şekilde koşarken gördüğümde, borçlarından kaçıyordun," dedi. İki dost kucaklaştılar. Hizmetlilerden biri süratle gelerek Atme'ye bir kova su getirdi. Atme sudan kana kana içti ve geri kalanı başından aşağı döktü.

"İmparatorluk, Kanyon..." diye soluk soluğa anlattı Atme. "Kalkan indirildi."

Bu sözleri duyan Kendrick'in yüreği duracak gibi oldu. Başka biri tarafından ve başka bir yerde söylenmiş olsaydı, bu sözlerin şaka olduğunu düşünürdü. Ama Atme şaka yapmazdı, hele böyle bir anda...

Kendrick bu sözlerin ne anlama geldiğini algılamakta zorlanıyordu. Kalkan indirilmişti. Bu mümkün olamazdı. Kral'ın Sarayı'nda Kader Kılıcı varken, böyle bir şey nasıl olurdu?

"Peki, ya Kader Kılıcı?" diye sordu Kendrick.

Atme ciddi bir tavırla başını ıkı yana salladı.

"O, artık orada değil," dedi. "Gitti o. Çalındı."

Kendrick bir an nefes alamadı.

“Çalındı mı?” diye yutkundu. "Bu nasıl olur?”

“Gece bir grup adam onu çaldı. Kanyon'u onunla birlikte geçtiler, bir gemiye bindiler ve onu İmparatorluk'a götürdüler.”

Her şey gerçek üstü gibiydi. Kader Kılıcı, MacGil krallarının asırlar boyu hayat gücünü oluşturan kılıç çalınmış ve İmparatorluk'un eline geçmişti. Halka savunmasız kalmıştı. Bir şekilde bundan Gareth'ın sorumlu olduğunu hissediyordu.

Kendrick dönerek, yeni inşa ettikleri şehir duvarına baktı ve tüm çabalarının boşa gittiğini düşündü. Kalkan olmadığı takdirde, İmparatorluk her yeri istila edebilirdi ve bu duvar da dâhil olmak üzere, kesinlikle hiçbir şeyin onu durdurması mümkün değildi.

Kendrick hemen ailesini, Gwendolyn'i, Reece'i ve Godfry'yi düşündü. Şu anda savunmasız olan Kral'ın Sarayı'nı düşündü.

“Kral'm Sarayı vakit geçirmeden güçlendirilmeli,” dedi Kendrick.

Atme yine kaygılı bir şekilde başını iki yana salladı.

“Krallıkta bir çatlak oluştu,” dedi. “Kız kardeşiniz Kral'ın Sarayı'nı terk etti ve giderken saraydakılerin yarısını, yani bize yakın olanları beraberinde götürdü. Silesia'ya doğru yola çıktılar. MacGil krallığı şu anda ikiye ayrılmış durumda. Kral'ın Sarayı'nda şimdi Gareth hüküm sürüyor. Beni sana Gwendolyn gönderdi.”

"O zaman biz de hemen, kız kardeşimin yanına doğru yola çıkmalıyız,” dedi Kendrick. "Silesia'ya.”

Sonra aşağıdaki şehir halkına doğru bir bakış attı.

“Kalkan olmadan bu insanlar savunmasızdır,” dedi. "Bu sur duvarları McCloud askerlerine karşı koymak üzere yapıldı, Andronıcus'un milyon kişilik ordusunu durdurmak için değil. Bu insanların İmparatorluk istilasına karşı dayanmaları mümkün değil.”

Kendrick, Atme'ye döndü.

“Kız kardeşime git. Benden önce yola çık. Ona benim geleceğimi söyle. Bu insanlar olmadan yola çıkamam.”

Atme’nin yüzü kaygıyla kızardı.

“Bu çok soylu bir davranış olur,” dedi, “ama onlar çok ağır ilerlerler. Onlarla birlikte yola çıkarsan, Silesia'ya vaktinde ulaşman mümkün olmayabilir.”

“Bu riski almam gerekiyor,” dedi Kendrick.

Atine eski dostuna baktı ve onaylar gibi başını salladı.

“Senden başka türlüsünü beklemezdim zaten,” dedi. “Bu riski ben de seninle birlikte alacağım. Atımı senin yanında süreceğim. Her zaman!”

“Lordum,” diye bağırdı gözcü genç panik içinde. Kendrick’in omzunu dürterek.

Kendrick başını çevirdi ve gencin parmağıyla gösterdiği yöne doğru baktı. Bu kez bir şey çok belirgin olarak görülebiliyordu.

Kendrick önce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu. bugüne kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, onun gibi deneyimlerin katılaştırdığı bir savaşçının bile soluğunu kesecek türden bir şeydi.

Ufkun tamamı bir anda simsiyah oldu. Sanki siyah karıncalardan oluşan bir ordu tüm gezegeni sarıyor, dünyadaki insanların tümü bir araya gelerek burayı istila ediyordu. İmparatorluk'un siyahlarını giymiş yüz binlerce asker, ufkun her bir santimetresine yayılmış, sürü halinde üzerlerine geliyordu.

Andronıcus geliyordu.

Bir milyonluk ordusuyla birlikte...

BOLUM DOKUZ

Gwendolyn başını kaldırıp, Sılesia şehrinin yüksek surlarına; bir kavis çizerek gökyüzüne doğru yükselen kırınızı taşlı, yüksek kapılarına; onların sivri, demir çivilerle kaplı devasa kanatlarına; kırmızı yassı taşların özenle döşenmiş olduğu yola ve onun üzerinde hazır ol vaziyetinde dikilen ve hepsi de Silesialıların kırmızı zırhını giymiş olan mükemmel görünüşlü muhafızlara huşu içinde baktı. Kendisini bambaşka bir dünyaya giriyormuş gibi hissediyordu.

Bu manzaraya, şehrin hemen arka planında görünen Kanyon, uçsuz bucaksız uzanan açık gökyüzü ve bir girdap oluşturarak döne döne yayılan sis daha da gerçeküstü bir hava veriyordu. Kanyon'un tam sağ köşesinde adeta oraya tünemiş gibi kurulan bu şehrin, düşmemek için kendisini dengelemeye çalışıyor gibi bir havası vardı. Şehrin bir yansı toprağın üzerinde kurulmuştu, diğer yarısıysa toprağın altındaydı ve Kanyon'un granit kayalarının içine oyularak inşa edilmişti. Burası iç içe geçmiş ıkı şehir gibiydi. Asırlar boyu ayakta kalmayı başannış ve daima Halka'nın tek aşılamaz ve yenilemez şelni olarak tanınmıştı. Gwen'in burası hakkında bugüne kadar duyduğu hiçbir şey, şehrin hakkını tam olarak vermiyordu. Şehri bir yetişkin olarak seyrettiği şu anda, çocukluk anılarının bile gölgede kaldığını hissediyordu.

Silesia'nın taş duvarları yüz ayak yüksekliğinde ve on adam genişliğindeydi. Her on ayakta bir ok atma delikleri vardı ve her deliğin arkasında da yayları hazır durumda bekleyen en az yirmi kadar Silesialı asker duruyordu. En üstteki, kademe kademe uzanan korkulukların arkasında yüzlerce asker mızraklarla, kayalarla ve her yirmi adımda bir yerleştirilmiş kaynar katranla dolu kazanlarla

bekliyordu. Duvarlarda ayrıca saldırganların üzerine ateş topları göndermek için kullanılacak küçük mancınıklar yerleştirilmişti. Savunmasıyla ilgili olarak çok kafa yorulmuş ve çok ayrıntılı düşünülmüş bir şehirdi burası.

Gwen, tüm bu yıllar boyunca babasına karşı sadakatini sürdürmüş olan Srog'a minnettardı; dürüstçe düşündüğünde, babasının adamlarının, hatta Gümüş savaşçılarının bile bu şehri ele geçirebilmesinin mümkün olmadığını görebiliyordu. Gümüş savaşçıları dünyadaki en iyi savaşçılardı, yine de buna rağmen bu duvarları aşıp aşamayacakları apayrı bir konuydu.

Şehrin kapılarından geçerken, Gwen'in yüreği ümitle doldu ve içinden bir iyimserlik dalgası yükseldi. Belli mi olurdu... Belki, ama belki. Kanyon'un köşesinde asılı gibi duran bu kalın duvarların ötesinde, saldırgan bir orduya karşı koyabilirlerdi. Buna Andronıcus'un ordusu da dâhildi. Belki kazanamazlardı ama yeterince uzun bir süre dayanabilirlerdi. Ama ne için yeterince uzun zaman dayanmaları gerektiğini, aslında kendisi de bilmiyordu. Yüreğinin derinliklerinde, Thor'un Kılıç'la geleceğine ve hepsini kurtaracağına dair olmayacak bir ümit vardı.

“Leydim,” dedi Srog nezaketle, kapılardan geçip devasa avluya doğru ilerleyen Gwen’in yanında yürürken, “şehrim size hoş geldiniz diyor.”

Bu kocaman alanın tüm köşelerinden, kırmızı giyinmiş olan insanlar koşarak gelip, Gwendolyn ile adamlarının başından aşağı gül yaprakları döktüler. Hepsi de nazik bir şekilde gülümsüyordu. Her bin tek tek Gwen'in yanma gelip onun omzuna dokundular ve eğilip yanaklarından öptüler. Gwen bugüne kadar hiç böyle bir yerde bulunmamıştı; bu insanların hepsi birden aynı anda onu kucaklıyor gibiydiler.

"Onların bu kapıların içinden bir savaşın geçebileceğini asla düşünmedikleri ne kadar belli oluyor," dedi Gwen, insanların bu kaygısız ve korkusuz hallerine bakarak.

"Hepsi biliyor," dedi Srog. "Ama Silesialılar korkuya pabuç bırakmamakla ünlüdürler. Benim insanlarımın içinde korku olabilir, ama onlar korkuya asla boyun eğmezler. Bizim yapımız böyledir. Bize göre, korkak insanların pek çok kez, korkmayanlarsa tek bir kez ölürler. Biz hayatın bize verdikleriyle yetinen, mutlu insanlarız. Başkalarının sahip olduklarına tamah etmeyiz. Kendimizle barışık insanlarız biz."

Çok geçmeden, insanlar daha büyük gruplar halinde gelmeye başladılar. Hepsi de Gwen'e ve yanındakilere gülümsüyor, sırtlarını sıvazlıyor ve koca askeri birliği yıllardır görmedikleri kardeşleri gibi selamlıyorlardı. Gwen şoke olmuştu. Bu insanların onların varlığından rahatsız olacaklarını sanıyordu; ne de olsa bir ablukaya karşı hazırlık yapmaları gerekirken, binlerce kişi korunma beklentisiyle çat kapı gelmişlerdi ve onların yiyeceklerine ortak olacaklardı. Ama tam tersine, Silesialılar onları burada gömlekten çok mutlu gibi görünüyorlardı ve son derece konuksever davranıyorlardı.

"Sizin insanlarınızda, korkusuz olmaktan da öte bir şey var," dedi Gwen, "Gerçekten mutluymuş gibi görünüyorlar. Hem de sıkıntılı bir süreç ufukta belirmişken..."

"Biz gerçekten de mutluyuz da ondan," dedi Srog ve "Bunun kanyonun havasıyla ve giysilerimizin rengiyle ilgili olduğunu söylerler," diye ekleyerek gülümsedi. Ama sonra birden ciddileşti ve "Ama tabii kı mutlu görünmelerinin nedeni sadece bunlar değil. Onlar *sizi* gördükleri için de mutlular."

"Ama neden?" diye sordu Gwen şaşkınlık içinde.

“Kraliyet Sarayı bizim kardeş şelırimizdir, ayrıca bilirsiniz söz çabuk yayılır,” diye izah etti Srog. “Ağabeyinizin krallığından buradaki kimse hoşnut değil. Onlar MacGıl tahtının meşru varisi olarak sizi görüyorlar ve babasını tahtan indiren zıpçıktı birine değil, gerçek bir hükümdara ihtiyaçları var. Bızler adil ve dürüst insanlarız ve krallarımızda aynı vasıfları görmek isteriz. Bu insanlar da hak ettikleri bir hükümdarı istiyorlar. Onlara göre, siz böyle bir kişisiniz. Hepimiz ölsek ve İmparatorluk buradaki herkesi ezip geçse dahi, kimsenin umurunda bile olmaz, çünkü onların tek istediği doğrulukla yaşamaktır.

Gwen’in yüreği bu sözler karşısında mutlulukla doldu; bu insanların onda farklı şeyler gördüğünü hissedebiliyordu. Bazıları için o bir kurtarıcıydı; bazıları içinse bir peygamber; bazıları onu haddini aşan genç bir kız olarak görüyordu; bazıları da babasının bir uzantısı olarak... Gwen, hükümdar olmasının bu insanlar için ne demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Kendisini baskı altındaymış gibi hissediyordu. Elbette, herkes için her şey olması mümkün değildi. Bu konumda olmak, ona hem gurur veriyor, hem de alçak gönüllü olmasını sağlıyordu. Babasının adını taşıyor olmak, onun onurunu ve anısını temsil etmek büyük bir sorumluluktu. Onların beklentilerine karşılık vermek ve babası kadar iyi bir hükümdar olmak, onun için hem bir görev hem de bir sorumluluk olacaktı. Babası onun için bir tanrı gibiydi. Gwen, nasıl hükümdarlık edeceğini bilmiyordu ama öğrenmeye ve bu insanların ona gösterdiği sevgi ve adanmışlığınm aynısını misliyle onlara göstermeye kararlıydı.

Şehrin içlerine doğru ilerlemeye devam ettiler. Kırınızı zırhlar giymiş ve çeşitli madalyalar takmış büyük bir savaşçı grubu öne doğru çıktı. Gwen, bunların Srog'un elit takımı olduğunu bir bakışta

anladı.

Savaşçılar onu selamlamak için durdular. Ortalarındaki kızıl sakallı ve parlak yeşil gözlü, ince uzun bir adam bir adını öne çıktı, başını eğdi ve ellerini uzattı. Avuçlarında özenle katlanmış çok güzel, kırmızı renkli bir ipek pelerin tutuyordu.

"Leydim," dedi sevgi dolu bir sesle. "Bu pelerini size Silesia ordusu adına sunuyorum. Bu, bizim bir önceki leydimize aitti, ama yıllardan beri onu kimse giymedi. Size karşı duyduğumuz saygıyı temsil eden bu pelerini giyerseniz, bizi onurlandırmış olursunuz."

Gwen'in nutku tutulmuştu. Uzanarak pelerini dikkatle aldı: bugüne kadar dokunduğu en yumuşak kumaştan yapılmıştı bu pelerin. Kumaş, katlarını açarken adeta ellerinin içinde eriyordu. Çapraşık motiflerine ve pırıl pırıl parlayan altın tokasına hayran kalmıştı. Pelerini hemen omuzlarına aldı ve tokayı boynunun altından bağladı; üzerinde çok doğal durmuştu. Bu pelerinle kendisini muhteşem bir kral gibi hissediyordu.

O sırada cıvıldamayı andıran bir ses duyuldu. Gwen başını kaldırıp, sivri kuleleri yüzlerce ayak göğe doğru yükselen duvarları bakışlarıyla tarayınca, bu sesi oralardaki minik pencerelerden başlarını uzatan kırmızı giysili insanların çıkardığını fark etti. Bunu yaparlarken, parmaklarından üçünü sağ şakaklarına dokundurup geri çekiyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu, yanında durmakta olan Godfry.

"Selisialılar böyle selâmlaşır," diye izah etti Srog. "Bu bir sevgi işaretidir. Ve de saygı..."

Gwen ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatında bu kadar sevildiğini hissettiği başka hiçbir yer olmamıştı. Ama bu, kendisini aynı ölçüde sorumluluk altında hissetmesine neden oluyordu.

Daha soma iki metalin birbirine çarpmasından kaynaklanan bir

ses daha duyuldu. Gwen başını çevirince şehir kapılarının her iki yanında durmakta olan bir düzine kadar askerin, Kral'ın Sarayı'ndan son gelenler de içeriye girdikten soma kapıların demir sürgülerini kapattıklarını gördü. Bu ses Gwen'in titremesine neden olmuştu. Bu seste bir kesinlik, bir sona erme durumu vardı. Altık Silesia'davdılar. Burası onların yeni evleriydi. Burada bulunmak insana güzel bir duygu veriyordu. Ama bu ses aynı zamanda, bir kötülük habercisi de gibiydi. Gwen, bu sesin onları savaşın getireceği zor günlere hazırlanmaları için ikaz ettiğini hissediyordu.

*

Gwendolyn, Silesia'nın en yüksek yerindeki güzel şatonun bir odasında, sessizlikten keyif alarak oturuyordu. Süresini unuttuğu çok uzun zamandan beri ilk kez yalnız kalabilmişti. Dışarıda, kapalı kapıların ardında, Srog'un adamları onun emirlerini bekliyorlardı. Ama onları şimdi çağırmaya niyeti yoktu. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Bu güzel oda. ülkenin bir önceki leydısine ait olan bir odaydı. Gwen ayağa kalktı ve düşüncelere dalarak, odanın içinde ağır ağır dolanmaya başladı. Kırmızı renkli, muhteşem taşlardan yapılmış olan zemin ve duvarlar düzgün ama eski ve yıpranmıştı. Tavanlarda bırleşip sivri çıkıntılar oluşturan görkemli kemerler vardı. Şatonun tepesindeki batıya bakan bu odanın geniş, uzun ve kemerli pencerelerinden uçsuz bucaksız bir şekilde uzanan bir Kanyon manzarası görülebiliyordu.

Gwen dışarıya baktı ve bu manzaranın etkileyiciliği karşısında dili tutuldu. Kanyon’u bugüne kadar hiç bu bakış açısından görmemişti, çünkü şato Kanyon’un tam en uç köşesine tünemiş

gibiydi; buradan bakıldığında tüm dünya, toprağın içine oyulmuş devasa bir delik gibi duran ve içinde tüm renkteki sislerin dönüp durduğu bu Kanyon'dan ibaretmiş gibi görünüyordu. Bu manzara insanın tüylerini ürpertiyor ve kaygı veriyordu ama aynı zamanda da çok güzel ve huzur vericiydi.

Gwen daha sonra uzaklara, ufka, Wilds'a doğru, hatta daha da ötelere doğru baktı ve Tartuvian okyanusunun sarı sularının belli belirsiz bir izini görür gibi oldu. Düşünceleri Tlıor'a uzandı ve yüreği burkuldu. Gözlerini kapattı ve onun güvende olması için bütün gücüyle dua etti. Şimdi Thor'un yanında olmasını, her zamankinden daha fazla istiyordu. Onun sağ olmasını istiyordu. Çocuğunu onunla birlikte büyütmek istiyordu.

Gwen. bebeğim hissetmek ıcin elini uzatarak avucunu karnının üzerine koydu. Bebeği şimdiden hissetmenin mümkün olmadığını biliyordu ama kendisini daha kendisi gibi ve daha dopdolu hissediyordu. İçinde sanki iki kişinin gücü vardı.

O gün çok yoğun ve baskı dolu bir gün olmuştu. Gwen bu güzel manzarayı seyrederken çelişkili duyguların altında eziliyordu. Kendisini zihnen bir lider olmaya ve hiç şüphesiz kı Halkamın tarihindeki en korkunç kuşatma olmaya namzet olan bu olaya hazırlamaya çalışmıştı ama bu şehrin onun dünyadaki son mekânı, sonsuzluktaki dinlenme yeri olabileceğini düşünmekten de kendisini alamıyordu.

Bu karamsar düşünceleri zihninden atmaya çalıştı. Taştan yapılmış küçük bir su havuzuna doğıu yürüdü, soğuk suyu avuçlayarak birkaç kez yüzüne çarptı. Soğuk kış rüzgârı bir kırbaç gibi odanın içine girdi ve onun ıslak yüzünü okşayarak ısırdı. Soğuk su Gıven'e çok iyi gelmişti. Isırılmak, acı duymak istiyordu. Ayılmak, uyanmak, nerede olduğunu bilmek ve neler olup biteceğini

anlamak istiyordu. Kendisini, hükümdar olma vaktinin geldiğini ve insanların onu aradığını düşünmekten vaz geçmesi gerekti.

Bu düşünce onu boğuyordu. Babasını düşündü. Böyle bir durumda o nasıl davranırdı, neler düşünürdü acaba? Babası onu, her hal ve kârda, her zaman kendisine olan güvenini bir aura gibi taşıması ve sergilemesi gerektiğini öğretmişti. Cesur kararlar vermeliydi. Zayıflık göstermemeli, bocalamamak ve tereddüt göstermemeliydi. İnsanların karşısına, onların güvenebilecekleri ve inanabilecekleri bir kişi olarak çıkmalıydı.

Gwen babasını tekrar görebilmeyi ne kadar isterdi, özellikle de böyle bir zamanda. Bir iki dakika için onun yanında olması ve ona neler yapması gerektiğini söylemesi için neler vermezdi ki... Birkaç cümle bile yeterdi. İçinden bir ses, babasının zaten onun yanında olduğunu söylüyordu. Tam o sırada acı bir çığlık sesi duyuldu. Gwen pencereden baktı ve bir kuşun sisler arasında kaybolduğunu görerek, tekrar düşüncelere daldı.

Sonra odayı boydan boya geçerek, döne döne korkuluklara kadar uzanan sarmal taş merdivene doğru gitti. Birkaç dakika sonra şatonun çatısına ulaşmıştı.

Orada yalnız başına, soğuk rüzgârın iliklerine kadar işlediğini hissederek Kanyon’a doğu bakmak, soluk kesen bir deneyimdi. Bakışlarıyla her yerde EstophelesT aradı, ama onu göremedi.

Gwen korkulukların kenarına kadar ilerledi ve bakışlarıyla Sılesıa'yı taradı. Kanyon'un aşağılarına baktı ve Kanyon’un yüzlerce ayak içine doğru oyulmuş olan şehrin henüz gezmediği alt yarısını gördü. Manzara gerçekten de soluk kesiciydi. Orada kaç Silesialınm yaşadığını ve kaç kişinin kurtulmak için ona bel bağladığını düşündü. Onları mahcup etmeyeceğini umuyordu.

O anda, ‘'Yine mi saklanıyorsun?” diyen bir ses duydu.

Bu sesi duyar duymaz Gwen'in içinde bir tiksinti dalgası yükseldi. Yavaşça döndü, ama bu sesin kime ait olduğunu anlamak için tamamen dönmesi gerekmiyordu. Bu, tanıdığı bir sesti ve bir kaya gibi midesine oturmuştu sanki. Adamın aşağılık yüzünü görünce, kuşkusu kalmadı. Bu. Alton'du.

Gwen buna inanamıyordu. Bu rezil aristokrat ve her şeyden fazla nefret ettiği insan bozuntusu orada, karşısında durmaktaydı. Onu Thor'dan ayırmak isteyen, onu yalanlarıyla zehirleyen ve hayatının yansım mahveden kişiydi bu. Nasıl olmuşsa bu küçük sansar Gwen'in karavanını takip etmiş ve bir şekilde korumaları atlatarak buraya kadar gelebilmişti. Gwen hiç şaşırmamıştı: bu adam bir ahtapot gibiydi, acımasızdı ve mükemmel bir yalancıydı. Ve kendisini soylu gibi göstererek insanları kandırmakta çok mahirdi.

Alton, elbette kı soylu filân değildi. Annesinin ve babasının uzaktan bir kuzenleri nedeniyle, en fazlasından üçüncü derecede bir soylu olarak kabul edilebilirdi. Ama bu, onun kendisini soylu hissetmesini engellemiyordu. Gwen, soylu olduğuna bu kadar inanan bir kişiyle bugüne kadar hiç karşılaşmamıştı.

Gwen'in yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu. Ne cüretle, gidecek başka yer kalmamış ve başka bir zaman bulamamış gibi buraya gelmişti? Gwen'in yeni konumunu hiçe sayarak, dilediği vakit onunla görüşebileceğini ve senli benli bir şekilde konuşabileceğini var sayıyordu anlaşılan. Onun utanmadan ve habersiz selamsız bir şekilde burada bulunması, Gwen'e karşı enikonu bir hakaretti.

"Burada ne işin var?" diye sordu Gwen soğuk bir şekilde.

"Kral'm Sarayı'nın yarısına takılıp geldim," dedi. "Seninle birlikte olmak için."

"Hiç sanmam," dedi Gwen, onun yalan söylediğini bildiği için.

"Kendi canını kurtarmak için gelmişsindir sen.”

Alton omuzlarını silkti.

“Belki de buraya gelmek için ıkı nedenim vardı. Doğru, Garetlı kaçığın teki ve Kral'ıı Sarayı çok savunmasız. O yüzden sanırım buraya gelmemin bir nedeninin, bir tür nefsini koruma dürtüsü olduğunu söyleyebilirsin.”

Gülümseyerek öne doğru bir adını attı.

“Ama geliş nedenlerimden biri de sensin,” dedi. “Sana ikinci bir şans vermek için buradayım.

Adamın kibri nedeniyle çileden çıkan Gwen burnundan soluyarak bir kahkaha attı.

“Bana mı bir şans vereceksin?” diye tekrarladı. “Sözlerinin ne kadar delice olduğunun farkında mısın? Garetlı'ıı deliliğini fark ediyorsun da, kendi deliliğini görmezden ııi geliyorsun?

Alton hiç umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti.

“Geçmiş geçmişte kalsın,” dedi. “Hatalarını bağışlıyorum senin. Ama ikimiz de biliyoruz ki, aramızda geçenlerin artık bir önemi yok. Koşullar değişti. Sen artık bir kraliçesin, ama kralsız bir kraliçe... Ayrıca sen bir sarayı bile olmayan bir hükümdarsın. Her kraliçenin bir krala ihtiyacı vardır. Hükümdarların güç alacağı bir eşleri olmalıdır. Bu koca şehri ve bu devasa orduyu tek başına yönetebileceğine gerçekten de inanıyor musun?”

Gwen başını iki yana salladı. Alton'un bu derece zavallı olabileceğine inanamıyoıdu.

“Sanırım sen kendini benim kurtarıcım gibi görüyorsun ve benimle birlikte hüküm sürmek gibi bir hayalin var,” dedi alay eder gibi.

“Başka kimle hüküm sürebilirsin ki?” dedi Alton gururla. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. “Biz birbirimizi ilk

adımlarımızı attığımız vakitten beri tanıyoruz, ikimiz de soyluyuz. Kitleler ikimizi de seviyor.”

Gwen tekrar güldü.

"Öyle mi dersin?” diye sordu. “Kitlelerin seni sevdiğinden hiç haberim yoktu. Aslına bakacak olursak, onların senin kını olduğunu bile bildiklerinden şüpheliyim.”

Bu kez mahcup olarak kıpkırmızı olma sırası Alton'davdı.

Gwen. onun ağzının açmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. Daha fazla dayanamayacaktı. Bu adam için boşa harcayacak vakti yoktu. Yapacak çok daha önemli ve acil işleri vardı.

“Tek bir sözcük daha duymak istemiyorum,” dedi. “Sana karşı bir ilgi duyuyor değilim ve kesinlikle de seninle birlikte hükümdar olmak gibi bir niyetim yok. Sen herhangi bir şeye hükmedecek yetenekte bir değilsin, kendini bile yönetmekten acizsin. Ayrıca, belki unutmuşsundur: ben kendimi Thoı ’a adadım, o da bana. O yüzden, şimdi gitsen iyi olur.”

Alton kısa ve alaycı bir kahkaha attı.

"Öyle mi?” diye sordu. "Yani aramızdaki engel o mu? Thor mu? Bu söylediğin ciddi olamaz. O seni aptal bir macera yüzünden terk etmedi mi? Şimdi İmparatorluk'un içlerinde bir yerlerde olmalı ve ikimiz de biliyoruz ki, oraya giden bir daha dönemez.”

Biraz daha yaklaştı ve yalvarmaya başladı.

“İtiraf et, Gwen. Sen de gerçeği biliyorsun. Onun gitti ve bir daha da asla geri dönmeyecek. Seni yalnız bıraktı. Gördüğün gibi aıtık ikimizin ayrı kalması için hiçbir neden yok. Şimdi bizim evlenmemizin vakti geldi. Benimle evlenmezsen, kimle evleneceksin ki? Bu dünyada yapayalnız kalırsın. Korkma ve bana karşı duyduğun gerçek hisleri itiraf et.”

Gwen çok öfkelenmişti.

“Bunu tek bir kez söyleyeceğim,” dedi ağır ağır. “Beni çok iyi dinle, çünkü bu sözcükleri bir daha duymayacaksın. Seni sevmiyorum. Senin yüzünü görmek istemiyorum. Sesini bile duymak istemiyorum. Eğer bir kere daha karşıma habersiz çıkarsan, seni tutuklatırım. Şimdi beni rahat bırak.”

Sonra ona arkasını döndü, öne doğru iki adını attı ve bakışlarını korkulukların ötesine, Kanyon’a doğru uzattı. Yüreği yarışır gibi çarpıyordu. Alton'un bu kez mesajını alacağını umuyor ve onun yüzünü bir kez daha görmemek için dua ediyordu. Onun bu küstahlığı karşısında öfkeyle titriyordu, ama acele edip, gözü kara bir işe girişmek de istemiyordu.

Onun ayak seslerinin uzaklaştığını duymamıştı. Tam dönüp bakmak üzereyken, aniden güçlü bir elin ağzını kapattığını ve başka bir elin de onu göğsünden kavradığını hissetti. Alton onu sıkı sıkı yakalamıştı. Gwen kurtulmaya çalışıyordu ama Alton, sıska bir oğlan için çok kuvvetliydi. Gwen'le birlikte öne doğru birkaç adım atı ve korkuluğun kenarına kadar gelerek onu aşağıya doğru eğdi.

Uçurumdan aşağıya doğru bakınca, Gwen’in yüreği sıkıştı ve bir anda, korkuluğun kenarından aşağıya ne kadar kolaylıkla itilebileceğini fark etti.

“Seni bekleyen düşüşü görebiliyor musun?” diye haykırdı Alton. “ Ne yapabileceğimi görüyor musun? Bana olan aşkını itiraf et. İtiraf et! Eğer etmezsen, ben de...”

Gwen aniden babasının savaşçılarının ona öğrettiklerini hatırladı. Çizmelerinin tahta topukları vardı; bir ayağını kaldırdı ve çizmesinin topuğunu bütün gücüyle Alton'un ayak parmaklarının üzerine indirdi.

Alton bir kız gibi bağırdı ve ellerini gevşetmek zorunda kaldı. Gwen bir kolunu kurtardı, öne doğru çekerek hız aldı ve Alton'un

karın boşluğuna bir dirsek attı.

Alton yutkunarak çöıııeldi ve hırıldayarak solumaya başladı.

Sonra başını kaldırıp Gwen'e baktı Gözlerinde ölüm vardı. Ayağa kalkıp yemden saldırmaya hazırlandı.

Gwen elini belindeki hançerine attı ve onu çekmeye hazırlandı.

Ama Alton aniden bir çığlık koparark, dizlerinin üzerine düştü.

Gwen. Steffen'm orada durduğunu gördü. Steffen. Alton'u sırtının hassas bir yerinden yumruklamıştı. Daha sonra onu saçından yakaladı ve başını gökyüzünü görecek şekilde arkaya doğru çekti, belinden bir hançer çıkardı ve Alton'un boğazına dayadı.

"Leydim, bana emir vermenizi bekliyorum." dedi Steffen. "Emredin de bu pislik MacGil'in kayıtlarından silinip gitsin."

"Lütfen, lütfen!" diye inledi Alton. "Lütfen bunu yapmayın! Kötü bir niyetim yoktu. Sadece seninle birlikte olmak istiyordum!"

Alton dizlerinin üzerine çökmüş inliyor ve merhamet dileniyordu. Acınacak bir dunundaydı.

"Hemen şu anda senin boğazını kesmesine izin vermeliydim," dedi Gwen büyük bir öfkeyle. Uçununun kenarından dönmüş olmanın sersemliğinden hâlâ kurtulamamıştı. Aşağıya düşmesine kıl payı kalmış olduğunu düşünmek bile ona korku veriyordu.

"Lütfen!" diye yalvardı Alton. "Beni öldüremezsiniz! Ben de bir soyluyum! Bana dokunmanız bile yasak!"

Tam o sırada aniden bir karmaşa oldu ve birkaç adam pat diye çatıya çıktı. En önde Srog vardı, onun yanında da Kolk. Brom ve Gümüş'ün bazı üyeleri... Hepsi birden koştular, birkaç kişi Alton'u kaba bir şekilde yakalayarak ayağa kaldırdı ve kıpırdanmaması için sıkıca tuttu.

"Leydim," dedi Srog, soluk soluğa. Biraz mahcup olmuş gibiydi. "Lütfen özürlerimi kabul edin. Bu oğlan nasıl olduysa

nöbetçileri atlatmış. Kendisinin sizin akrabanız olan bir soylu olduğunu söylemiş," dedi.

Gwen hâlâ yaşadıklarının etkisi altındaydı, ama belli etmek istemiyordu.

"İlginiz için teşekkür ederim," dedi; sesine bir kraliçe edası vermeye, ondan beklenen rolü benimsemeye çalışıyordu. "Ben iyiyim. Bu aptal bir çocuk, hem Steffen da hemen yardımıma koştu."

Srog minnettar bir şekilde Steffen'a bakarak başını salladı.

"Silesia kanunlarına göre, bir kral veya kraliçeye el kaldıran kişilerin ölümle cezalandırılması gerekiyor," dedi Srog.

"HAYIR!" diye bir çığlık attı Alton. Bir çocuk gibi ağlıyordu. "Lütfen! Bunu yapamazsınız!"

Gwen aşağılayıcı bir bakışla ona baktı ve başını iki yana salladı. Alton acınası bir yaratıktı, ama hak etse dahi, onu öldürme fikri Gwen'e hoş gelmiyordu.

"Lordum," dedi Gwen, Srog'a. "Ben burada yeniyim, o nedenle sizden bir ricam olacak. Bu kerelik kanunlarınızı esnetebilir misiniz? Bu kişinin ölmesini istemiyorum. Ona daha hafif bir ceza verelim," dedi.

"Nasıl isterseniz, leydim," dedi Srog. "Aklınızda olan bir ceza var ıiıı?"

Gwen düşündü. Alton'u kesin olarak hayatından çıkaracak bir ceza tüili bulmalıydı.

"Şey, madem bu çocuk soylu olduğunu iddia ediyor, o zaman soylulara tanınan savaşına hakkını ona da tanıyalım. Alton'a bir zırh ve silahlar verin ve onu ön saflarda çarpışmak üzere normal askerlerle birlikte savaş alanına gönderelim."

"Hayır, leydim!" diye bağırdı Alton. "Ben bir savaşçı değilim."

"O zaman öyle olmayı öğreneceksin," dedi Gwen. "Belki de böylelikle savaş becerilerini, savunmasız bir kadın yerine, düşmanlarımızın üzerinde deneyebilirsin. Alın götürün onu," diye emretti Gwen.

Nöbetçiler onun emrini yerine getirmek için koşturdular ve durmadan protesto çığlıkları atan Alton'u sürükleyerek götürdüler.

"Akılcı bir karar verdiniz, leydim," dedi Srog hayranlıkla.

Brom öne doğru bir adam atarak, "Leydim," dedi. "Şimdi de daha önemli konulara geçelim. Andronicus'un ordusunun harekete geçtiğine dair duyumlar alıyoruz. Gerçeği dedikodulardan ayırmak kolay değil, ama gelen duyumların çoğu doğruysa, hazırlanmak için düşündüğümüz kadar vaktimiz olmayabilir. Son hazırlıklarımızı yapmamız ve tüm kapıları mühürleyip, şehri tamamıyla izole etmemiz gerekiyor."

"Bu şehir kurulurken, böyle durumlar göz önüne alınarak bazı savunma tedbirleri alınmıştı," diye ekledi Srog. "Elbette ki dış kapılarımızı kilitleyebiliriz, ama bir kere bunu yaptık ııı, kapılar bir daha açılamayacaktır. Hiç kimse ne içeri girebilir, ne de dışarıya çıkabilir."

Gwen düşündü; hazırlanmaları gerektiği biliyordu, ama şelui şimdiden mühürlemeye hazır değildi.

"Benim erkek kardeşim Kendıick hâlâ orada," dedi ve "Thorgrin ve diğer Lejyon üyeleri de... Onlara geri gelme fırsatını tanımadan şelırı mühürlemek istemem," diye ekledi.

"Evet, leydim," dedi Srog.

Gwendolyn çok ümitli değildi, ama şehrin kapılarını mühürlemeden önce Thor'un geıi gelebileceğini umuyordu; bunun muhtemelen mümkün olmayacağını içi sızlayarak biliyordu ama onu kapıların dışında bırakma fikrinden de nefret ediyordu.

“Leydim, bir konu daha var,” diye ekledi Srog, boğazını temizleyerek. Tereddüt ettiği belli oluyordu. “Bu şehrin altında kaçış tünelleri de var. Eğer çok sıkışırsak, aramızdan birkaç kişinin buradan çıkabileceği bir yol var. *Sizin* çıkabileceğiniz... Eğer etrafımız tamamen sarılırsa ve surlarımız yıkılırsa, Andronıcus hepimizi yok eder. Ama biz sizi güvenli bir yere götürebiliriz. Duvarların dışına. Buradan uzaklara...”

Bu teklif Gwendolyn'i çok duygulandırdı, ama başını ağır ağır iki yana salladı.

“Size çok minnettarım,” dedi, “ama ben hiç birinizi asla terk etmeyeceğim. Bu şelui de... Siz bana bir sığınma yeri sağladınız. Burayı kendi evim gibi gördüm. Eğer Silesia mahvolursa, hepimiz birlikte mahvoluruz. Kaçmak diye bir şey yok. En azından benim için...”

Oradaki herkes Gwen'e farklı sözle baktı. Gwen onların bakışlarındaki saygıyı görebiliyordu. İlk kez, kendisini bir lider olarak gibi görmeye başlamıştı. Gerçek bir yönetici gibi... İşte, hükümdarlık böyle bir şey olmalıydı, insanları, onlara örnek olarak yönetmek.

Gwendolyn başını çevirerek tekrar Kanyon'a, batan güneşin aydınlattığı ve döne döne yayılan sise doğru baktı ve bir kez daha Thor'u düşündü.

Lütfen Tlıor. diye yalvardı. *Bana, evine geri gel.*

BOLUM ON

Thor ve yanındakiler, oğlanı yakından takıp ediyorlardı. Sonunda, ikinci güneş batmadan önce ormanın sık bitki örtüsünün dışına çıktılar. Çamur kaymasının onları götürdüğü kraterin dibinden çıkmak çok zorlu bir çaba gerektirmişti. Sanki çamurların içinde kaymaktan hiç kurtulamayacaklarmış gibi gelmişti onları. Yüzlerce ayak kayarak devasa bir çamur kuyusuna düşen Thor ve arkadaşları tepeden tırnağa çamurla kaplanmıştı. Yukarıya çıkabilmek için muazzam bir gayret göstermeleri gerekmişti ve kurtulmaları da oldukça vakit alınıştı.

Şimdi hava neredeyse kararmak üzereydi. Oğlan çok kaygılıydı ve sürekli gökyüzüne bakıyordu. Ormanın dışındaki açık alana girdiklerinde, rahat bir nefes aldı. Bu, Thor'un uzun bir süreden beıi sördüğü ilk acık alandı. Çamurlarla cebelleşirken, o çamur kuyusundan asla kurtulamayacaklar, bu ormandan çıkmayı asla başaramayacaklar gibi bir hisse kapılmıştı.

Her ıkı yanlarına doğru yaklaşık yüzer ayak boyunca uzanan bu açıklık alanı görmek Tlıor'u şaşırtmıştı. Alanın tam orta yerinde bir kulübe vardı. Şöminesinden duman çıkıyordu. Thor bunun normal olduğunu düşündü, çünkü karanlığın çökmeye başladığı son bir saat içinde havanın ısısı çok düşmüştü. Burada, bu uçsuz bucaksız ıssızlıkta, gökyüzüne kadar uzanan ağaçların arasındaki bu kulübeyi görmek insanı şaşırtıyordu. Thor ve arkadaşları şaşkınlıkla bakıştılar. Bu ıssız yerdeki tek evde kim yaşayabilir ki, diye düşündü Thor. Aklın almayacağı bir şeydi bu.

“Büyükbabam herkesten hoşlanmaz.” dedi çocuk, onlara dönerek. “Siz burada bekleyin, önce ben onunla bir konuşayım.

Umarım onu eşref saatinde yakalarız da, burada kalmanıza izin verir.

“Teşekkürler,” dedi Tlıor, “ama geceyi burada geçirmemiz ...”

Ama daha sözlerini bitiremeden, çocuk ortadan kaybolmuş ve büyükbabasının evine girmişti.

Hava giderek kararıyordu. Tuhaf gece kuşları türlü türlü sesler çıkarmaya başlamışlardı. Thor geriye doğru yaslandı ve gökyüzüne uzanan ağaçları seyretmeye koyuldu. O kadar yükseklerdi ki, tepelerini göremiyordu bile. Thor, buradaki doğanın enginliği karşısında şaşkına dönmüştü.

Tam o anda, kulübenin içinden bir bağırma sesi geldi. Thor arkadaşlarına baktı ve olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Ne yapmaları gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Bir yandan, geceyi burada geçirmek istemiyor, yola devam etmek istiyordu. Ama diğer yandan, bu yaşlı adamla tanışmak ve yola çıkmadan önce onun Kılıç Ta ilgili bir şeyler bilip bilmediğini anlamak istiyordu.

Birden kapı bir gürültüyle sonuna kadar açıldı ve orta yaşlı bir adam başını uzatıp kapı eşiğinden bakındı. Başının sadece iki yanında kırlaşmış saçları olan, dazlak, koca burunlu, kahverengi kısık gözlü ve çenesinin altında gıdısı olan bir adamdı. Üstünde yıpranmış ve paçavra denecek kadar yırtık pırtık giysiler vardı. Grubun karşısına dikilip, rahatsızlığını belli eden bakışlarla doğrudan Thor'a baktı.

“Sizi buraya getirmesi için ne hakla torunuma baskı yaparsınız?” diye sordu, sinirli bir şekilde.

“Biz sizin tortulunuza herhangi bir şey için baskı yapmış değiliz!” diye itiraz etti Thor. “Bizi buraya getirmeyi teklif eden o…”

“İmparatorluk'tan olmadığınızı nereden bileceğim ben?” diye

ısrar etti adam, elini uzatıp belindeki kılıcın kabzasını kavrarken.

Thor ve arkadaşları da içgüdüsel olarak silahlarına davrandılar, çünkü bu adamın ne kadar saldırgan olabileceği hakkında hic bir fikirleri yoktu.

“Kıyafetleriniz blumlardan olmadığınızı gösteriyor,” dedi yaşlı adam, “ama ya o da bir tuzaksa? Ya sîzler imparatorluk hesabına casusluk yapan kişilerdenseniz?”

Thor, bu ürkek adamla baş etmenin en iyi yolunun kibarlıktan ve nezaketten geçeceğini o anda hissetti, o yüzden ellerini masum bir şekilde kaldırarak öne doğru bir adım attı.

“Efendim.” dedi sesine olabildiğince yumuşak bir ton vermeye çalışarak, “kötü bir niyetimiz yok. Biz Imparatorluk’un casusları değiliz. Biz Halka'dan geliyoruz. Krallığımızdan çalınmış olan bir kılıcı arıyoruz. Size zarar vermek gibi bir niyetimiz yok. Eğer bize o kılıcın ne tarafa doğru götürülmüş olabileceğini söyleyebilirseniz, yolumuza devam ederiz. Söylemezseniz de, hemen şimdi buradan ayrılır ve sizi daha fazla rahatsız etmeyiz. Her hal ve karda, torununuza da hayatımızı kurtardığı için teşekkür ediyoruz. Ona çok şey borçluyuz.”

Adam Thor’u dikkatle tepeden tırnağa süzdü. Sonunda elini gevşeterek kılıcın kabzasından çekti. Yüzünde de daha rahat bir ifade belirmişti.

“Senin sesinden anlıyorum,” dedi adam. "Aksalımdan da... Sen gerçekten de Halka'dansın. Son kez oraya gittiğimden ben yıllar, çok uzun yıllar geçti. Çok güzel bir yerdir orası. Ve ben orayı çok özlüyorum.”

Sonra hepsini tek tek inceledi ve nihayet omuzlarını gevşetti.

“Sizi suçlamakta acele ettiğim için beni bağışlayın,” diye ekledi. "Burada yalnız başımıza yaşıyoruz. İnsan hiçbir zaman emin

olamıyor. Sizin burada kalmanızı isterim. Hemen içeriye girin," dedi eliyle işaret ederek. Bir yandan da onlara saldırabilecek bir şey çıkabilirmiş gibi, ağaçların olduğu yere doğru bakıyordu.

Thor, Reece'e ve diğerlerine baktı. Onların aynı anda başlarını onaylar gibi salladıklarını görünce, adamın kulübesinin içine doluştular. Adam onlardan soma kapıyı kapattı ve büyük demir bir sırıkla arkadan takviye etti.

"Oturun, lütfen," dedi yaşlı adam, ortalığı toparlarken.

Thor bu samimi ortamlı kulübeyi inceledi ve hepsine yetecek kadar yer olduğunu gördü. Yerlerde kürkler vardı, şöminede küçük bir ateş yanıyordu. İçerideki yemek kokusunu duyan Thor'un karnı guruldamaya başladı. Sızlandığına bakılacak olursa, Krohn da bu kokuyu duymuş olmalıydı.

Oğlan büyükbabasının bir işareti üzerine, Thor'un tanımadığı meyvelerle dolu bir tabak getirdi. Thor ve arkadaşları hemen birer tane aldılar. Krohn inlemeye başlayınca, oğlan tabaktan bir meyve parçası alarak ona uzattı. Krohn meyveyi oğlanın elinden bir anda kaptı ve bir hamlede yuttu. Yüzünü komik bir şekle sokarak birkaç kez yalandıktan sonra biraz daha istediğini belli etmek için yeniden inlemeye başladı. Oğlan bunu görünce güldü.

Thor kendi payına düşen meyve parçasını inceledi. Bu, bir incire benziyordu, ama çok daha büyüktü ve kırmızı renkliydi. Bir tür yosunla kaplıymış gibi duruyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Thor.

"Biz ona 'mulez' diyoruz," dedi oğlan.

"Bir deneyin," diye araya girdi büyükbaba. "Hem acıdır, hem de tatlı. Ama size bu uzun yolculuktan sonra müthiş bir enerji verecektir."

Thor meyve parçasını burnuna götürdü. Kokusu, o güne kadar

kokladığı hiçbir kokuya benzemiyordu. Limonla karışık bir soğan kokusu gibiydi. Meyve parmak uçlarına yapışıyordu. O da diğerleri gibi meyvesini ağzına götürdü ve denemek için bir ısırık aldı.

Meyvenin tadı karşısında afalladı: çok lezzetliydi. Bu küçük ısırık bile ona muazzam bir enerji vermişti. Hemen, tamamını gövdesine indirdi ve parmaklarını yaladı. Kendisini şimdiden yenilenmiş gibi hissediyordu.

Daha soma diğerleriyle birlikte, ateşin yanma, yerdeki kürklerin üzerine yayılarak oturdu. Krohn da hemen Thor'un yanma geldi ve başını onun kucağına koydu. Thor oturmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuştu, bacaklarındaki ağrılar giderek azalıyordu. Ne kadar uzun zamandan beri ayakta kaldıklarını, adalelerinin ne kadar sancıdığını yeni yeni fark ediyordu. O yaratıkla yaptıkları mücadeleden soma her tarafları çürümüştü. O kürklerse öyle rahattı ki... Thor, uyumak için insanın bunların üzerinde yatması bile gerekmez, diye düşündü. Oturmak yeterliydi.

Ama soma saldırı altındaki Halka'yı hatırladı ve onu çok önemli ve acil işlerin beklediğini düşündü. Vakit kaybetmek istemiyordu. Öne doğru eğildi.

“Konukseverliğiniz için çok minnettarız,” dedi yaşlı adama, “ama korkarım ki fazla vaktimiz yok. Çok önemli bir yolculuk yapmaktayız. Kılıç T bulmamız gerek. Lütfen bize onu nereye götürdüklerini söyleyin de, biz de oraya doğru yola çıkalım.”

Yaşlı adam oturacak bir yer buldu ve torununun yanında, ateşin diğer yanındaki bir kürkün üzerinde kaykıldı. Onlara bakıp, başını iki yana salladı.

"Oraya tekrar gidemezsiniz ” dedi. “Şimdi değil en azından. Görmediniz mi? İkinci giines de batmak üzere.”

“Ben de söyledim onlara, büyükbaba!” dedi oğlan.

“Uyarınız için minnettarız,” dedi Thor, “ama dediğim gibi, çok önemli bir işimiz var ve ayrıca, biz böceklerden korkmayız.”

Yaşlı adam bir kahkaha patlattı.

“Anlamıyorsunuz,” dedi. “Kimse gece vakti oraya gidemez. *Hiç kimse.* Bir saat bile dayanamazsınız. Gece çöktükten sonra, bazen de ilk ayın yükselmesi sırasında, yağışlar başlar. Yağışlar geldiğinde de, dışarıda olan kimse hayatta kalamaz.”

“Yağışlar geldiğinde neden kimse hayatta kalamıyor?” diye ısrar etti Reece.

Adam döndü ve gözlerini kısarak ona baktı.

“Çünkü yağan şey, yağmur değil de ondan,” dedi. “Gökyüzünden su değil, Ethabuglar yağıyor, genç adam, Ethabuglar...”

“Ethabuglar mı?” diye sordu Elden.

“Bir tür örümcek... Ama çok daha büyük ve çok daha ölümcül. İmparatorluk'un bu tarafında, her gece gökyüzünden bunlar yağar. Sadece bir saat kadar sürer bu dunun, daha sonra hızla kaçarlar. Ama o sırada dışarıdaysanız ve sığınacak yeriniz yoksa işiniz bitiktir. Ben onların koca bir fili beş dakika içinde yiyip bitirdiklerini gözlerimle gördüm. Hayır, burada kalacaksınız, ama ilk ışıklarla birlikte gidebilirsiniz.”

Thor ve arkadaşları şaşkınlıkla bakıştılar. Thor buranın nasıl olup da Halka'dan bu kadar farklı olduğunu anlamaya çalıştı, ama düşünürken çok bitkin olduğunu fark etti. Zihni bir an önce yola çıkmak istiyordu ama bedeni, hayır... Arkadaşları da çok yorgun görünüyorlardı ve onları suçlayamazdı. Thor, iyi bir liderin adamlarına öncelikle pes etmeme esini vermesi gerektiğini biliyordu, ama zaman zaman da dinlenmelerine göz yummalıydı. Bu yaşlı adamın söyledikleri doğruysa ki Thor onun abartmadığını

sanıyordu, o sığınağı buldukları ve bu adamın konukseverliğinden faydalandıkları için doğrusu çok şanslıydılar. Bütün bu süre boyunca dışarıda olsalardı, başlarına kim bilir neler gelecekti...

“Uyarınız ve konuk severliğiniz için çok teşekkür ediyoruz,” dedi Tlıor. "Bizi kabul ettiğiniz için size minnettarız.”

Yaşlı adam omuzlarım silkti.

“Arada bir konuşacak binlerinin olması fena olmuyor. Özellikle de Halka'dan gelenlerle konuşmayı seviyorum. Ben hayatımın en güzel günlerini orada geçirdim. Çok hoş bir yerdir orası.”

Thor’un gözleri hayretle fal taşı gibi açıldı; bu adam Halka'da bulunmuş muydu?

"O zaman burada ne işiniz var?” diye sordu O’Connor.

Adam başını öne eğdi, birkaç saniye bekledi ve sessizliğini bozmadı.

“Özür dilerim,” dedi O’Connor. “Özelinize girmek istemiyordum.”

Yaşlı adam bir süre daha sessizliğini korudu, sonunda derin bir soluk aldı ve “Gençken, trajik bir olay yaşadım,” dedi. “Hayata temiz bir sayfayla başlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Önce Tartuvian'ı bir baştan bir başa geçip İmparatorluk’a, batıya, Kanyon'un ötesindeki ıssızlıklara gitmeye niyetliydim. Sanırım, içimden bir şey oralarda ölüp kalmamı umuyordu. Düşmanlarım beni sarmışlardı ve ben kolay yolu seçmiştim.

“Ama düşündüğüm gibi olmadı. Nasıl oldu, ben de bilmiyorum ama bir şekilde hayatta kaldım. Sonra hayatta kalmak ve zorluklardan kurtulmak hoşuma gitmeye başladı. Tüm o yıllar boyunca, torunumun gelmesine kadar burada tek başıma yaşadım. Şimdi yaşamak için bir nedenim var. Ve bütün bu yaratıklara rağmen, burayı sevmeye başladım. Tüm İmparatorluk'u bir uçtan bir

uca dolaştım, hayal dalıı edemeyeceğiniz yerler ve şeyler gördüm. Orası uçsuz bucaksız bir yer. Orayla karşılaştırdığımızda. Halka minicik kalır. Her yanını tam olarak görmeden, yaşamış sayılmazsınız. Sadece asıl İmparatorluk'u ve adaları görmek yetmez. Ejderhalar Ülkesi'ni de görmek gerekir. Druidlerin Ülkesi'ni de...”

“Druidlerin Ülkesi mi?” diye sordu Tlıor, doğrularak ve uykusunu açmaya çalışarak. “Siz orada bulundunuz mu?”

Adam onaylar gibi başını salladı.

“Gidilmesi mümkün olan yelere kadar gittim. Orası fevkalade bir yerdir. İmparatorluk'ta insanı büyüleyen pek çok yer vardır. Andronicus bunların hepsini istilacı ordusuyla yerle bir etti. Onun nöbetçileri her yerde hazır bir durumda beklerler. Ben o yüzden işte bu ormanın bu kadar derinliklerine kadar geldim. Yakaladıkları her kişiyi ya asker yaparlar, ya da köle... Onun köleler ordusu, aslında normal askerlerden oluşan ordusundan daha da büyüktür. Andronicus her şeye ve yaşayan herkese egemen olması gerektiğine inanan bir adamdır.”

Yaşlı adam içini çekti.

“Onun adamlarından saklanmayı oldukça iyi başardım. Beni hiç yakalayamadılar ve asla da yakalayamayacaklar. Ne beni, ne de torunumu. Ben öyle olması için çabalıyorum. O yüzden, sizin gibi yeni konuklara hep şüpheyle yaklaşıyorum. Kimsenin beni ele vermesini istemiyorum.”

Tlıor ve arkadaşları bakıştılar. Adamın söyledikleri karşısında kafaları karışmıştı.

“Kılıç hakkında bildiklerinizi bizimle paylaşır mısınız?” diye sordu Tlıor.

Adam uzun uzun Thor'a baktı ve soma başını diğer tarafa

çevirdi.

“Geçen gün bir düzine kadar adam gördüm. Bir kışını halka’dandı. Ormanın içinde acemice ilerliyorlardı. Yanlarında muhteşem bir savaşçı grubu vardı. Arkalarında çok izler bıraktılar. Takip etmesi kolay türden... Orman aslında her gün kendi kendisini tüketir, o yüzden taze olmayan izler hemen yok olur. Ama ben onları epeyce izledim. Nereye gittiklerini de biliyorum.”

“Nereye?” diye sordu Reece.

Thor adamın gözlerinden korkuya benzer bir ifadenin geçtiğini görür gibi oldu.

“Köle Şehri'ne giden yola doğru yönelmişlerdi.”

"Köle Şehri mi?" diye tekrarladı Elden.

Yaşlı adam onaylar gibi başını salladı.

“Buradan yaklaşık on mil batıda. Biz burada ormanın en uçundayız. Orada tek bir yol vardır. Ama sizi uyarıyorum: Köle Şehri, adına uygun bir yerdir. Orada yüz binlerce köle yaşar. Hepsi sözleşmeli kölelerdir ve hepsi de Andıonicus'a hizmet ederler. Bir o kadar da nöbetçi vardır. Oraya girmeye cüret eden, bir daha çıkamaz.

“Ama Kılıç'ı neden oraya götürmüş olabilirler?” diye sordu Conval.

"Oraya götürdüklerini söylemedim,” dedi adam. "O yola doğru yöneldiklerini söyledim. Herhangi başka bir yere de gidiyor olabilirlerdi.”

"O zaman sabahın ilk ışıklarında onların peşinden gideceğiz,” dedi Thor.

Yaşlı adam olumsuz anlamda başını salladı.

“Köle Şehri'ne girmek, yakalanmak için kendini feda etmek demektir. Özellikle de sizinki gibi küçük bir savaşçı grubuyla... Bu

bir intihar olur.”

“Başka seçeneğimiz yok,” diye ısrar etti Thor. “Biz buraya Kılıç ’ı bulmaya geldik. Ve onu bulmak için elimizden geleni yapmalıyız.”

Yaşlı adam başını eğdi ve kederli bir şekilde salladı.

“Bize yolu gösterecek misiniz?” diye sordu Thor. “Sabah olunca.”

“Ölümünüze gitmek istediğinize göre,” dedi yaşlı adam, "nereyi isterseniz orayı gösterebilirim size.”

Bu yanıttan tatmin olan Thor, kendisini yeniden kürklerin içine gömdü, ama aynı anda yandığı gibi bir hisse kapılarak kolunu hızla geri çekti ve acıyla bağırdı.

Sonra bir yanık izi bulacağını düşünerek kolunu inceledi, ama öyle bir iz yoktu. Ne olduğunu, kolunun neden acıdığını anlamaya çalıştı.

“Oğlum, sana şu kepenkleri kapat demiştim, değil mi?” diye bağırdı yaşlı adam.

Oğlan Thor’a doğru koştu ve onun yanındaki tahta kepenkleri kapattı. Thor onu seyrederken, açık bir pencerenin önünde oturmakta olduğunu fark etti. Sonra yemden koluna baktı ve hafif bir yanık izi görerek şaşırdı.

“Benim kolumu ne yaktı?” diye sordu.

“Ay ışığı,” diye yanıtladı oğlan.

“Ay ışığı mı?” diye sordu Thor. Şoke olmuştu.

“Ay ışığı buralarda çok kuvvetlidir. Asla doğrudan ay ışığının altında durmamalısınız. Sizi yakar.”

“Ama yakan sadece birinci ayın ışığıdır,” diye ekledi yaşlı adam. “Örümcekler gittikten birkaç saat soma, ay da küçülmeye başlar. İkinci günün ay ışığının altında rahatlıkla dolaşabilirsiniz.”

Thor arkaya doğru kaykılarak kolunu ovaladı ve bu yeıin ne kadar tuhaf bir yer olduğunu düşündü. Kendisini ülkesinden milyonlarca mil uzaklardaymış gibi hissediyordu. İçinden bir ses, bir daha buralara asla gelmek istemediğini söylüyordu.

“Git eti getir,'' diye emretti yaşlı adam. Oğlan kulübeyi bir uçtan bir uca geçti ve etle dolu bir tabakla seri döndü.

Thor ve arkadaşları, özellikle de Krohn, he birlikte uykulu gözlerini açarak tabağın başına üşüştüler ve ona doğru eğildiler. Thor bunun ne eti olduğunu sormaya cesaret edemedi, zaten orada yaşayan hayvanların hiç birinin adını bilmiyordu ki... Ama et, nefis kokuyordu. Krohn ağzını şapırdatıyor ve sızlanıp duruyordu. Oğlan gülerek, iri bir parça koparark havaya attı ve ilk olarak Krohn’u besledi. Krohn onu yakalayınca da daha çok gülmeye başladı. Krohn kuyruğunu sallayarak, eti odanın bir köşesine götürdü ve yemeğe başladı.

Thor, çubuklarını kullanarak diğerleriyle birlikte tabaktan bir parça aldı ve gülümsedi. Oğlan ve yaşlı adam da yemeklerini aldılar. Hepsi yerlerine yerleştiler ve ateşin başında keyifle yemeğe koyuldular. Thor etten bir ısırık aldı ve sadece ne kadar lezzetli olduğunu değil, ne kadar sert olduğunu da görerek hayrete düştü. Eti çiğnedikçe kaybettiği tüm enerjisinin geri geldiğini hissediyordu.

Oğlan daha soma tulum içinde muhafaza edilen bir şarap getirdi ve dağıttığı kadehleri doldurarak servis etti. Thor şaraptan içti, sert içki bir anda beynine ulaştı.

Karnı doymuştu. Sert şarap ve sıcak ateş onu iyice gevşetmişti. Uykusunun geldiğini hissetti, ama uyumak istemiyordu. O, grubun lideriydi ve henüz uyumaması gerektiğini biliyordu. Herkesin ondan önce uyuduğundan emin olmak için dişini sıkmalıydı.

Öyle boş boş otururlarken, odayı huzur veren bir sessizlik

doldurdu. Çok geçmeden, odada sadece yaşlı adamın horultusu ve oğlanın kıkırdaması duyulur oldu. Krohn tekrar Thor'un yanma gelmişti. Başını onun kucağına dayadı, gözlerini kapattı ve o da uyumaya başladı.

Thor'un ve kardeşlerinin gözleri açıktı, hiçbiri uyumamıştı, hepsi de gözlerini ateşe dikmişlerdi. Bugün çok şeyler görmüş, çok şeyler yaşamışlardı. Bütün bitkinliklerine rağmen tetikteydiler. Aralarında hüzünlü ve adı konmamış bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ölümleriyle sonuçlanacak olan bir yolculuğa çıkmış olduklarını hepsi çok iyi biliyordu.

"Lejyon'a katılmadan önceki hayatımızın şimdikinden ne kadar farklı olduğunu zaman zaman düşünüyor musunuz?" diye sordu O'Connor.

"Şimdi bunu düşünmenin ne anlamı var?" dedi Elden.

O'Connor omuzlarını silkerek, "Bazen geride bıraktıklarımızı düşünüyorum da..." dedi. "Pişman olduğumdan değil de, bazen merak ediyorum. Orada kalsaydık, hayatımız nasıl olurdu diye. Biliyor musunuz, bazen köyümü özlüyorum. Ailemi de... En çok da kız kardeşimi özlüyorum. Benden iki yaş küçüktür o. Kalkan'm indiği ve İmparatorluk'un saldırıya geçmek üzere olduğu şu günlerde, onu her zamankinden de çok düşünüyorum. Orada yapayalnız... Onu tekrar görebilecek miyim, bilemiyorum."

"Vaktinde geri dönebilirsek," dedi Thor, "onu kurtarabiliriz."

O'Connor arpacık kumrusu gibi düşünüyor ve hiç ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Ben demirci olmak istiyordum," dedi Elden. "Ama babam beni Lejyon'a soktu. Kendisi çocukken oraya girmeyi denemiş ama başaramamış. Kendisinin başaramadığı bir şeyi benim başarmamı istiyordu sanırım. Ama bunu yaptığını için mutluyum. Eğer

Lejyon'a girmeseydim, hayatım daha az anlamlı olacaktı. Şu ana kadar görmüş olduğum şeylerin belki de ancak yarısını sürebilecektim."

"Köyümüzde bizi bekleyen gelinlerimiz vardı," dedi Conval. "İkimiz de evlenmek üzere nişanlanmıştık. Çifte düğün yapacaktık. Bizi bekleyeceklerini söylediler, aıııa..."

"Aıııa buna ihtimal vermiyoruz," dedi Conven.

Thor şöyle bir düşündü ve köyünden kimseyi veya herhangi bir şeyi özlemediğini fark etti. Lejyon onun hayatıydı, hayatının tamamıydı. Diğerlerinin gözlerine baktığında, aslında onların da aynı şekilde düşündüğünü görebiliyordu. Arkadaştan öteydiler bırbirleriyle, gerçek kardeş gibi olmuşlardı. Her birinin sahip olduğu tek şey, yine birbirleriydi.

"Ailemle artık hiç konuşmuyorum," dedi Elden.

"Al benden de o kadar," dedi O'Connor.

"Şimdi bizler, birbirimizin ailesiyiz," dedi Reece.

Thor bunun doğru olduğunu biliyordu.

Birden çatıdan dolu yağıyormuş gibi patır patır sesler geldi. Sesler giderek artınca, Thor ve diğerleri panik içinde tavana baktılar. Tavan çökecek gibiydi. Yaşlı adam ve oğlan da uyanmışlardı ve onlar da tavana doğru bakmaya başladılar.

"İşte yağıyor," diye bir uyarıda bulundu yaşlı adam.

Ses insanı tüketen türden ve dehşet vericiydi; gökten sanki küçük kaya parçaları yağıyordu. Daha da kötüsü, binlerce böceğin iğrenç ciyaklamaları da bu sese eşlik ediyordu. Çatıyı kemiriyorlar ve içeriye girmek için onu çiğneyerek bitirmek istiyorlardı sanki. Thor başını kaldırdı ve onları dışarıya karşı savunmak için tavana konmuş olan bariyeri gördü. Yaşlı adamın geceyi dışarıda geçirmelerine izin vermemekle ne kadar iyi ettiğini düşündü ve içi

minnetle doldu.

Onlara saatler gibi gelen bir süreden sonra, sesler durdu ve tıslamalar duyulmaz oldu. Oğlan hemen ayağa kalktı, kulübeyi bir boydan bir boya geçti, kapıyı açtı ve dışarıya baktı.

“Şimdi güvendeyiz,” dedi.

“Hep birlikte ayağa kalktılar ve telâşla kapıya giderek dışarıya baktılar.

Thor, binlerce siyah böceğin onlardan uzaklaşarak, ormana doğru yol aldığını gördü.

“Ay ışığı da artık emniyetli,” dedi oğlan. “Gördünüz mü? İkinci ay çıktı bile. Mor ışığından tanıyabilirsiniz onu.”

Thor dışarıya çıktı ve gecenin soğuk havasım içine çekti. Orman geceye özgü yumuşak seslerle doluydu. Gözleri merakla karanlığı taradı.

“ Şimdi güvendesiniz, ama yine de dışarıda çok kalmayın,” dedi oğlan.

Reece de dışarıya çıkarak Thor'a katıldı. Oğlan aceleyle içeriye girip kapıyı üstlerine kapattı. İkisi orada durup gökyüzüne bakarak, mor renkli kocaman ayı ve göz kırpan kırmızı yıldızları seyrettiler. Burası Thor'un hayal ettiğinden çok daha olağanüstü bir yerdi.

“Yarın ölebiliriz,” dedi Reece, gökyüzüne bakmayı sürdürerek.

“Biliyorum,” dedi Thor. O da o anda aynı şeyi düşünüyordu. Şansın onlara gülme olasılığı hiç denecek kadar azdı.

“Eğer ölürsek, bil ki sen benim kardeşiıısin,” dedi Reece, Thor'a. “Benim *gerçek* erkek kardeşim.” Soma anlamlı bir şekilde ona baktı. Thor uzanıp onun kolunu sıktı.

“Sen de benim,” dedi Thor.

BÖLÜM ON BİR

Hafold, Kraliçe'nin odasında telâşla dolanıyor ve Kraliçe'nin hizmetinde çalıştığı otıız beş yıl boyunca her gün yaptığı gibi, onun sabah yemeğini hazırlıyordu. Hafold titiz ve duyarlı bir kadındı. Günlük programını dakikası dakikasına uygulardı. O gün de Kraliçe'nin yulaf lapasını hazırlarken aynı titizlikle taş odanın içinde dolanıp duruyordu.

Ama her zamankinden daha hızlı hareket ediyordu. Hizmet ettiği onca yıl boyunca, ilk kez geç kalmıştı. Bütün gece boyunca ne olduğunu tam olarak anlayamadığı ve keyfini kaçıran rüyalarla uğraşmıştı. Hayatında ilk kez kâbus görüyordu. Rüyasında, Kral'm Sarayı'nın alevler içinde kaldığını, insanların canlı canlı yandığını ve çevresindeki herkesin çığlık çığlığa bağırdığını görmüştü.

Uyandığı vakit, birinci güneş gökyüzünde yükselmişti bile. Hafold utanç içinde yatağından fırlamıştı. Bu kadar geç kaldığı ve Kraliçe'yi bekletmiş olduğu için, kendisini çok kötü hissediyordu. Oysa ilk gelen her zaman kendisi olurdu. Onu, kuşluk çayını getiren Kraliçe'nin ikinci oda hizmetçisi takip ederdi. Hafold ikinci hizmetçinin gelmesi gereken saatte gelmenin utancını yaşıyordu. Başkalarının kabiliyetsizliği onu o kadar üzmezdi ama kendisinin yetersiz olduğu düşüncesinden nefret ediyordu.

Hafold başını omuzlarının arasına kıstırıp, adımlarını hızlandırdı ve Kraliçe'nin ona kızmamasını ümit ederek, titreyen elleriyle tepsiyi sıkıca tuttu. Elbette ki, Kraliçe'nin katatonik durumu göz önüne alındığında, onun memnuniyetini veya öfkesini belli etmesi beklenemezdi. Ama Hafold Kraliçe'nin en küçük bir jestinden bile onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Onca yıl onun hizmetinde

çalıştıktan sonra, Kraliçe onun hem annesi, hem ablası ve hem de kızı gibi olmuştu. Hafold'un Kral'ın Sarayı'nda Kraliçe'den daha fazla sahip çıktığı tek bir kişi bile yoktu. Buna kendi ailesi de dâhildi.

Hafold kendisini Kralıçe'ye nasıl affettireceğini düşünerek köşeyi döndü ve başını kaldırır kaldırmaz onu uzaktan gördü. Kraliçe pencerenin yanında oturmuştu ve haftalardan beri olduğu gibi boş gözlerle dışarıya bakıyordu. İkinci hizmetçi orada, onun yanında ayakta duruyordu. Elinde tam zamanında getirdiği çay vardı; bu genç bir kızdı, Kral'ın Sarayı'nda yeniydi ve pırıl pırıl parlayan altın bir fincana büyük bir özenle çay koyuyordu.

Hafold onları rahatsız etmek istemedi, o yüzden yavaşça yürüdü ve hiç ses çıkarmadan arkalarından yaklaştı. Yumuşak çorapları taş zemin üzerinde, adımlarının sesini iyice duyulmaz hale getiriyordu. Yaklaşıp, oradaki varlığım belli etmek üzereyken, aniden durdu. Ters olan bir şey vardı.

Hafold oda hizmetçisinin elini aniden yeleğine soktuğunu ve oradan küçük bir kese çıkarıp içindeki beyaz bir tozu kraliçenin çayına kattığını ve sonra da tekrar cebine attığını gördü. Kız daha sonra fincanı kraliçenin pelte gibi olan eline tutuşturdu ve her zaman yaptığı gibi onun ağzına götürdü.

Hafold'un yüreği dehşet içinde hopladı; tutmakta olduğu gümüş tepsiyi yere düştü ve üzerindeki hassas ve nadide tabaklar paramparça oldu. Hafold koşarak kraliçenin yanına geldi. Çay fincanına tokat atar gibi bir sille savurdu. İncecik porselen tam zamanında yere düşerek tuzla buz oldu.

Hizmetçi kız geriye doğru zıpladı, fal taşı gibi açılmış gözlerle Hafold'a baktı. Hafold onun üzerine çullandı, gömleğinden kaba bir şekilde yakaladı, yeleğini açarak tozla dolu keseyi dışarıya çıkardı.

Tozu kokladı, parmaklarının ucuyla dokunup tadına baktı. Dehşet içinde onu seyreden kıza öfkeli bir bakış fırlattı.

“Niam kökü,” dedi Hafold bilmiş bilmiş. "Bunu neden Kraliçe'ye veriyorsun? Bunun bir insana neler yaptığını biliyor musun sen?”

Kız titriyor ve ona aptal aptal bakıyordu.

Hafold daha da öfkelendi. Bu, beyni yavaş yavaş öldüren, çok toksik bir zehirdi. Bu kız Kraliçe'ye bunu neden veriyordu? Onun ne kadar genç ve aptal görünümlü olduğunu gören Hafold. bu işin arkasında başka birinin olduğunu tahmin etmekte gecikmedi.

“Bunu sana kını yaptırıyor?” diye üsteledi, kızı daha da sıkıca kavrayarak. “Kraliçemizi zehirlemeni kını istedi? Bunu ne zamandan beri yapıyorsun? BANA YANIT VER!” diye bağırdı ve bütün gücüyle kıza bir tokat attı.

Kız bir çığlık kopardı. Tüm bedeni titriyordu. Hıçkırıkları arasında, “Kral! Bana bu işi Kral yaptırdı! Beni tehdit etti. Bu, onun emıi. Çok üzgünüm!”

Hafold öfkeden kudurmak üzereydi. Kraliçenin öz oğlu! Annesini zehirletiyor! Bunun düşüncesi bile midesinin bulanmasına neden oldu.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Hafold. Kraliçenin geçirdiği felç durumunun bu zehirle ne kadar bağlantılı olabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Kız sürekli ağlıyordu.

“Kocasının ölümünden beri... Çok üzgünüm. Bilmiyordum. Kral, onun sağlığı için iyi gelecek demişti.”

“Aptal kız,” diye haykırdı Hafold ve kızı odanın ortasına kadar itti. Kız bir çığlık atarak sendeledi ve hıçkırıklar içinde koşarak odadan çıktı.

Hafold Kraliçe'nin yanına çömeldi ve farklı bir bakışla onu inceledi. Bir hemşire olarak çalıştığı yıllardan edindiği deneyim nedeniyle, Niaıı kökünün bir insana neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ama onu nasıl etkisiz hale getireceğini de biliyordu. Bu zelilin etkileri, zamanında fark edildiği takdirde kalıcı olmayabiliyordu.

Hafold Kraliçe'nin göz kapaklarını hafifçe kaldırarak inceledi ve alttaki sarı rengi görerek onun zehirlenmiş olduğuna iyice ikna oldu. Kraliçenin son sıralarda neden bu derece taş kesilmiş gibi olduğu da böylece ortaya çıkmış oluyordu. Kocasının ölümü nedeniyle yas tuttuğundan değil, oğlu tarafından zehirlendiği için öyleydi.

Doğrusu, bir şeyi teslim etmesi gerekiyordu. Gareth çok akıllı davranmış ve bu işin zamanlamasını çok iyi ayarlamıştı. Herkes annesinin yas tuttuğu için bu hale düştüğünü sanacaktı. Bu adam düşündüğünden de daha kurnazdı.

Hafold odayı boydan boya geçti, kraliçenin ilaç dolabındaki çekmeceleri tek tek karıştırdı ve sonunda aradığı sarı sıvıyı buldu. Titreyen ellerle, bunun bir damlasını bir fincan suyla karıştırdı ve sonra bunu süratle Kraliçemin ağzına dayayarak, içmeye zorladı.

Kraliçe başını ıkı yana sallıyor ve içmemek için direniyordu, ama Hafold ilacın son damlasına kadar ona zorla içirdi.

Kraliçe tüm itirazlarına rağmen ilacı içip bitirdikten soma, başını ıkı yana salladı ve uzanarak Hafold'un elini ittirdi.

Hafold hem çok şaşırmış, hem de çok sevinmişti. Kraliçe, haftalardan beri ilk kez elini kaldırıyordu.

"Bana ne içiriyorsun öyle?" diye sordu Kraliçe.

Hafold onun sesini duyunca sevinçle zıpladı. Onca zamandan beri Kraliçemin ağzından ilk kez birkaç sözcük çıkmıştı. Bu da onun iyileşmeye başladığını gösteriyordu. Kendisini tutamayarak

Kraliçe'ye sarıldı. Otuz beş yıllık hizmet süresi boyunca, ona ilk kez sarılıyordu.

Kraliçe yeniden o eski kızgın haline dönüvermişti. Ayağa kalkarak öfkeyle soludu.

"Kraliçem, Kraliçem!" diye bağırdı Hafold. "Geri döndünüz!"

Ama Kraliçe Hafold'u tekrar ittirdi, eskisi gibi mağrur oluvermişti aniden.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye emreder gibi sordu. "Nereden seri döndüm?"

"Zehirlenmiştiniz," diye izah etti Hafold. "Gareth sizi zehirlemişti!"

Kraliçe'nin gözleri yavaş yavaş fal taşı gibi açıldı ve aniden olan bitenin farkına vardı.

"Beni ona götür," diye emretti.

*

Kraliçe MacGil, yanında Hafold olduğu halde Kral'ın Sarayımın o çok iyi bildiği koridorlarında yürüdü. Allık kendisine gelmişti. Çok uzun bir süreden beri kendisini bu kadar enerjik hissetmemişti. Ama aynı zamanda da öfkeyle doluydu ve oğluyla yüzleşmek için sabırsızlanıyordu.

Attığı her adımla birlikte, daha çok kendisine geliyor ve oğlunun başrol oynadığı bu oyunda neler olup bittiğini daha iyi idrak ediyordu. Böyle bir canavar yetiştirmek için nerede hata yapmış olabilirdi?

Yanında yürüyen Hafold, "Kraliçem, bu iyi bir fikir değil," dedi. "Vakit varken, burayı süratle tek etmemiz gerek. Gareth'ın daha başka neler yapabileceğini kını bilebilir? Sizi öldürtebilir o.

Buradan derhal uzaklaşmalıyız. Silesia'ya, Gwendolyn'e gitmeliyiz. Orada güvende olursunuz."

"Oğlumla konuşmadan hiçbir yere gitmem," dedi Kraliçe.

Anlaşılan. Kraliçemin içi gerçeği oğlunun ağzından duymadan önce rahat etmeyecekti. Kraliçe MacGil yüzleşmekten asla kaçınmamıştı, şimdi de kaçınmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle de, oğluyla...

Kraliçe, merhum kocasının o çok iyi tanıdığı çalışma odasının kapısını gürültüyle açtı. Bu odayı oğlunun işgal ediyor olması onu çok öfkelendiriyordu. Soluğunu tutarak kapının eşiğinde durdu ve odanın durumunu görünce dehşete düştü. Kocasının değerli kitapları ve rulo halindeki belgeleri parça parça edilmiş ve yerlere saçılmıştı.

Oğlu da oradaydı. Odanın ucundaki bir koltuğa yığılmış halde oturuyor ve yüzünde vurdumduymaz bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Gareth bütün bu karmaşanın ortasında, karanlık ve ruhsuz bakışlarını ona dikmişti. Kraliçe havadaki belli belirsiz afyon kokusunu hissedebiliyordu. Gareth'm günlerdir tıraş olmadığı belli oluyordu. Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve aklını kaçırmış gibiydi. Büyüttüğü oğluyla, annelik yaptığı oğlanla hiç alakası yoktu bu adamın. Kral olmak onu adeta yirmi yaş yaşlandırmıştı. Kraliçe, onu tanımakta güçlük çekiyordu.

"Anne," dedi Gareth, ifadesiz bir ses tonuyla. Annesini gördüğü için şaşırmışa hiç benzemiyordu. "Nihayet beni görmeye selebıldın."

Kraliçe ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Kocamın çalışma odasına ne yaptın böyle?" diye sordu.

Gareth güldü.

"Sanırım ona artık ihtiyacı olmayacak," dedi Gareth, "ama

sağlıklı bir yenilenme oldu, öyle değil mi?”

Kraliçe fırtına gibi öne atıldı.

“Beni zehirledin mi?” diye sordu.

Garetlı ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Bugün, o kızın üzerinde zehirli bir toz bulduk, lordum,” diye araya girdi Hafold. “Sizin emir verdiğinizi söyledi.”

“Doğru mu bu?” diye sordu Kraliçe yumuşak bir sesle ve doğru olmamasını umarak.

Garetlı başını ağır ağır iki yana salladı.

“Anne, amıe, anne,” dedi. “Bana onca yıl soma, neden aniden ilgi göstermeye başladın ki? Ben gençken, bütün sevgini Reece'e vermiştin. Kendrick içimizdeki en iyisiydi, ama onu bile sevmiyordun çünkü o kocanın piçiydi. Tavernalarda vakit geçiren Godfry de seni hayal kırıklığına uğratıyordu. Luanda nasıl olsa evlenip gidecekti, o yüzden sana bir tehdit oluşturması mümkün değildi. Gwendolyn'e gelince... Eh, o da sonuçta bir kızdı ve onu da sevmekten korkuyordun.

“Böylece senin sevgine bir tek Reece mazlıar olabildi. Diğerlerimizi görmezden geldin. Benim varlığımdan bile haberin yoktu. Ancak bütün bunları yaptıktan sonra senin dikkatim çekebildim.”

Kraliçe daha da öfkelenmişti; Gareth'm safsatalarına pabuç bırakacak gibi hissetmiyordu kendisini hiç.

“Doğru mu?” diye tekrarladı.

Garetlı kıkırdadı.

“Gerçeğin pek çok katmanı vardır,” dedi. “Zehirlenmiş olsan da ne önemi var? Hayatın bir dönemece girmiş zaten ve adım adım mezarına doğru gidiyorsun. Kralı olmayan bir kraliçe... Bundan daha işe yaramaz bir şey düşünemiyorum.”

Kraliçe MacGil öfkeden kudurmak üzereydi. Midesi bulanmaya başlamıştı.

“Senin gibi oğlum olmaz olsaydı,” diye Gareth’ın yüzüne tükürdü. "Sana insan bile denemez. Seni doğurduğum için cok üzgünüm.”

“Biliyorum, anne,” dedi Garetlı sakince. “Beni doğurduğun andan itibaren öyle hissettiğini biliyorum. Ama bak, artık yapabileceğin hiçbir şey yok. Çünkü ben sonunda senin ve babamın erişemeyeceğiniz bir yerdeyim. Şimdi sana emrediyorum,” diye bağırdı. Ayağa kalktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Şimdi sen *benim* kullarımdan birisin. Parmağımı şaklattığım anda, emlimdeki görevlilerden birine seni öldürtebilirim. Hayatın artık tamamıyla bana bağlı.”

"O zaman, ne dilmiyorsun, öldiirt beni,” diye atıldı Kraliçe, korkusuzca ve aynı kararlılıkla. "Yoksa her zaman olduğun gibi korkak bir çocuk olmakta devam mı ediyorsun? Bence artık baban gibi, *erkek* ol ve beni gözlerinin önünde öldürt. Daha da iyisi, kılıcını al ve bunu kendi elinle yap.”

Garetlı oturduğu yerde titriyordu.

“Ama bunu yapamazsın öyle değil mi?” diye üsteledi Kraliçe. “ Hayır. Tam tersine, sen sadece o küçük görevline beni yavaş yavaş zehirlemesi için emir verebilirsin. Sen bir korkaksın. Her zaman da öyle olmuştun. Sen babanın anısına sürülen bir kara lekesin.”

Garetlı elini aniden beline götürdü ve bir hançer çıkardı. Sonra hançeri kaldırarak ve korkunç bir çığlık atarak annesine saldırdı. Annesine yanma gelince, bıçağı tam onun yüzüne gelecek şekilde aşağıya doğru indirdi.

Ama Kraliçe MacGil, heıı bir kral kızı, hem de bir kral eşiydi. Tüm hayatı boyunca şiddete tanık olmuş ve ilk adımlarını attığı

andan itibaren kraliyet muhafızları tarafından kendisini savunmak için eğitilmişti. Garetlı ona saldırınca, sakin bir şekilde eğildi, kocasının taş büstünü aldı ve Gareth'm yaklaşmasını bekledi. Soma bir adım yana çekilerek onu tüm gücüyle Gareth'm başına doğru salladı.

Kraliçe oğlunun bıçağından kurtulmakla kalmamış, büstü Gareth'm kafatasına mükemmel bir şekilde vurarak, onun tahta masanın üzerine düşmesini ve masayı da devirip duvara çarparak yere yığılmasını sağlamıştı.

Garetlı güçlükle soluk alıyor ve yerde yatıyordu. Başından da kanlar akıyordu. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Ve dik oturmaya çalışarak şaşkın bir şekilde ağzından akan kanları silmeye çalıştı ama onların yerine sadece yüzündeki o gülümsemeyi silmeyi başardı.

"Seninle işim bitti,'' dedi Kraliçe soğuk bir sesle. "Bugünden sonra, sen benim oğlum değilsin. Bunu bilmeni istiyorum. Benim için bir yabancı bile değilsin. Sen bir hiçsin. Burayı terk ediyorum ve sen kral olduğun müddetçe buraya adımımı bile atmayacağım. Şimdi kesin olarak biliyorum ki. kocamı da benden alan kişi sensin. Ve bu yüzden cehennemde kokuşacaksın. Yaptıklarının cezasını çekmeyeceğini sakın düşünme. Kalkan'ın indirildiğini söylediler bana. Pek yakında İmparatorluk'un savaşçıları burayı basacaklar ve her yeri yakıp, yerle bir edecekler. Ve sen de onlarla birlikte kül olacaksın."

Garetlı aniden gülmeye başladı. Ağzından oluk oluk kan akıyordu.

"Bundan emin değilim, anne," dedi. "Beni öldürmeye çalışan çok kişi oldu, ama hiç biri bunu başaramadı. Bu gün, benim çeşnicibaşım gözlerimin önünde düşüp öldü. Hayatıma bir kez daha

başarısız bir şekilde kastedildi. Ve dün öğrendim ki, bana en yakın olan kişiler bile beni yarın sabah şafak sökerken öldürmeye geleceklermiş. Benim hiç müttefikim yok, ama casuslarım var. Ve şeytan da benim tarafımda. Gördüğün gibi, beni öldürmeyi kimse başaramadı, amıe. Senin benimle ilgili olarak anlayamadığın bir şey de bu işte. Ben her zaman senden bir adını ileride oldum.”

Garetlı sarsıla sarsıla gülüyordu, aıııa Kraliçe MacGıl'in artık dayanacak gücü kalmamıştı.

Arkasını dönerek, Hafold'la birlikte fırtına gibi odadan çıktı, kapıyı arkasından gürültüyle çarptı. Oğlunun kahkahaları koridorlarda yankılanırken, Kral’m Sarayı'na bir daha asla adını atmayacağını biliyordu.

BÖLÜM ON İKİ

Gwendolyn rengârenk yaz çiçeklerinden oluşan bir tarlanın içinden, genç, enerjik ve sağlıklı olan babasıyla birlikte seke seke geçiyordu. Küçük bir kızdı. Belki on yaşlarında kadardı. Babası sekerken onu havaya fırlatıyor ve sonra yakalayıp kollarında sallıyordu. Gwendolyn çılgın gibi gülüyor ve babasıyla birlikte olmanın keyfini yaşıyordu. Babası da neşeliydi. Kaygısız ve güven telkin eden bir şekilde gülüyordu. Gwendolyn kendisini öylesine güvende ve emniyette hissediyordu ki. yaşantısındaki hiçbir şey değişemez gibi geliyordu ona.

Güneş tarlayı, Gwendolyn'in daha önce görmediği gibi aydınlatıyordu. Başını kaldırıp babasına baktığında, onun da her zamankinden daha genç ve daha mutlu göründüğünü fark etti.

“Seninle öyle gurur duyuyorum ki, çocuğum,” dedi babası.

Yüzünde kocaman bir gülücükle uzanıp, kollarının altından tutarak onu kucakladı ve bebekliğinde yaptığı gibi havaya fırlattı. Gwendolyn coşkuyla güldü.

Ama babası onu yere bırakıp da ayakları yere değdiğinde, her şeyin aniden değişmiş olduğunu fark etti. Önce, yerler tamamen çiçeklerle kaplıydı. Artık simsiyah toprakla... Önce, gökyüzü parlak ve berraktı, şimdiyse karanlık ve bulutlu... Önce, çiçekler vardı, aıtık her yeri dikenler kaplamıştı.

Hepsinden de kötüsü, babası yanında değildi ve yapayalnızdı.

O anda tiz bir çığlık duydu, bir bebek ağlıyordu: başını çevirip bakınca uzaklardaki tepelerden birinin üzerinde, çalıların arasında durmakta olan küçük bir beşik gördü. Bebeğin çığlıkları giderek artıyordu. Gwendolyn çekinerek beşiğe yaklaştı. Bir şekilde, orada

yatanın kendi oğlu olduğunu biliyordu.

Bir oğlan...

Beşiğe uzandı ve eğilerek baktı. Çocuğun güzelliği gözlerini kamaştırdı. Sanki her yanından ışık saçıyordu bu çocuk. Onun tıpı tıpına kendisine benzediğini düşünmekten kendini alıkoyamadı.

Bebeği kucağına almak için uzandığında, beşik aniden sallanmaya başladı. Yanından geçen sel sularının güçlü akıntısı beşiği döne döne uzanan bir dağ yoluna doğru sürükledi.

Gwen beşiğin peşinden koştu ama bunun bir faydası yoktu. Beşik bir anda uçup gitmişti sanki. Hemen soma tüm manzara uçsuz bucaksız bir deniz halini aldı.

Gwen aniden kendisini kayalık bir sahilde, fırtınayı seyrederken buldu.

“HAYIR!” diye haykırdı. Bebeğine doğru elini uzattı, ama bebek sulara kapılmış gidiyordu.

Hiçbir şeyin faydası yoktu. Beşiğinde ağlamakta olan bebek gelgite kapılmıştı ve giderek uzaklaşıyordu. Gwendolyn kendisini hiç olmadığı kadar çaresiz hissetti. Okyanusun onu da alıp götürmesini istiyordu.

Az soma suların yüzeyinde muazzam bir fokurdama oldu ve bir iki saniye sonra denizden acı acı bağıran devasa bir yaratık çıktı.

Bu bir ejderhaydı.

Ejderha sulardan yavaş yavaş yükseldi. Bu, Gwen’in bugüne kadar gördüğü en büyük yaratıktı. Bir duvar gibi önüne dikilmiş, gökyüzünü bile görmesini engelliyordu. Canavar, başını arkaya doğru atarak, müthiş bir şekilde kükredi. Gwen'in bu güne kadar duyduğu en korkunç sesti bu.

Aniden canavarın tam arkasında elli ayak yüksekliğinde müthiş bir gelgit dalgası yükseldi ve Gwen'e doğru gelmeye başladı.

Gwen geıi dönüp kaçmaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı.

Dalga ejderhayı da taşıyarak ona doğru geldi. Onu ezip öldürmeye kararlı gibiydi.

Gwendolyn tam o anda uyandı. Tanımadığı bir odadaki tanımadığı bir yatağın içindeydi. Doğrulmaya çalıştı. Güçlükle soluk alıyordu. Etrafına bakındı ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yükselmekte olan birinci güneşin ilk ışıkları pencereden içeriye girmeye başlamıştı. Hemen ayağa fırladı, odayı bir baştan bir başa geçti, süratle giyindi ve odanın diğer ucundaki taş kabın içindeki soğuk sudan yüzüne çarptı. Bu sudan başına ve saçlarına da serpiştirdi. Başını iki yana sallayarak, rüyasında gördüğü o korkunç şeylerden silkinerek kurtulmaya ve bilinçli bir uyanıklık haline geçmeye çalıştı. Gerçek zaten kapkaranlıktı, daha da kötü olması için kâbus görmeye hiç ihtiyacı yoktu.

Ama bu rüya o kadar gerçek gibiydi ki... Babası, o bebek, okyanus, ejderha, dünyanın aniden kapkaranlık olması... Bütün bunların ilerideki bazı kötü olayların habercisi olduğunu düşünmekten kendisini alamıyordu.

Gwendolyn kocaman, açık pencerenin yanında durdu ve pırıl pırıl parlayan Silesia şehrine doğru baktı; insanlar uyanmışlar ve ürettiklerini satmak için bu erken saatlerde dışarıya çıkmışlardı bile. Dikkatle bakınca, onların şehir kapısına doğru gitmekte olduklarını fark etti. O da aynı yöne doğru baktığında, ufukta giderek büyüyen küçük bir toz bulutu olduğunu gördü. Bunun Silesia'ya gelmekte olan bir atlı olduğunu anladı. Hayır, ıkı atlıydı ve onların arkasında da belki yüz kadar insandan oluşan bir grup vardı.

Gwen, gelenlerin Andronicus'un ordusu olmadığını anlayınca, rahat bir soluk aldı. Ama onların kını olduğunu da merak ediyordu. O sırada uzaklardan bir boru sesi geldi. Gwen kapıdaki nöbetçinin

ayakta dimdik durarak boruyu tekrar tekrar üflediğini gördü.

Gwen yavaş yavaş belirginleşen en öndeki atlıya iyice bakınca, onun zırhını ve atını tanıdı.

Tam o anda, odasının kapısı hafifçe vuruldu. Gwen dönerek odanın içinde ilerledi. Kapıyı açtığında görevlilerden birinin orada dikilmekte olduğunu gördü. Adam hemen eğilerek onu selamladı.

“Kraliçem, sizi rahatsız ettiğim için beni bağışlayın,” dedi. "Ama adamlarımız iki atlının bir grup eşliğinde kapılarımıza yaklaşmakta olduğunu fark ettiler. Kapılarımızı kapatalım mı?”

Gwen başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Bu gelen herhangi bir kişi değil.”

Gwen’in yüreği sevinçle dolmuştu. Şatodan çıkmaya hazırlanırken, "O,” dedi, “benim erkek kardeşim.”

*

Gwendolyn şatonun sarmal merdivenlerini basamakları üçer üçer atlayarak indi. Koridorlardan geçerek, ön kapıya geldi. Avludan yarış eder gibi geçti ve Kendrick’in Atine ile birlikte geldiği ana giriş kapısına doğru koştu. İçi öyle rahatlamıştı ki... içinden bir parça, kendi ülkesine geri dönmüş gibiydi. Ailesi paramparça olmuş ve işlevsiz kalmıştı. O yüzden, Kendrick’in gelmesi, ona bazı şeyleıin normale dönmekte olduğunu hissettiriyordu sanki.

Aslında her şey o kadar tuhaftı ki... Kendrick onun üvey kardeşiydi, ama Gwen onu gerçek kardeşlerinden daha fazla ailedemniş gibi görüyordu. Kraliçe olarak bazı zor kararlar alması gerektiğini biliyordu, ama onun orada olduğunu bilirken, kapıların kapatılması ve sürgülenmesi emrini nasıl verebileceğini hiç

bilmiyordu. Böylelikle, yürek burkucu bir karar vermekten de kurtulmuştu.

Giriş kapılarına doğru koşarken, Kendrick de onu gördü. Atından inerek ona doğru koştu ve sarıldı. Gwen onu gördüğü için öyle mutluydu ki... İçinden bir ses, Kendrick gelebildiğine göre, Thor da gelebilir diyordu.

“Hayattasın,” dedi onun omzuna başını koyarak. Yanaklarından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü. “Hayatta olduğuna öyle sevindim ki...”

Kendrick onu geriye itti ve kocaman bir gülücükle onun yüzüne baktı. Gwen ailesinden hayatta olan birini, bu yabancı diyarda görebilmenin mutluluğunu yaşıyordu. Ayrıca, Kendrick sanki babasının bir kopyasıydı. Onu gördüğü an, babasının küçük bir parçasının geri geldiği gibi bir hisse kapılmıştı.

“Evet, hayattayım,” dedi Kendrick. “Her zaman da olacağını. Bana senin buraya geldiğini söylediler ve her şeyi anlattılar. İnsanlarımızı buraya getirdiğin için seninle gurur duyuyorum. Senden daha iyi bir liderleri olamazdı zaten.”

Gwen gururla gülümsedi. Herkesin saygı duyduğu ve kendisinden sonra kral olmaya ehil olan Kendrick tarafından söylenen bu sözler, Gwen'e göre, mümkün olabilecek en değerli övgü sözleriydi.

“Onları güvenli bir yere getirdiğim için bu insanların bana minnettar olmaları gerekmez,” dedi mütevazı bir tavırla. “Eminim kı emniyetli bir yere gidebilmek için bir şekilde bir yol bulurlardı.”

Kendrick başını iki yana salladı.

"Onların bir lidere ihtiyaçları vardı. Onları yönlendirecek birine. Onları yönlendiren de sen oldun. Pek çok kişi senin sayende hayatta kalacak.”

“Ama ben de seni takip eden insanları görüyorum,” dedi Gwen, Kendrick’i ve Atme’nin yanında gelen ve kapılardan giren, yüzlerce kişiden oluşan insanlara onun omzunun üzerinden bakarak.

Kendrick'in yüzü kaygıyla gerildi.

“Ne yazık ki, kötü haberler getirdim,” dedi. “Andronicus'un ordusunu gördük. Bu tarafa doğru geliyorlar.”

Gwen’in gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.

“Bundan emin misin?” diye sordu.

Tam o sırada, “İki kere ikinin döıt ettiği kadar...” diye bir ses seldi.

Gwen başını çevirince, Atme’nin Kendrick'in yanına gelmekte olduğunu gördü. O da en az Kendrick kadar kaygılı görünüyordu. Atine uzanarak G\ven'in elini tuttu ve parmak uçlarını öptü. “Leydim,” diye ekledi. “Ben görevimi yerine getirdim.”

Gwen gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Erkek kardeşimi bana sağ ve salim getirdin. O yüzden sana her zaman minnettar olacağım. Bundan böyle benim için en önemli olan konularda kimden yardım isteyeceğimi çok iyi biliyorum.”

“Siz bana, ailenizle ilgili çok kutsal bir görev vermiştiniz, o nedenle asıl minnettar olması gereken benim,” dedi Atine, başını sallayarak.

Aynı anda bir karmaşa oldu ve Gwen başını çevirince Srog’un, Brom'un ve Kolk’un yaklaşmakta olduklarını gördü. İki yanlarında da Gümüş’ün bazı üyeleri vardı. Kendıick'i görür görmez hepsinin yüzleri aydınlandı. Hemen gelip, ona sarıldılar.

“Kendrick,” dedi Brom, onun kolunu sıkarak. “Yaptığınız her işle, Gümüş’e büyük bir hizmet vermiş oluyorsunuz.”

“Lordum,” dedi Kendrick ona bakarak.

"Yaptıklarınızla babanızın anısına büyük b ir onur kazandırıyorsunuz," dedi Kolk.

Kendrick onun sarılmasına karşılık verdi.

"Silesia'ya sizin gibi ünlü bir şövalyenin gelmesi bizim için büyük bir onur," dedi Srog, kolunu onunkine dolayarak.

"O onur bana ait, lordlanm," diye yanıt verdi Kendrick. "Kız kardeşimi ve Kral'ın Sarayı'nın yarısını buraya aldığınız için size şükran borcum var."

"Asıl biz size borçluyuz," dedi Srog. "Bize karşı her zaman iyi olan babanızın anısı için bu yaptığımız az bile. Babanız bizden normal olarak çok daha fazla vergi alabilirdi, ama almamayı yeğlemişti."

Kendrick başını biraz eğerek bu güzel sözleri onayladığını belli etti, ama soma alnını kaygıyla kırıştırdı.

"Korkarım sizlere kötü haberler getirdim," dedi boğazını temizleyerek. "Andronıcus'un adamları hemen arkamızdan geliyorlar."

"Askerleri kendi gözlerimizle gördük," diye ekledi Atine.

Oradaki herkes yutkundu. Gwen de midesinin taş gibi olduğunu hissetti.

"Ne kadar sürer gelmeleri?" diye sordu Srog.

"Belki bir gün. Belki biraz daha fazla. Onlar tam anlamıyla bir yıkını makinesi gibiler. Hiçbir şeyin onları durdurması mümkün değil."

Diğerleri ciddi bir tavırla birbirlerine baktılar.

"Onları yanımızda getirerek kurtardık," dedi Kendrick, şehrin kapılarından girmekte olan insanları göstererek, "ama diğer şehirler bu kadar şanslı olmayacak. Hepsini kurtarmak için vaktimiz yok. Şimdi eğer burayı savunmak için en küçük bir ümit varsa,

hazırlıklara hemen başlamalıyız.”

“Umut *var* mı peki?” diye sordu Gwen ifadesini yakından izlerken.

Kendrick kasvetli bir ifadeyle ona baktı ve Gwen yanıtı onun bakışlarında gördü. Daha da karamsarlığa kapıldı.

“Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız,” dedi Kendrick. "Altık kaderlerin elindeyiz.”

"O halde, düşündüğümüzden de az vaktimiz var,” dedi Kolk.

“Derhal şehrin savunmasını güçlendirmeliyiz,” dedi Srog.

“Altık sen kapılarımızın ardında güvende olduğundan, dış duvarları da kapatmaya başlayabiliriz,” dedi Brom.

“Seni bekliyorduk,” dedi Gwen.

Kendrick tekrar ona baktığında. Gwen onun duygulandığını fark etti.

"O halde, sana çok borçlandım,” diye yanıt verdi Kendrick.

“Borazanları çalın,” diye emir verdi Gwen harekete geçerek. "Altık bola harcayacak vaktimiz kalmadı.” Srog'a döndü. "Adamlarına şehrin savunmalarını güçlendirmeye başlamalarını söyle.”

Srog duvarların tepesindeki bir askere bağırarak bir emir verdi, asker de dönüp birkaç diğer askere seslenerek emri tekrarladı. Birkaçı borazanlarını alıp çaldı ve ses tüm Silesia'da yankılandı. Askerler kışlalarından çıkıp, dış savunma duvarlarına Doğru duvarın yanında ilerlemeye başladılar.

“Leydim,” dedi Srog Gwendolyn’e dönerek. “Silesia’nın sadece yukarı şehrini gördünüz. Halkımız alt bölgede, aşağı Silesia'da kanyon duvarlarının arasında yaşıyorlar ve ziyaretiniz bekliyorlar. Böylesine zorlu bir zamanda sizinle tanışmak içlerini çok ferahlatırdı. Şehri hep birlikte gezmek ister miydiniz?”

“Şeref duyarım,” dedi Gwen.

Gwen döndü ve Sros'la diğerlerine eslik ederken, arkalarına başkaları takıldı; kalabalık olan ve giderek büyüyen grup Silesia sokaklarında ilerleyerek aşağı şehrin girişine yöneldi. Birlikte yürürlerken, askerler heyecanla ama endişeli bir biçimde bırbirleriyle konuşurlarken, Gwen Kendrick'in yanında ilerlemeye başladı. Kraliyet Sarayındaki çocukluk dönemlerinde olduğu gibi birlikte yürümeleri doğaldı, ama Gwen'in aklına takılan ve onunla paylaşmak istediği bir konu vardı.

“Hükümdar seçildiğim için kendimi suçlu hissediyorum,” dedi alçak sesle, diğerlerinin duymayacağı bir biçimde. “Evet, babamın istediği buydu. Ama sen onun en büyük çocuğusun. Dahası, bir erkeksin. Erec olmadığına göre, artık Gümüş'ün de liderisin. Bütün askerler sana saygı duyuyorlar. Her biriyle omuz omuza savaştın. Ya ben? Ben ne yaptım? Bunları hak edecek hiçbir şey yapmadığımı hissediyorum. Yaptığım tek şey babamın kızı olmaktı. Üstelik onun en büyük kızı da değilim.”

Kendrick başını salladı.

“İyi yönlerini görmüyorsun,” dedi. "Bundan çok daha fazlasısın. Babam acele kararlar veren bir adam değildi. Aptal da değildi. Tüm kararlarını düşünerek verirdi. Seni seçmek de en akıllıca kararı. Bir hükümdarı muhteşem kılan unsur güç veya askeri üstünlük değildir. Muhteşem bir *asker* için belki bunlar gerekli olabilir... Ama muhteşem bir hükümdar için değil. Mesela bir kişinin kılıç kullanma becerisi, hatta ona başkalarının ne kadar saygı duyduğu da değil. Bunlar iyi bir hükümdar olmaya yetebilir... Ama muhteşem bir hükümdar olmaya yetmez.

“Muhteşem bir hükümdar bilgelikle yoğrulmuştur. Bilgiyle. Ölçülü olmakla. Merhametle. Ön görüyle. Tüm bu özelliklere sahip

olan kişi sensin. Babamın sende gördüğü *buydu.* O yüzden seni seçti. Onunla aynı fikirde olduğumu söylemem gerek. Kendim küçümseme. Suçluluk da hissetme. Ben sahip olduklarımla mutluyum. Sen bunu hak ediyorsun ve ister küçük kız kardeşim ol ister olma, sana hizmet etmekten başka bir şey istemiyorum."

Gwen ağabeyini bir kez daha ne kadar sevdiğini hissetti. Kendrick her zaman, ta küçüklüklerinden beri doğru şeyleıi söylerdi.

"İyi yürekliliğini takdir ediyorum, ağabey," dedi. "Ama hala atlandığını düşünüyorum. Bu dunun içime sinmiyor. Şayet hükümdar ben olacaksam, bana yönetimde yardımcı olmanı istiyorum. Önemli bir pozisyonda bulunmanı istiyorum. Seni silahlı kuvvetlerimizin yöneticisi yapmak isterim. Hepsinin. Gümüş'ün, Lejyon'un ve Kıalın Adamlarımın senin idaren altıdan olmasını istiyorum. Ne de olsa, senden daha çok güvendiğim ve bu işe daha uygun olan kimse yok. Sen bir yandan bir MacGil'sin ve bu insanların senin sarayda olmanı istemesini sağlayacaktır."

"Bunu yapmaya mecburiyetin yok, kardeşim." dedi Kendrick alçak bir sesle ve mütevazı bir tavırla. "Her ne olursa olsun, seni şimdiki kadar severim."

"Buna mecbur olmadığımı biliyorum," dedi Gwen. *"İstiyorum. "*

Kendrick başka bir şey diyemeden, Gwen Srog'a döndü.

"Srog!" diye seslendi.

"Buyurun, leydim." dedi Srog Brom'la ve Kolk'la hızla yanma selerek.

"Ağabeyim Kendrick'i silahları kuvvetlerin idarecisi olarak yeni bir göreve atıyorum," dedi Gwen ciddi bir tavırla. "Silahlı kuvvetlerin tüm generallerinin buraya gelip kendisine itaat etmesini istiyorum. Tabii, sen kendi adamlarını idare edeceksin. Siz de kendi

adamlarınızı, Kolk ve Brom. Ama Kendrick Gümüş'ün kontrolünden doğrudan sorumlu olacak ve hepiniz onun idaresi altıdan olacaksınız. Ağabeyimin sîzlerden çok daha genç olduğunun farkındayım. Ama babam hayatta olsaydı onun da bunu isteyeceğini biliyorum ve aklıma bunu ağabeyimden daha fazla hak eden kimse gelmiyor."

"Leydim, çok akıllıca bir karar," dedi Sorg. "Gücü paylaşmanızı takdir ediyorum. En cesur ve iyi savaşçımız olan Kendrick'e memnuniyetle itaat ederim."

"Biz de öyle," dedi Kolk ve Brom da içtenlikle.

"O halde, bu konu halloldu," dedi Gwen. "Kendrick, yeni görevini tebrik ediyorum."

Kendrick bakışlarını yere indirdi.

"Çok gurur duydum," dedi. "Sana hayatım pahasına hizmet edeceğim."

"Her zamanki gibi," dedi Brom öne çıkıp Kendrick'in omzunu tutarak.

Hep birlikte sabahın ilk ışıklarının yansıdığı parlak ve kırmızı renkli kaldırım taşlı sokaklardan geçtiler ve tek seferde ancak ıkı kişinin geçebileceği kadar geniş olan, taştan oyulmuş, derin ve dar kemerli bir sokak girişine vardılar. Sokağın en ucuna, belki elli metre ileride, Kanyon'un ışığı şehre sızıyordu. Orada nöbet tutmakta olan birkaç asker onları görünce hemen hazır ola geçti.

"Aşağı Silesia'nın girişi burası, leydim," dedi Srog.

Gwen diğerleriyle birlikte içeri girdi; hep birlikte tünelin karanlığında ilerlerken, içerisini bir tek öteki uçtan Kanyon'un ışığı aydınlatıyordu ve ayak sesleri ve fısıltıları duvarlara çarpıp yankı yapıyordu. O uzun tünelde yürüyor olmak tuhaf bir hısti; Gwen bir kapıdan başka bir dünyaya geçiyormuş gibi hissediyordu.

"Yukarıda ve aşağıda yaşayanlar aynı halk," diye açıklama yaptı Srog. "Ama bazı yönlerden Silesia'nın yukarı ve aşağı bölgeleri ıkı farklı şehir gibi. Yer üstünde olanlar nadiren aşağı inerler, Kanyon'un kenarında aşağıda yaşayanlarsa orada kalmayı severler. Yüksekten korkanlar aşağıda pek rahat edemezler; aşağı Silesia'da yaşayanlardan esprili bir biçimde dağ keçileri diye söz ederler. Ama Kanyon havasını soluyanlar yaşadıkları yerden memnundur ve onların deyimiyle 'düz diyarlara' gelme ihtiyacı hissetmezler."

Gwen gülümsedi.

"Bunlar haricinde, aynı halkız," dedi Srog. Bir yanlış anlaşılma olmasın: Andronicus saldıracak olursa, burayı tek bir şehir gibi savunuruz. Yukarıdaki şehir yerle bir edilirse

Aşağı şehre kaçabiliriz. Silesia'nın en güçlü yönü budur. Bu yüzden bin senedir ele geçirilemedi."

Tünelin sonuna vardılar ve Gwen ufak bir çıkıntının üstünde durdu. Suratına buz gibi ani bir rüzgâr çarptı ve dik uçurumdan aşağı baktı. Başı döndü. Sanki gökyüzünün kenarında duruyordu; karşısında uçsuz bucaksız Kanyon'dan başka bir şey yoktu. Kanyon'un içindeymiş gibi hissetti: Bir adım daha atsa, düşüp hayatını kaybederdi.

Altında Kanyon'un duvarlarına inşa edilmiş olan aşağı Silesia'yı ilk kez gördü. Şehrin o kısmı da eski kırmızı taşlardan inşa edilmişti ve mimarisi uçurumun yan tarafına inşa edilmiş, Kanyon'dan rahat on beş metre kadar dışarı sarkan kuleleriyle, korkuluk duvarlarıyla ve evleriyle nefes kesen bir güzelliğe sahipti. Aşağısı koşturan insanlarla, büyük baş hayvanlarla, oyun oynayan çocuklarla hareketli bir yerdi; hepsi de normal bir şehirde yaşıyormuş ve yek bir yanlış adım attıklarında düşüp ölebilecekleri bir uçucumun kenarından sarkmıyormuş gibi günlük hayatlarına devam

ediyorlardı.

Gwendolyn başının döndüğünü hissederek geri çekilirken, bu insanların nasıl o şekilde yaşabildiğine şaştı.

“Endişelenmeyin, herkes ilk seferinde aynı tepkiyi verir.” Srog gülümsedi. “Biraz alışmak gerek. Bir süre sonra, yüksekliği fark etmiyorsunuz bile.”

Srog yamacım kenarına oyulmuş dar ve kıvrılarak ilerleyen taş bir merdivene doğru yol gösterdi. Gwendolyn basamaklardan inerlerken, tırabzanları parmak eklemleri bembeyaz kesilene dek sıkı sıkı kavradı ve dengesini bozacak kadar ser bir diğer ani rüzgâr estiğinde aşağı bakmamaya gayret etti. Aslında, yüksekten korkmazdı, ama basamaklar öylesine dikti, uçurumun kenarına öylesine yakındı ki, bu sefer etkilenmişti. İnsanların orada nasıl yaşadıklarına, özellikle de çocuklarının serbestçe oynamasına nasıl izin verdiklerine bir türlü aklı almıyordu. Hepsinin artık o yükseklikten etkilenmeyecek kadar buna alıştıklarını talimin etti.

Birkaç kat indikten sonra, yüksek tırabzanlı ve on beş metre genişliğinde bir sahanlığa varınca, Gwen en sonunda rahatladı. Aşağıda onları karşılamak üzere bir kaç düzine aşağı Sılesialı bekliyordu; insanlar ara sokaklardan, adeta uçurumların arasından çıkıp oraya akın etmişlerdi. Yukarıdaki Silesialılar gibi, onlarda sıcakkanlı ve dost canlısı insanlardı; hepsinin suratında kocaman birer gülümseme belirmişti ve Hayranlıkla Gwen’e bakıyorlardı. Tıpkı yukarıdakiler gibi, onu liderleri olarak kabul ettikleri belliydi.

Gwendolyn afallamıştı. Tüm bu insanların ondan yol göstermesini beklemeleri inanılmaz bir durumdu; bir kez daha ihtiyaç duydukları lider olma görevini başarıp başaramayacağı konusunda emin olmadığını hissetti. Bir kralın kızı olmak onu birçok kişiden daha hızlı yaşlandırdığı halde, hala sadece on altı

yaşındaydı ve daha yeni yetişkinliğe adını atmıştı. Bu insanların ona o kadar güvenmesine hayret ediyordu. Bunun sadece babası yüzünden öyle olduğunu biliyordu. Belli ki, bu insanlar onu çok sevmişti. Bu yüzde Gwen de onları seviyordu. Babasına sadık kalmış herkes onun sevgisini ve takdirini kazanıyordu.

“Silesialı dostlarım,” diye söze başladı Srog kükrer gibi. "Sîzlere Kral MacGil'in kızı, Halka'nın Doğu Krallığının yeni hükümdarı leydi Gwendolyn’i tanıtmaktan şeref duyuyorum.”

Kalabalık öne atıldığında tezahüratlar ve bağırışlar duyuldu; birkaç kadın omzunu sıktı, bazıları ona sarıldı, diğerleriyse elini öptü. Bazıları avuçlarını yanağına sürdüler ve çocuklar uzun saçlarını okşadılar. Üç parmaklarını sağ sakaklarına kaldırıp, yavaşça çektiler ve onu selamladılar.

Gwen hafifçe öksürdü.

“Sizlere elimden gelen her şekilde hizmet etmek için buradayım,” dedi kalabalığa; uğuldayan rüzgâr sözlerini bastırmasın diye sesim yükseltti. “Umarım tanrılar sîzlere iyi hizmet edebilmem için bana güç verir.”

“Çoktan hizmet ettiniz, leydim!” diye bağırdı bir kadın kalabalığın arasından. Diğerleri de tezahürat yaparak ona eşlik ettiler.

Gwendolyn endişeyle kaşlarını çattı.

“Bizi bekleyen olayları bilmeniz doğru olur,” diye devam etti Gwen. “Bildiğiniz gibi, kalkan çöktü. Ama Andıonicus ve adamlarının çoktan Halka'yı istila etmiş olduğunu bilmiyor olabilirsiniz. Şehrimize varmaları uzun sürmeyecektir. Bizden çok kalabalıklar. Şehri savunmak için elimizden geleni yapacağız. Ama kendinizi savaşa ve bir kuşatmaya hazırlamanız gerek.”

“Leydim, yüce şehrimize birçok kere saldırıldı,” diye seslendi

bir başka vatandaş. “Ölümden korkmuyoruz. Andronıcus'dan bile korkmuyoruz. Şayet yenilirsek, özgür erkekler ve kadınlar olarak yeniliriz. Başka bir şey istemiyoruz!”

Kalabalıktan bir tezahürat daha yükseldi, soma Silesialılar aşağı şehrin savunmalarını güçlendirmek, pencereleri tahtalarla örtmek ve kapıları kilitlemek için dağılmaya başladılar.

“Devam edelim mi?” dedi Srog.

Aşağı şehri gezmeye devam ettiler; birbiri ardına kıvrılarak ilerleyen sokaktan ve ara sokaktan, hepsi Kanyon'un kenarından sarkan bu inanılmaz şehre inşa edilmiş olan görkemli savunma duvarlarından geçtiler.

Srog onları kemerli taş bir kapıdan geçirdi ve Kanyon'dan altı metre dışarıda duran, uzunca kayalık bir yarımadadan aşağı doğru sezdirdi.

“Burası Kanyon Noktası,” dedi.

Rüzgârın daha da sert estiği en uç noktaya kadar gittiler; buz gibi rüzgâr Gwendolyn'in gözlerini yaşarttı. Aşağı bakınca, ayaklarının rüzgârda yuvarlanarak ilerleyen pusun arasında kaldığını gördü. Soma, başını kaldırdı ve uçsuz bucaksız boşluğa baktı. Dünyanın o noktasının devasa boyutları onu minnacık hissettirdi.

“Şu anda Halka'nın en doğudaki noktasında duruyorsunuz,” dedi Srog. "Puslar çok yoğun değilken, bu platform bir gözetleme yeri olarak kullanıyoruz. Buradan aşağı Silesia’nın büyük b,ir kısmını sürebilirsiniz.”

Srog dönüp Kanyon duvarına baktı ve Gwen de onunla birlikte döndü. Aşağı Silesia'nın ne kadar etkileyici olduğunu görünce hayretten nefesi kesildi. Binlerce insan oradan oraya gidiyordu ve kat kat oluşan şehirde insanlar adeta bir üst veya bir alt katta neler olduğunu bilmiyormuş gibi yaşıyorlardı. Bu şehrin neden binlerce

sene dayandığım anladı. Orası aşılmaz bir yerdi.

“Leydim,” dedi Srog. “Halkım adına, savaş başlamadan önce teslim olma konusunda ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyordum.”

Gwen arkasına baktığında, adamların suratının asıldığını fark etti.

“Bence bunun hayatta bir kere karşımıza çıkacak bir durum olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz.” dedi Srog. “Ölümüne savaşmaya hazır birkaç bin iyi savaşçımız var... Ama bir milyon adama karşı savaşacaklar. En iyi savaşçıların bile sınırları vardır. Belki şehre girmelerini engelleyebiliriz. Ama ne kadar dayanabiliriz?”

“Thor ve diğerlerinin Kılıç'la geri dönmesine yetecek kadar olabilir mi?” dedi Gwen.

Herkes şüpheyle birbirine baktı.

“Tabii, leydim,” dedi Brom. “Hepimiz Tlıor'u oğlumuz gibi seviyoruz. Cesaretine de çok güveniyoruz. Onlara çok saygı duysak da, hepimiz geıi dönmelerinin neredeyse imkânsız olduğunu da biliyoruz. Pratik savaşçılar olduğumuzdan, acil dunun planları yapmalıyız.”

“Leydim, neye karar verirseniz onu yapacağız,” dedi Srog. “Ama kararınızı bilmemiz gerek. Herhangi bir anda teslim olup şelırı Andronicus'a bırakmak gibi bir niyetiniz var ıııı?”

“Bunu yapmak saflık olur,” dedi Kendrick araya girip. “Hepimiz Andronıcus'un nasıl tanındığını bıliyonız. Herkesi öldürür. Teslim olmak, kendimizi katledilmek için sunmamız demek. En iyi ihtimalde, onun köleleri olunız. Andronicus merhametten yoksundur.”

“Ama bu şehri ve Doğu Krallığını kontrol etmesine izin verirsek, bir anlaşma yapmaya yanaşabilir. Teslim olmazsak, zaten

ya öleceğiz, ya da köle olacağız.”

Gwen ortaya atılan bütün fikirleri dinlerken, vermesi gereken kararın ağırlığı altında afalladı. Yanlış kararı vermek istemiyordu. Ama ne yaparsa yapsın, doğru şey olmayacak gibiydi. İnsanlar her halükarda ölebilirlerdı.

“Srog,” dedi ona dönerek. “Burası babamın krallığı olabilir, ama Sılesia *sizin* şehriniz. Bu insanlar halkınız. Tüm hayatınız boyunca onlarla yaşadığınız ve savaştınız. Önce senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Onların ne düşündüğünü de. Silesialılar teslim olmak konusunda ne düşünüyorlar?”

Srog kasvetli bir ifadeyle yere bakıp sakalını sıvazladı.

“Silesialılar çok sevecen ve dost canlısı insanlardır. Ama çok da gururlu kişilerdir. Halka tarihinde bir kere bile kimseye teslim olmadık. Teslim olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar.”

İç çekti.

“Leydim, size neye karar verirseniz, halk ona uyacaktır. Ama onlar için teslim olmanızı istemezler. Hayata değer verirler. Ama şerefi daha değerli tutarlar.”

“Ya sen Kendrick,” dedi Gwen. “Sen ne düşünüyorsun?”

Kendrick kaşlarını çatıp Kanyon’a baktı.

“Zor bir karar,” dedi. “Bir yandan, korkusuz olmak övgü alır. Yine de kimse herkesi gururu yüzünden ölüme yollayan, fedakârlık yapmayan bir hükümdar istemez. Dediğimi unutma: Bir hükümdar olmak bir asker olmaktan farklıdır.”

“Babam olsa ne yapardı?” diye sordu Gwen.

Kendrick ağır ağrı başını salladı.

“Babam inatçı ve gururlu bir adamdı. Bir kraldan ziyade bir savaşçıydı. Senin vereceğin karar bir savaşçının kararı değil. Bir hükümdarın kararı. Şu anda önemli olan şey *senin* ne yapacağın.”

Gwendolyn ağabeyinin sözlerinin ne kadar önemli olduğunu hissetti. Arkasını diğerlerine döndü, çıkıntının en ucuna kadar gitti ve Kanyon'a baktı.

Bir süre düşünmek için orada durdu. Kendrick'in sözleri zihninde yankılanıyordu. Doğruyu söylemişti. Belirli bir aşamadan sonra, başkalarının ne düşündüğü ve aynı dununda nasıl karar vereceği konusunda endişelenmeyi ve bunu düşünmeyi kesmeliydi. Bir karar verecek kapasitede olmadığını hissetmekten de vazgeçmeliydi. Âlimler Evi'nde eğitim aldığı onca seneyi düşündü. Okuduğu onca savaşı, sınava çekildiği onca kuşatmayı düşündü. MacGiller'in Kayıtlarını, Halka'nın tarihini düşündü. Teslimiyetle ve kuşatmalarda geri çekilmekle ilgili onca tarihi olayı hatırladı. Pürüzsüz giden birkaç teslim olma olayı hakkında bilgiler okuduğunu hatırlıyordu; ama daha fazlasının iyi gitmediğini de hatırlıyordu. İstilacıların hiçbiri de Andronıcus kadar gaddar değildi üstelik.

Gwendolyn hakkında okuduğu tüm hükümdarları, başarılı ve başarısız olanları da hatırladı. İyi bir hükümdar olmanın her zaman en mantıklı kararları vermekle değil, bazen insanların için asil, en şerefli karan vennekle de ilgili olduğunu hissediyordu. Orada durup gözlerini yumdu, Doğru kararı verebilmesi için babasının yardım etmesini istedi.

Bunu dilerken, birden içine ani bir güç ve kararlılıkla dolduğunu hissetti. Yalnız olmadığını hissediyordu: Altı MacGıl kralının karnı damarlarında akıyordu. Tıpkı öncekiler gibi bir MacGil'di. Sırf bir kadın diye, onlardan değersiz değildi.

Bakışlarında alev alev yanan bir kararlılıkla dönüp diğerlerine baktı.

"Hepimiz burada birlikte ölebiliriz,'' dedi sesi kendine daha

güvenli bir biçimde çıkarken. “Ama teslim olmayacağız. Asla teslim olmayacağız. Bizler buyıız. Kını olduğumuz nasıl öldüğümüzden daha önemli.”

Herkes bakışlarında ona karşı yeni bir saygı ve hayranlık ifadesiyle ona baktı. Hepsi ciddiyetle evet der gibi başını salladı ve Gwen onların aynı fikirde olduğunu gördü. Ayrıca, bakışlarında nihayet gerçek liderlerini bulduklarını da görebiliyordu.

BOLUM ON UÇ

Thor ve diğer Lejyon üyeleri saatlerdir olduğıı gibi onları ormandan bir çöl iklimine çıkaran dar patikada yola devam ediyorlardı. Herkes çocuğu izlerken, Krohn da yanından ilerliyordu. Thor sık bir ormandan çorak bir hiçliğe çıkarken, ilerledikleri toprakların ne kadar değiştiğine hayret etti; karşılarında batmakta olan güneşin hâkim olduğu engin gökyüzünden başka bir şey yoktu. Çocuğun İmparatorluk tarafından görülmelerini istemeyen büyükbabasının önerisiyle, şafak söker sökmez yola çıkmışlardı. Çocuk büyükbabası ona aksim söylediği halde, onca yolu onlara göstererek incelik sergilemişti. Onları belirli bir yere kadar götürmek ve doğru yolu göstermek için ısrar etmişti.

Nihayet, saatlerce yürüdükten sonra yolu üçe ayıran bir ayrıma gelmişlerdi.

“İşte bu yüzden gelmek istemiştim,” dedi çocuk hepsi nefes nefese orada dikilirken. “Yol dördüncü kere ayrılıyor. Her seferinde de daha kafa karıştırıcı bir hal alıyor. Yanlış yola sapmanızı istemedim. Zaten yanlış yola sapsaydınız, çoktan ölmüş olurdunuz. Bu çölde aklınıza hayalinize sığmayacak canavarlar var.”

Çocuk iç çekti.

“Ama artık son yol ayrımına vardığımıza göre, ben geri dönebilirim, siz de yolunuza devam edebilirsiniz. En sağdaki yola sapın; böylece Köle Şehri'ne varırsınız. Size bol şans dilerim.”

Herkes minnetle çocuğun etrafını sardı. Thor elini uzatıp çocuğun omzuna koydu.

“Sana bizlere bu iyiliği yaptığın için borçluyuz,” dedi. “Dün tamamıyla yabancı olduğumuz halde bizi büyükbabanın kulübesine

götürerek hayatımızı kurtardın. Şimdi bize yine doğru yolu gösteriyorsun. Bu iyiliğinin karşılığını nasıl ödeyebiliriz?”

Çocuk mütevazı bir tavırla omuzlarını silkti.

“Bana bir şey ödemenize gerek yok.” dedi. “Dostlar edinmeyi severim. Burası çok ıssız bir yer olabiliyor. Heıı İmparatorluksan nefret ediyorum ve onları yenip hepimizi bu hayattan kurtardığınızı da görmek isterim. Gizlenerek yaşamaktan nefret ediyorum. Özür olmak istiyorum.”

“Hepimiz bunu ve daha fazlasını istiyoruz,” dedi Thor. “Aıııa senin için yapabileceğimiz bir şey vardır mutlaka. Hiçbir şey yok mu?”

Çocuk yere baktı.

“Şey, bir şey var,” dedi tereddütle. “Hep Lejyon'a katılmayı istemişimdir. Şu anda daha çok küçük olduğumu biliyorum. Çok da ufağım. Aıııa bu durumdan kurtulursanız, Halka kurtulursa, belki günün birinde size bulabilirim ve Lejyon'a katılmaya denememe izin verirsiniz. İstediğim tek şey bu. Biliyorum, daha küçüğüm, aıııa tanıdığım herkesten iyi mızrak atarını.”

Thor cocuğa gülümsedi.

“Kocaman bir yüreğin var,” dedi. “Ben de kısa bir süre önce senin kadardım... Buna rağmen, Lejyon'a katıldım. Neden sen de katılmayasın? Değil ıııi kardeşlerim?” diye sourd Thor diğerlerine dönerek.

Herkes hevesle evet der sibı basını salladı.

“Lejyon'un yarısından daha cesur,” dedi Reese.

“Seni ciddiye almalarını sağlarız,” dedi O'Comıor. “Elimizden en azından bu gelir.”

Çocuk kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi.

“Söylesene, çocuk,” dedi Thor, “ismin nedir? Bize bunu

söylemedin.”

Çocuk başını kaldırıp gözlerim kırpıştırdı.

“İsmim yok,” dedi. “İmparatorluk’ta isim verme geleneği yoktur. Hepimiz yüce Andıonicus'un köleleriyiz. Birisine bir isim vermenin cezası ölümdür. Bazılarımız kendimize isimler seçeriz. Bunlar içimizden seçtiğimiz gizli isimlerdir. Ama asla kimseye söylememiz gerekir.”

“Bize şeninkini söyleyebilirsin,” dedi Tlıor. “Bir sır olarak saklayacağımıza yemin ederiz.”

Çocuk hepsinin suratına baktı, tereddüt etti ve Tlıor o anda çocuğun bakışlarından korktuğunu anladı. En sonunda, çocuk hafifçe öksürdü ve yanıt verdi:

“Ario,” dedi.

Hızla kolunu uzattı, Tlıor Ta kollarını birbirlerine geçirdiler; sonra, arksını döndü ve telaşla yoldan ormana doğru gitmeye koyuldu.

“Unutmayın,” diye seslendi giderken, “yoldan çıkmayın. Şehre kısa süre Soma varacaksınız. Dikkatli olun.”

Sonra, tekrar arkasını döndü ve koşarak yolda gözden kayboldu.

Tlıor dönüp diğerlerine baktı ve herkes patikadan çıkmamaya gayret etti.

Saatler birbirini izlerken, ikinci güneş tepeye yükseldi ve onlar çorak diyarın derinliklerine girdikçe hava dayanılmaz derecede ısındı. Tlıor yürürken düşünceleriyle baş başa kalmış bir halde o maceranın nasıl sonuçlanacağını merak etti. Karşısında Kılıç'ı daha önce çalmış kişilerin ayak izlerini, geride bıraktıkları derin izleri görüyordu. Çocuk onca yol boyunca ayak izlerini takip etmişti ve Tlıor artık hedeflerine yaklaştıklarına emin olmaya başlamıştı. Şehre vaktinde varabileceklerim, hırsızları şehre girmeden

yakalayabileceklerini ve bir şekilde Kılıç T geri alıp İmparatorluk tarafından görülmeden ve iş işten geçmeden geri dönebileceklerini umuyordu.

Yola devam ederlerken, Thor'un bacakları titremeye ve güç kaybetmeye başladı; en sonunda, bir köşeyi döndüler, bir tepeye vardılar ve Köle Şehri'nin kuş bakışı görebildiler. Şehir sere serpe karşılarında duruyordu; alçak ve düz. sonu gözükmeyecek biçimde kilometrelerce devam eden şehir Thor'un o güne dek gördüğü en büyük şehirdi. Birbirine yakın inşa edilmiş binlerce yapı yüzünden sıkıcı ve Sanayi tarzı bir yeri andırıyordu.

O yapıların arasında sokaklara doluşmuş, karıncalar gibi dolanan binlerce köle çalışıyordu. Tlıor oradan bile kölelerin birbirlerine zincirli olduklarını ve aralarında binlerce İmparatorluk gardiyanının onları kırbaçladığını görebiliyordu. Şehri iri iri alevler aydınlatıyordu; Tlıor şehrin her yanında zeminden ufak ateşlerin yukarı doğru fırladığını gördü. Şehir çöl bölgesine açılıyordu ve Tlıor o sınırın kapatılmamış olduğunu görünce şaşırmıştı.

"Ne kapılar, ne de duvarlar var," dedi.

"Sanırım, köleler kaçacak diye endişe etmiyorlar," dedi Reece.

"Bu unutulmuş diyarda nereye kaçabilirler ki?" dedi Elden.

"Bu tür bir şeye ihtiyaçları yok," dedi Conval. "Hepsi birbirine zincirli. Deneseler bile kaçamazlar."

"Askerleri unutmamak gerek," dedi Conven. "En az köleler kadar asker de var."

"Hem şehri savunmak için duvarlara ihtiyaçları yok," dedi O'Comıer, "çünkü kimse saldıracak kadar aptal değil. Burada binlerce İmparatorluk var. Etrafındaysa kilometrelerce hiçbir şey yok."

"Peki, hırsızlar Kılıç T neden buraya getirmiş olabilirler?" diye

sordu Elden.

Thor yere baktı ve o yöne giden izler gördü.

“Hiç mantıklı değil,'' dedi Reece.

Thor omuzlarım silkti.

“Çocuğun dediği gibi, belki başka bir yere gidiyorlardır ve burada sadece mola vermişlerdir.”

Hep birlikte izlerinde peşinden şehre doğru yola çıktılar; hepsi gerilmişti ve elleri kılıçlarının kabzasındaydı.

“Bizi görmeleri uzun sürmez,” dedi Reece. “Şuradaki kayalık çıkıntıyı görüyor musunuz? Orada gidip kenarından ilerlemeli, gölgelerin arasında kalmalıyız. Yoksa bizi görürler.”

“Ama çocuk yoldan çıkmamamızı söylemişti,” dedi O’Connor.

Reece omuzlarını silkti.

“Yoldan çok uzaklaşmayız. İmparatorluktansa orada her ne varsa şansımı onunla denemeyi tercih ederim.”

Thor son kararı vermesi için herkesin ona baktığını hissetti. Her iki Bakış açısı da doğruydu ve kolay bir karar değildi.

En sonunda, başını salladı.

“Bu yolda ilerlersek, öleceğimiz kesin,” dedi. “Ama kayalıkta kesin değil. Kayalığa doğru gidelim.”

Hep birlikte hızla yoldan çıktılar ve görülmemek için iri kayalığın çıkıntısının altında ilerlemeye koyuldular. Ağır ağır şehre yaklaştılar. En fazla yüz metre ileride olan şehirden İmparatorluk askerlerinin işkenceleriyle acı çeken kölelerin bağırışlarını ve inlemelerini duyabiliyorlardı. Şehrin tamamı şaklayan kırbaçların sesleriyle ve yerden göğe fışkıran gür alevlerle kaplıydı.

Şehre yaklaşırlarken, Thor üstünden bir takım madencilik aletleri sarkan, zemine inşa edilmiş metal yapılar gördü; kalın demir prangalı köleler bunlarla devasa büyüklükte çukurlar açıyor, toprağa

tekrar tekrar vuruyorlardı. Çukurları deıinleştirirlerken, alevler göğe ve yapının içine fırlıyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Conval.

"Bir şey çıkarıyorlar sanırım," dedi Elden.

"Ama ne?"

Herkes şaşkınlıkla omuzlarını silkti.

Bir adım daha atamadan, O'Comıor aniden bağırdı... Herkes durup ona döndü. Thor yere bakınca, kumların arasından fırlayan uzun ve kemikli bir elin O'Connor'ın baldırını tuttuğunu sördü. Uzun tırnaklarını baldırının etrafına sardı, O'Comıor çekip yer düşürdü ve kumların arasına gömülmesine neden oldu.

İlk harekete geçen Thor oldu; kılıcıyla öne atılarak yaratığın bileğini kesti. Kumların altından boğuk bir çığlı sesi geldi ve yaratığın kolu yemden yeraltına girdi. Ama kesik el hala çığlıklar atmakta olan O'Connoı'm baldırında duruyordu. Krohn hırlayarak öne atladı ve eh ısırdı; el O'Connor'ın baldırını bıraktı ve hızla ilerleyerek yaratık gibi kumların altına girdi.

Savaşçılar hayretle birbirlerine baktılar.

Ama neler olduğunu anlayacak vakitleri olmadı, çünkü aniden dört bir yanlarında düzinelerce yaratık kolu kumlardan fırlamaya başladı. Thor en sonunda neden çocuğun yoldan çıkmamaları gerektiğini söylediğini anladı.

Bir el tam bacağına fırlarken, Thor zıplayarak önünden çekildi. Elin üstünden atlayıp çizmesiyle ezdi. Ama tam o sırada bir el daha kumlardan fırladı ve ayak bileğini çizdi.

"Kaçın!" dedi Thor. "Yola dönün!"

Hep birlikte yaratıkları kılıçtan geçire geçire, sivri tırnaklarından kaçınmak için ellerinden geleni yaparak yola koşmaya başladılar. Thor sürekli olarak tırmıklanıp çizildiği için bacakları yanmaya ve

acımaya başlamıştı. Krohn hırladı ve Thor koşarken kumlardan fırlayan elleri ısırmaya başladı.

Canlarını kurtarmak için hızla koşuyor, koşmaktan ziyade zıplıyorlardı; nihayet, şelnin çok yakınında tekrar yola varabildiler.

Şehre kimseye görünmeyecek kadar hızlı girebilmek için hepsi koşmaya devam etti. Thor onlara yol gösterdi ve onları az sayıda İmparatorluk askerinin olduğu, ama kölelerle kaynayan ıkı bina arasındaki dar bir arka sokağa götürdü.

Köleler çalışmayı kesti, ellerindeki keskilerin sesi yavaşladı ve dönüp hayretle onlara baktılar. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; belli kı o sokaklarda hiç özgür insanlar görmemişlerdi.

“Kimsiniz?” dedi içlerinden biri.

Thor sesin geldiği yöne bakınca, iri yarı, suratı kirle kaplı, elindeki kazmaya dayanmış onlara bakan bir adam gördü. Düzinelerce köle de yanlarına geldi.

“Halka'dan geliyoruz,” dedi Thor. “Bizden çalınan bir şeyi bulmak için geldik. Bir kılıç taşıyan bir düzine kadar adam arıyoruz. Bize bu şehre geldikleri söylendi. Onları gördünüz mü?”

İii yapılı köle başını salladı.

“Buraya gelmekle çok büyük bir hata ettiniz,” dedi alçak sesle daha da fazla insan yanlarına gelirken. "Buradan sağ çıkamazsınız. Kimse sağ çıkamaz. İmparatorluk birlikleri her yerde. Buradan kaçış yok.”

“Bizi özgür bırakın!” diye bağırdı bir başka köle.

“Evet, bizi özgür bırakın!” diye seslendi bir başka köle çaresizlik içinde zincirlerini tutarak. “Yoksa burada olduğunuzu muhafızlara söyleriz!”

Thor diğerleri gibi kılıcını çekti.

“Bunu yapmayacaksın,” diye uyardı onu Reece.

“Adamların Kılıç'la birlikte nereye gittikleri söylerseniz, size serbest bırakırız,” dedi Thor.

“Sizden korkmuyoruz,” dedi iri yarı köle öne çıkıp kaşlarını onlara çatarak. “Burada ne çıkardığımızı biliyor musunuz? Ateş!”

“Ateş mı?” dedi Thor şaşkınlıkla.

Köle elindeki kazmayla döndü ve tekrar tekrar yere vurdu. Birkaç saniye sonra, yerden aniden alevler fışkırdı ve büyük metal yapı alevleri emerek turuncu renge büründü.

“Bunlar ateş madenleri,” dedi bir başka köle kendinden emin bir tavırla öne çıkarak. “İmparatorluk tarafından yollanabileceğiniz en kötü yerlerden biri. Sizin ya da kılıçlarınızın bize onların çoktan yapmadığı hiçbir şey yok. O yüzden, şimdi bizi serbest bırakın. Bu, son şansınız. Bizi serbest bırakmazsanız, muhafızları çağırırız!”

Thor tereddütle orada duruyordu.

“Yapma,” dedi Elden.

"Onları serbest bırakırsan, bir karmaşa başlatırlar ve yerimizi elli ederler,” dedi Reece.

“Bizi serbest bırakın!” diye bağırmaya başladı köleler giderek seslerini yükselterek.

Thor ve diğerleri endişeyle etraflarına bakındılar ve uzakta birkaç muhafızın onlara döndüğünü gördüler.

“MUHAFIZLAR!” diye bağırdı kölelerden biri.

“MUHAFIZLAR!” diye tekrarladı diğerleri.

“Kaçın!” dedi Thor onlarla karşılaşmak istemediği için. "Buradan!”

Bir ara sokağa daldılar ve kıvrılarak ilerleyen sokaklara saparak Köle Şehri’nin derinliklerine ilerlediler; yolda hep birlikte durup onlara bakan sıra sıra kölenin yanından geçtiler. Thor arkasına bakınca, büyük bir endişeye kapıldı: Düzinelerce İmparator birliği

üstlerine geliyordu.

Bir borazan öttü ve düzinelerce daha birlik dört bir yandan akın ederek onlara katıldı.

Her yönden onlara doğru gelen askerlerle bir anda etrafları sarıldı. Gidecek hiçbir yer yoktu.

“Buradan!” dedi birisi.

Thor sesin geldiği yöne bakınca, bir direğe bağlanmış, çılgınlar gibi onları yanına çağıran bir köle kız gördü. Dalgalı siyah saçları ve kirle kaplı güzel bir yüzü olan kızın koyu renkli gözlerinden çaresizlik okunuyordu. Zemindeki kocaman metal bir kapağı kaldırdı ve ona doğru koşmalarını işaret etti.

“İçeri girin, çabuk!” diye bağırdı. “Sizi gizleyeceğim!”

Thor suratlarından şüphe okunan diğerlerine baktı, ama arkalarına baktıklarında bütün birliklerin üstlerine geldiğini ve fazla şansları olmadığını gördüler. Thor binlerce İmparatorluk birliğiyle ve özellikle de bilmediği bir yerde ve yakın mesafede savaşmak istemiyordu. Kıza güvenmesi gerekiyordu.

Thor tamam der gibi başını sallayınca, diğerleri de dönüp onunla birlikte kapağı açık olan bölmeye koştular ve KrohnTa birlikte kafa üstü içeri daldılar. Thor yeraltındaki bu alçak çukura düşerken, diğerleri de üstüne düştü ve sardalyeler gibi istiflendiler. Kız kapağı yukarıdan hızla kapatınca, zifiri bir karanlıkta kaldılar.

Krohn Thor'a sokuldu; içeride nefes almak güçtü. Thor’un kalbi küt küt atıyordu ve oyuna gelip gelmediklerini, bunun bir tuzak olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Kıza güvenip çukura atlamanın aptalca olup olmadığını düşündü.

Yukarıdaki sesler boğuklaştı ve Thor kızın metal kapağın üstüne çıktığını, sonrada yukarıdan düzinelerce askerin koşarken çıkardığı ayak seslerini duydu. Birkaç saniye sonra, yukarıdaki sesler kesildi

ve kız kapağı kaldırdı.

Metal kapak ağır ağır açıldı, parlak günışığı içeri doldu ve Thor kızın onlara derhal ayağa kalkmalarını işaret ettiğini gördü. Apar topar delikten çıktıklarında, kız onları bir duvarın altındaki gölgelere götürdü ve kol bileklerindeki ağır demir zincirlerle yanlarında durdu.

“Beni serbest bırakın.” dedi gözlerinden çaresizlik okunur halde. “Zincirlerimi kesin!”

Thor ona dikkatle baktı: Kız uzun boylu, iri yapılı ve inceydi; neredeyse Elden kadar uzun boyluydu. Yüz hatları sıradandı ve iyi siyah gözleri vardı. Üstü başı kir içindeydi; hem çıldırmış, aklını yitirmiş gibi gözüküyordu, hem de Thor’un bir kızda nadiren gördüğü gibi sert gözüküyordu. Ayrıca, sinsi ve karanlık bir izlenim de veriyordu ve Thor ona gözleri kapalı güvenemeyeceklerini hissediyordu. Kızın zor şartlarda hayatta kalabildiği belliydi.

“Neden bunu yapmalıyız?” diye sordu Elden sert bir ses tonuyla kıza yaklaşırken.

Kız Elden'a baktı, onu dikkatle süzdü; Elden onu dikkatle süzdü.

“Çünkü size buradan kurtaracağım!” dedi kız. “kimse bu şehri benim kadar iyi bilmez. Beni izlemezseniz, mutlaka yakalanır ve bu muhafızlar tarafından tutsak alınırsınız. Ama bir kaçış yolu biliyorum. Fazla vakit yok. Bana güvenmek istiyor musunuz?”

Thor başını salladı.

“Teklifin için teşekkür ederiz, ama bu şehre buradan kaçmak için gelmedik.” dedi. “Buraya bir kılıcı ve onu çalan bir grup adamı bulmaya geldik.”

“Nereye gittiklerini biliyorum,” dedi kız.

Hepsi şaşkınlıkla ona baktılar.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Conval.

“Çünkü onlar hırsız,” dedi kız. "Ben de öyleyim. Hırsızlar birbirlerinin nereye gittiğini her zaman bilirler.”

Thor ve diğerleri kızın bu açık sözlülüğüne şaşırıp bakıştılar.

“Size nereye gittiklerini gösterebilirim,” dedi kız. “Şehir dışındalar. Burada değiller.”

Elden şüpheyle gözlerini kıstı.

“Neden bize yerlerini söylemiyorsun; kendimiz gidebiliriz,” dedi Elden.

Thor, Elden'm surat ifadesinde daha önce görmediği bir şey gördü; meraktan daha öte bir şeydi. Bu kızla ilgileniyor gibiydi.

Kız başını salladı.

“Bu şekilde anlaşanlayız,” dedi. “Ya ben de sizinle giderim, ya da hiçbiriniz bir yere gitmezsiniz.”

“Neden bizimle gelmek istiyorsun?” diye sordu Elden.

“Ben de şehirden gitmek istiyorum ve karşıma bir fırsat çıktı.”

“Bir... Hırsıza nasıl güvenebiliriz?” diye araya girdi Reece.

“Güvenemezsiniz,” dedi kız. “Ama birisine güvenmeniz gerek. Simdi, beni serbest bırakın!” Bir muhafızın koşarak ilerlediğini görünce, sokağın iki yönünü de kontrol etti. "Yoksa burada öldüğünüzü izlemekle yetinirim!”

Elden ona uzun uzun, sert bir ifadeyle baktı.

“Bence onu serbest bırakalım,” dedi.

“Soma hayatımızı bu köle kızın ellerine mi teslim edelim?” diye bağırdı O'Comıor. "Bu hırsıza mı? Kız bizi bir tuzağa düşürüyor olabilir.”

“Kılıç'm nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile olmayabilir,” dedi Conval.

“Başka ne seçeneğimiz var?” diye sordu Reece.

Herkes Thor'a baktı.

Thor hafifçe öksürdü.

“Şöyle düşünüyorum: Kız zaten bir kere hayatımızı kurtardı. Buna mecbur değildi. Kılıç T bulmamız gerek ve kız yerini bildiğini söylüyor. Elimizde olandan çok daha iyi, çünkü elimizde hiçbir şey yok. Hırsız olsun olmasın, köle olsun olmasın, ona güvenelim diyorum.”

Thor bir adım atıp kıza yaklaştı ve kılıcını kaldırdı.

“Bizi güvenli bir yere götürürsen ve hırsızların yerini gösterirsen, seni koruyacağıma söz veriyorum. Bizi kandırırsan, seni öldüreceğime yemin ederim.”

“Korumana ihtiyacım yok,” dedi kızlar hırlar gibi. “Şimdi, konuşmayı kesin ve beni buradan kurtarın!”

Elden öne çıktı, kılıcını kaldırdı ve tek bir hareketle yere indirdi. Kızın zincirini tok bir sesle kırdı.

“Peşimden gelin!” dedi kız hiç vakit kaybetmeden koşmaya başlayarak; şehrin dar ara sokaklarına saparak ve köşeleri dönerek ilerlemeye başladı.

Thor ve diğerleri bir saniye daha beklemediler; kız köşelerden dönüp ilerlerken, ara sokaklara dalarken ve Köle Şehrimin daha da derinliklerine onları götürürken, peşinden koşmaya başladılar. Birbirlerine zincirli bir grup kölenin yanından geçerlerken, köleler onlara bakıp ellerini uzattı, onları yakalayıp durdurmaya çalıştı. Ama çok hızlı koşuyorlardı.

Kız adeta canlı bir harita gibi muhteşemdi. Şehrin her karısını bildiği belliydi; Thor'un aklına bile gelmeyecek yerlerde aniden dar ara sokaklara dalıyordu. Altısı şehirdeki ara sokaklarda sorunsuz bir biçimde şehrin diğer ucuna ilerlerken, birbirlerinden uzaklaşmıyordu ve Krohn Thor'un yanından koşuyordu.

Koşarlarken hava sıcak ve tozluydu; kırbaç, bağırış ve makine sesleriyle yankılanan sokaklarsa başka bir sesle dolmaya başlamıştı: Ayaklanan, kaçacak bir yol arayan ve bağıran kölelerin sesleriyle.

Birden, bir İmparator gardiyanı bir kırbaçla öne çıktı ve sert bir biçimde kırbacını kızın sırtına indirdi.

Kız acı içinde bağırıp tökezledi ve yüz üstü yere düştü.

“İşine geri dön!” diye bağırdı gardiyan.

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Elden koşmaya devam ederken bir saniye bile yavaşlamadı, kılıcını havaya kaldırdı ve gardiyana savurdu. Adam dönüp onu görünce, gözleri fal taşı gibi açılıp korkuyla doldu, ama karşılık verecek fırsatı bulamadı.

Elden kılıcıyla adamın kafasını uçurdu ve yavaşlamadan koşmaya devam etti. Sonra, yere eğilip kızı kolundan tuttu ve çekerek onlarla birlikte koşmaya devam edebilmesi için ayağa kaldırdı.

Thor arkasına bakınca düzinelerce birliğin toplandığını ve peşlerine düştüğünü gördü. İleriye bakınca, şehrin sınırlarını gördü ve oradan çıkar çıkmaz onları savunmasız bırakacak uçsuz bucaksız bir yer, geniş bir açıklık alan gördü. Özellikle de peşlerindeki kalabalık birlikler yüzünden savunmasız kalacaklardı.

Thor kızın yanına koşup soluklanmaya çalıştı.

“Bizi şehirden çıkarıp açıklık alana götürecektin!” diye bağırdı. "Açıkta kalacağız! Açıktayken onları nasıl alt edebiliriz?”

"Orası açıklık alan değil,” dedi kız soluklanmaya çalışarak. “Güven bana.”

Hep birlikte koşarak açık alana daldılar; Thor kızın ne demek istediğini anlamamıştı, ama başka bir seçenekleri olmadığını biliyordu: Kıza güvenmeleri gerekiyordu.

Kızın peşinden alana koşarlarken. Thor kızın ne işler çevirdiğini

merak etti. Tam o sırada. Tlıor'un hemen yanında, yerden iri bir alev fırlayıp gömleğinin kolunu tütsüledi. Thor geriye sıçrayıp bundan kıl payı kurtuldu ve koşmaya devam etti.

“Bu da neydi?” diye bağırdı.

“Alev tarlaları!” diye yanıt verdi kız da bağırarak. “Arkana bak. İmparatorluk birliklerini görüyor musun?”

Thor koşarken arkasına baktı ve düzinelerce İmparatorluk birliğinin durduğunu, şehrin kenarında dikildiğini ve peşlerinden gitmek konusunda tereddüt ediyormuş gibi davrandığım gördü.

“Bizi buraya takip edecek kadar deh değiller!” diye bağırdı kız.

Daha cümlesini tamamlayamadan, yerden bu sefer O'Connor'm hemen yanında iri bir alev daha belirdi ve kolunu yakınca bağınnasına neden oldu. O'Connor yere eğilip alevlere vurdu ve söndürdü.

“Bizi nereye getirdin?” diye bağırdı kıza.

“Özgür kalabilmek için tek şansımız!” diye bağırdı kız. “Hırsızların izlediği yol da bu!”

Thor tekrar arkasına bakınca, birliklerden bir avuç askerin ayrıldığım ve onları izlemeye karar verdiğini gördü. Askerlere bakarken, içlerinden biri kocaman bir alev topunun içine yürüdü... Çığlıklar atarak yere yığıldı ve öldü.

İlerlerken, alevler etraflarında daha da sık belirmeye başladı; Thor sağa sola kaçarak koşarken, alevlerden oluşan bu mayın tarlasından sağ kalacaklarını umdu ve dua etti. Etrafındaki kardeşleri de, koşarlarken inildeyen ve hırlayan, ateş toplarını ısırmaya çalışan Krohıı da aynı şeyi yaptı. Krohn’un bacağını bir alev yaladı, hayvan inleyip sıçradı, ama koşmaya devam etti.

“Bu alan ne zaman sona erecek?” diye seslendi Thor kıza.

Thor bir çığlık duydu ve bir İmparatorluk askerinin daha

cıyaklayarak öldüğünü gördü.

“Şurada!” diye bağırdı kız bir yeri işaret ederek. “Uzaktaki şu yeri görüyor musun?”

Thor ileriye bakınca, gürül gürül akan bir nehrin belirdiğini sördü.

"Orası kaçış yerimiz!” diye bağırdı kız. “Oraya varabilirsek tabii!”

“Kaçış yerimiz mi?” dedi Thor hayretle.

Bu plan düşündüğünden de çılgmcaydı: Nehrin suları köpüklenip azıyordu ve o mayın tarlasından nasıl daha güvenli olabileceğini anlamıyordu.

Yine de başka seçenekleri yoktu. Kız daha hızlı koşmaya başlayınca, onlar da hızlandılar. Thor tüm benliğiyle sulara varmadan önce bir alev topunun onu yutmaması için dua etti. Elinden geldiğince hızlı ve atik bir biçimde koşmaya gayret etti.

Nehre yaklaştıklarında, varmalarına neredeyse on adını kala Thor'un suratı isten kapkara kesilmişti ve nehrin gürleyen sularının sesi kulakları adeta sağır ediyordu. Derken, tam önünde bir ateş topu yükseldi. Yavaşlayacak fırsatı bulamadı.

Thor kollarını kaldırıp suratını korumaya çalışırken, bedeni olduğu gibi alevlerin içinde kaldı. Üstü başı alev alınca çığlıklar atmaya başladı ve var gücüyle hızlanıp alevlerin arasından azgın sulara atladı.

Lord Kultin ardında düzinelerce askeriyle birlikte Gareth'a ihanet etmeyi, boğazını kesmeyi ve tahtı ele geçirmeyi dört gözle bekleyerek Kraliyet Sarayımın taş koridorlarında kararlılıkla ilerledi.

Kultin çok uzun süredir bu fırsatı bekliyor, Gareth'ın saçmalıklarına sadece ona iyi para ödediği ve Kalkan çökmediği için tahammül ediyordu; bir süre, Gareth'ın sonsuza dek tahtta kalacağını sanmıştı. Ama Andronicus Halka'yı aşınca, Kultin Gareth'ın günlerinin sayılı olduğunu, yapmak istediği şey için vaktin geldiğini anlamıştı. İlk başlarda, Kultin sadece Gareth'ı terk etmeyi düşünüyordu; ama soma, onun ne denli güçsüz ve acınası bir kral olduğunu görünce, bu durum midesini bulandırdı. Kendisi çok daha iyi bir kral olabilirdi ve Kraliyet Sarayı'nın da o sırada ihtiyacı olan şey buydu. Ne Gareth, en kız kardeşi, ne de bir diğer MacGıl hükümdar olabilirdi... *Gerçek* bir erkek ve tahtı zorla ele geçirecek bir paralı asker hükümdar olacaktı. Yüzyıllar boyunca, insanlar bu şekilde kral olmuştu ve Kultin bu eski geleneği tekrar kullanma vaktinin geldiğini düşünüyordu. Ne de olsa, kını tahtı sadece hak ettiği için değil de güçle ele geçiren bir kraldan daha uygun olabilirdi?

Kultin adımlarını hızlandırdı; o sümsük adamın odasına girdiğinde, emirlerine karşı çıktığında, tahttan indirip oracıkta öldürdüğünde suratının alacağı hali görmeyi dört gözle bekliyordu. Bir süre, Gareth'ın yalvarmasına izin verebilirdi. Ama Gareth ne söylerse söylesin, sonuç olarak Kraliyet Sarayı'nda herkesin istediği şeyi yapacaktı: Kıalı öldürecekti.

Kultin içine derin derin nefes çekti, hissettiği gücün yaratacağı hissin çoktan keyfini çıkarmaya başladı. Kral olacaktı. Kendisi. Kral. Sonra, Kraliyet Sarayı'nda işleri değiştirecekti. Tüm askerlere liderlik edecekti, askerler onun gibi gerçek bir askerin onları idare etmesinden büyük heyecan duyacaklardı ve Kraliyet Sarayı'nın kapılarını kapatıp Andronicus'a karşı gerçek bir savunma sergileyecekti. Onu Halka'dan atacaktı ve kendisi, Kultin, tüm Halkamın kayıtsız şartsız kralı olacaktı.

Kultin Kral'ın özel yatak odasına açılan Yüksek ve kemerli kapıları sert bir biçimde açtı, Gareth'ın orada her zamanki gibi tahtında olacağını sandı ve şaşkınlık ve dehşet ifadesini göreceği için heyecanlandı.

Ama yatak odasına girerken, bir terslik olduğunu hemen fark etti. Olamazdı.

İçerisi bostu.

Mümkün değildi. Kultin Gareth'ın kaçmasını engellemek için tüm çıkışları kapatmıştı. Adam öylece ortadan kaybolmuş olamazdı. Gareth'ın onun geldiğini nereden bildiğini de anlayamadı.

Kultin odayı iyice araştırdı, sonra onu gördü: Şömine. Şöminenin içindeki bir kapak ardına kadar açık duruyordu.

Suratı kıpkırmızı kesilerek geriye yaslandı. Gareth kaçmıştı. Kaleden kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Geleceğini biliyordu. Ondan önce davranmıştı.

Kultin öfkeyle bağırırken, Gareth'ın çoktan oradan uzaklaştığını ve ona erişemeyeceğini biliyordu. Pencereye dönerken, hayallerinin yıkıldığını hissetti.

Ama açık pencereden dışarı bakarken, onu daha da endişelendiren bir şey gördü. Gözlerine inanamayarak tekrar baktı. Ama dikkatle dışarı bakarken, hayal kırıklığıyla doğru gördüğünü

fark etti. Hayatında ilk kez korkmanın ne demek olduğunu anladı. Gerçek korku.

Andronicus'un ordusu Kraliyet Sarayı'nın kapılarından aniden akın ederken, feci bir çığlık duyuldu ve ordu önlerine giren herkesi katletmeye koyuldu. Binlerce asker adeta bir baraj yıkılmış gibi, devasa büyüklükte bir yıkım dalgası gibi şelıre akın etti.

Arkalarında, ufukta bölgeyi karmalar gibi kaplamış olan bir milyon asker vardı.

Kultin daha neler olduğunu idrak etmeye, askerlerine emirler yağdırmaya veya kılıcına uzanmaya fırsat bulamadan, tek bir asker başını kaldırıp yukarı baktı, onu pencerede gördü ve mızrağını fırlattı.

Mızrak havada süzülüp Lord Kultin'in boğazını deldi ve bir taraftan girip diğerinden çıktı.

Kultin gözleıi irileşmiş bir halde kalakaldı; kanlar ellerinin arasından akarken boğazını tutu. Sonra, iki büklüm oldu ve pencereden aşağı düştü.

Havada döne döne zemine düşerken, aklından geçen son şey Gareth'ın nasıl kaçtığıydı.

Erec arkasında Warkfin'in üstünde oturan Alistair'le, Dük'le, Brandt'la ve birkaç şövalyeyle birlikte Savaria kapılarından içeri daldı. Savaş alanında o canavarlarla karşılaştıklarından beıi at sırtından inmemişlerdi; Erec arkasına bakınca, canavarların hala peşlerinde olduğunu, yürüdükleri halde atlar kadar hızlı ilerlediklerini fark etti.

“BORAZANLARI ÇALIN!” diye bağırdı Dük. “KAPILARI KAPATIN!”

Kapılardan geçer geçmez, arkalarında demir kazıklar hızla yere indi ve tok bir yankılanma sesiyle toprağa girdi.

Grup şehre girerken, birbiri ardına çalan borazanlar yüzünden bir panik yaşandı ve vatandaşlar sokaklarda koşmaya, telaşla evlerine gitmeye, kapılarını kepenkleıini kapatmaya başladılar. Dört bir yandan akın eden birlikler duvarların önünde, siperlerde ve şehrin ana kapılarının ardında yerlerini aldılar. Dük herkese emirler yağdırdı.

Erec Alistair'le birlikte meydandan Diik'ün şatosuna doğra ilerlerken, sadece onu yere indirmek için durdu. İçtenlikle ona bakıp elini tutu.

“Hayatımı kurtardın,” dedi. “Şimdi, ben de senin hayatını kurtaracağım. Senden şunu istiyorum: Bu karmaşa sona erene dek, bu şatonun duvarlarının ardında kal. Galip gelemezsen, Diik'ün hizmetkârları sana kaçabileceğin gizli bir tünel gösterecekler. Lütfen, sözlerime kulak ver. O yaratıklar vahşi.”

Erec bunları söyledikten sonra atını dehledi ve dörtnala meydana çıkarak arkadaşı Brandt'la birlikte şehrin kapılarında duran Dük'ün

birliklerine yardım etmeye gitti.

Düzinelerce asker atlarının sırtında demir kazıkların önünde bekliyordu; bunların ardındaki eski meşe kapılar kapalıydı. Erec yukarıya bakınca, yüzlerce askerin şehrin her yanında siperlerde pozisyon aldığını gördü. Ama o yaratıkların yüzlercesi o anda şehre saldırmaya başlamıştı ve Erec onları zorlu bir savunmanın beklediğini biliyordu.

“Sence kapılar ne kadar dayanacak?” diye sordu Brandt.

Erec omuzlarını silkti, eski ahşap kapılara baktı. Normal insanlardan oluşan bir düşmanla karşı karşıya gelmiş olsaydılar, bu sorunun yanıtını kolaylıkla verebilirdi. Ama hem yaratıklar hem düşman olmaları söz konusu olduğundan, bunu kimse bilemezdi.

“Bu kapılar zamana karşı bir sınav verdi,” dedi Dük gururla.

Ama daha lafım tamamlayamadan, sanki filler saldırıyormuş gibi muazzam bir gürültü duydular ve bunun ardından bir çatırtı sesi seldi: Erec sözlerinin önünde bir bucuk metre kalınlığındaki ve dokuz metre yüksekliğindeki devasa meşe kapıların menteşelerinden çıktığına, onlarla yaratıklar arasında sadece demir kazıklı kapı kaldığına inanamadı.

Yaratıklar ahşap kapıları birer oyuncak gibi kaldırdılar ve hızla yere fırlattılar. Soma, bakışlarını demir parmaklıklara çevirdiler.

Yüzlercesi çoktan eğrilmeye başlamış olan metal parmaklıklara yüklendi, hırlayan, dehşet verici suratlarını bunlara bastırdı, sivri tırnaklarını aralarından geçirdi.

“Ne diyordunuz?” dedi Brandt suratı kızarmış, ağzı hayretten açık kalmış Dük'e.

“OKÇULAR!” diye bağırdı Dük.

Erec bir emir verilmesini beklemedi. Dük bu emir verene dek, kendisi çoktan üç ok fırlatmış, kapıları tutmuş olan yaratıkları tam

kafalarından vurmuştu. Yaratıkların üçü de yere düştü.

Erec'in etrafında. Dük'ün düzinelerce adamı ok yağdırmaya başladı. Ön sıradaki yaratıklar yere yığıldılar, ama arkalarında derhal düzinelerce başka yaratık belirdi. Kanyon'un diğer tarafında serbest kalan bir ordu kadar kalabalık bu yaratıklar sanki onca senedir Kalkan düşer düşmez Halka'yı yerle bir etmek istiyormuş gibiydi.

Kapıların metal parmaklıkları daha da eğildi ve Erec okların onları uzun süre geride tutmayacağını anladı.

"KATRAN!" diye bağırdı Diik.

Yukarıdaki siperlerden, düzinelerce asker ağır ağır üstünden dumanlar tüten kazanları aşağı çevirdiler.

Şehir duvarlarının dört bir yanma akın eden ve yakıcı sıvıyla yıkanan yaratıkların çığlıkları arttı. Katran düzinelercesine oracıkta öldürdü. Yaratıkların cesetleri kapının önüne yığıldı.

Ama Erec onların arkasından yüzlerce daha yaratığın hala saldırdığını gördü. Kapıların çökmesinin an meselesi olduğunu biliyordu; onları geride tutacak okları ve katranları tükendiği anda kapılar çökecekti. Bir stratejiye ihtiyaçları olduğunu biliyordu; dahası, bunu çabucak, kapılar yıkılmadan önce bulmaları gerekiyordu.

"Şehrin arka tarafından çıkmanın bir yolu var mı?" diye sordu Erec.

Dük şaşkınlıkla ona baktı.

"Arkalarından dolanabilirsem, onları sıkıştırabilirim," dedi Erec. "Bir başka cephe oluşturup, yaratıkların dikkatini kapılardan çekin. Tek yolu bu. Ordularını bölmemi gerek. Hep birlikte kapılara bir daha yüklenirlerse, kısa süre sonra yıkacaklar."

Dük ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı.

“Cesur bir ruhsun,” dedi. “Meydanı geç ve sağdaki üçüncü kapıdan çık. O kapıdan çıkınca, kapı kolu olmayan, bir taşın ardına gizlenmiş ufak ve kemerli bir kapı göreceksin. Dediğim kapı o. Tanrılar yardımcın olsun.”

Erec dönüp dörtnala şehirde ilerlemeye ve söylenen yeri bulmaya koyuldu. Ardından bir atın daha dörtnala koştuğunu duyunca, arkasına baktı ve hızla yanma gelirken gülümseyen Brandt'ı gördü.

“Eğlenceyi sırf sana mı bırakacağımı sandın?” dedi Brandt.

Erec orduyla tek başına mücadele etmeye hazırdı, ama eski dostunun yanında olduğunu görünce sevinmişti.

Taş bir kemerin altından eğilerek geçtiler ve gizli kapıyı bulana dek Dük'üıı söylediği şekilde ilerlediler. Taş bir duvarın ardında gizli olan kapı görmek zordu; atlarından inerlerken, Erec geriye çekildi ve kapı açılana dek birkaç tekme savurdu. Sonra, tekrar atma bindi ve eğilerek bu kapının altından geçti. Brandt da peşinden gitti, kapıyı ardından sıkıca çekti.

Uzunca bir tünelden geçtikten soma, ikisi şehrin arka duvarlarının oradan dışarı çıktılar; güvenli bir mesafeye gidene beklediler, soma yaratıklara arkadan saldırabilmek için şehrin etrafında geniş bir daire çizdiler.

En sonunda, daireyi tamamladılar ve yaratıkların arkasına doğru ilerlediler. Yaratıklar tam kapıyı yıkarlarken, hızla saldırıya geçtiler. Demirler sallanıyordu... Erec ve Brandt tam vaktinde yetişmişlerdi.

Erec kılıcını kaldırdı ve müthiş bir savaş çığlığı atarak yaratıkların dikkatini kapılardan kendisine çekmek istedi. Brandt da aynı şeyi yaptı.

İşe yaradı. Yaratık ordusunun yarısı onlara döndü ve saldırıya geçti. Covenyler tiksınç yaratıklardı; boyları o denli uzundu ki. ikisi

at sırtında olduğu halde suratları onlarınkiyle neredeyse aynı seviyedeydi. Bedenleri kaslarla doluydu; tenleri parlak sarıydı, parmaklarındaysa uzun ve sarı renkli ve tırnaklar vardı. Her bilinin iki kafası ve iki buçuk metre uzunluğunda kolları vardı. Silahları yoktu; silaha ihtiyaç duymuyorlardı.

Yaratıklar tiz çığlıklar attılar; savas çığlıkları Erec'inkinden de yüksek çıktı.

Ama Eıec korkmuyordu. Tüm hayatı boyunca bu tür günler için eğitim almıştı; doğru ve asil bir amacı olduğunu biliyor, kendisini her zamankinden de canlı hissediyordu.

Erec kılıcını ta yukarı kaldırdı ve ilk yaratık Erec'ın gözlerini çıkarmak üzere havaya sıçradığında, Erec eğildi, kılıcını var gücüyle savurdu ve yaratığı ikiye böldü.

Erec saldırıya devam etti, kılıcını bir başka yaratığı kalbine sapladı. Diğer eliyle ucu çivili uzunca bir zinciri kaldırdı, başının üstünde salladı ve tek seferde yaratıklardan üçünün kafasına isabet ettirdi.

Ama bir yaratık havaya sıçrayıp üstüne atlayınca ve onu atından yere düşürünce, Erec yan tarafında keskin bir acı hissetti. Yaratık kollarını havaya kaldırdı ve sivri tırnaklarım Erec'in suratına indirmeye hazırlandı, ama Warkfın kişneyip şaha kalktı ve yaratığın göğsüne sert bir tekme savurdu. Yaratığın kaburgalarını ezip geriye fırlattı ve öldürdü.

Bir başka yaratık yumruklarım başına indirirken, Erec yana yuvarlanıp ıskalamasına neden oldu; tekrar ayağa kalktı, kılıcını kaptı ve yaratığa savurarak onu öldürdü.

Ama bu yaratıklar hem çok hızlıydı, hem de çok kalabalıklardı. Erec arkasından sert bir tekme yediğini hissetti ve yüz üstü yere savruldu.

Hızla arkasına dönünce, yaratığın sivri tırnaklarını öne uzattığını ve üstüne indirip boğazını parçalamaya hazırlandığını gördü. Vaktinde tepki veremedi. Kendisini ölmeye hazırladı.

O bunu yaparken, yaratığın göğsüne bir mızrak saplandı. Brandt yaratığın Erec'e zarar vermesini engelleyip onu havadayken mızrakla haklamıştı.

Erec her zamanki gibi dostuna minnet hissederek ayağa kalktı, bir yaratığın Brandt'ın üstüne sıçradığını gördü ve zincirini kapıp savurdu; çivili top yaratık Brandt'ı yere devirmeye fırsat bulamadan kafasına indi.

Bir başka yaratık öne atılıp Brandt'ı atından yere düşürdü, ama Brandt Erec'in yakınlanan düştü. Erec hızla dönüp yaratığın boğazını kesti.

Brandt ve Erec artık sırt sırta, kılıçlarını çekmiş bir halde savaşıyorlar, etraflarını saran yaratıklara silahlarını savuruyor, kendilerini tehlikeli darbelerden kollıyorlardı. Yaratıklardan oluşan kalabalık her saniye daha da artıyordu ve ikisi onlara karşı tek başlarına kalmışlardı. Erec'in kolları yorulmaya başlamıştı; arkasından sıçrayan bir yaratık, elindeki zinciri kapıverdi.

Daha Erec arkasını bile döllemeden, bir başka yaratık sırtına, kürek kemiklerinin ortasına bir tekme indirdi ve kılıcını düşürmesine neden oldu. Üçüncü bir yaratık da dizinin arkasına sert bir tekme savurup onu yere yıktı.

Erec yerde yatarken arkadaşı Brandt'ın göğsüne bir tekme indiğini ve onun da yanına düşerek bayıldığını gördü.

Başını kaldırınca, etrafının sarılmış olduğunu fark etti. Tek başına savunmasız bir halde orada yatarken, yaratıkların teker teker onu öldürmesini çaresizlik içinde öldürmesini izlemekten başka yapabileceği bir şey kalmacı.

En sonunda, Erec ölüm vaktinin seklisini anladı.

Selese kulübesinde volta atıyor, dalgın dalgın çeşitli şifalı otlarla oynuyor, penceresinden ufak köyüne bakarak sadece Reece'ı düşünüyordu. Reece oradan ayrıldığından beri, başka bir şey düşünemez olmuştu. İsmi zihninde bir mantra gibi dönüp duruyordu. Reece.

Reece.

Kıalın oğlu. Reddettiği adam. Hayatını kurtardığı adam. Ona karşı öyle soğuk davranarak, gitmesine izin vererek büyük bir aptallık etmişti.

Reece kralın oğlu olduğu için değil.

Ona söylediğinin aksine, kendisi de onu sevdiği için.

Reece'in ona açılmasına, ona karşı hissettiklerine gafil avlanan Selese iyi numara yapmış, Reece ona olan aşkını o kadar kısa sürede açıkladı diye çıldırdığını, mantıksız davrandığını düşünüyormuş gibi hareket etmişti. Ama o da Reece'i seviyordu... Muhtemelen, Reece'ın onu sevdiğinden de fazla seviyordu. Reece'ın kişiliğinde, tutkusunda, dürüstlüğünde onu bir mıknatıs gibi çeken bir şey vardı. Selese bu dununu bir türlü açıklayamamıştı. İtiraf etmeye de korkmuştu. Reece onun deh olduğunu düşüneceğinden çekinmişti.

Öylesine aptalca, savunmacı ve çocukça davranmıştı ki. Onun kadar cömert davranacak cesareti olmamıştı. Çünkü bir yandan da korkmuştu. Bunun doğnı olduğundan ve başladığı gibi biteceğinden korkmuştu.

Reece gitmişti ve aradan günler geçtiği halde. Selese kalbini üstüne bir bulut gibi çöken ısrarcı bir his kaplamıştı ve bunun gerçek olduğunu biliyordu. Midesindeki ağrıdan, göğsündeki acı

hissinden, onu düşünmeden edememesinden, sözlerinin önüne suratının gelmesini ve uyanık olduğu her dakika sesini duymasını engelleyemediğinden biliyordu. Ona karşı hissettiği aşkın hayatında hissettiği her şeyden daha gerçek olduğunu biliyordu.

Selese iki gecedir uyanıktı, geçmişe geri dönse neleri daha farklı yapabilirdi diye düşünüp kendine işkence ediyordu. Bir de bu durumu nasıl düzeltebileceğini düşünüyordu.

Pencereden dışarı bakar halde orada durmuş şifalı otlarıyla oynarken, hangilerini yanma alıp gideceğine karar vreiyordu. Yanında eşyalarının bulunduğu bir çuval duruyordu. Artık oradan ayrılmaya, bir daha geri dönmemeye hazırdı. Reece'ı bulmaya ve onunla bir hayata başlamaya kararlıydı.

Her ne pahasına olursa olsun, onu bulacaktı. Ona bir şans daha verecekti ve onun da ona vermesini isteyecekti. Belki bir ihtimal Reece ona evet der diye umuyor ve dua ediyordu. Köyünden ayrılmak istediği için değildi; köyünü çok seviyordu. Reece bir kralın oğlu olduğu için de değildi; yoksul birisi de olsa umurunda olmazdı. Ama Reece'in bakışlarında, sesinde ve aralarında bir şey olduğu için. Reece onu çok sevdiği için. Onunla konuşurken takındığı tavır için.

Orada dururken, şafağın söküşünü izlerken, kendisini zihnen oraya veda etmeye hazırladı. Gözlerini yumdu ve bildiği her tanrıya onu bulabilmesi ve Reece'in onu terslememesi için birer dua okudu. Gözlerini yumup kulübesinin nasıl göründüğünü, iksirlerinin nerede durduğunu, şifalı otlarının nerede asılı olduğunu hafızasına kazıdı. Günün birinde, Reece‘le birlikte oraya benzer bir yerde yaşamayı umuyordu.

Derken, bir ses duydu. Tuhaf ve senelerdir duymadığı bir sesti. İlk önce, kulaklarının onu yanılttığını sandı. Ama biraz daha kulak

kesilince, gerçek olduğunu anladı. Duyduğu şey, kavurucu sıcakta çölde hızla ilerleyen böceklerin sesiydi. Binlerce, milyonlarca böcek var gibiydi. Bir çılgınlık sesiydi. Her titreşim bedenine yansıyordu.

Selese büyük bir terslik olmadığı takdirde, bir böcek ordusunun kaçmadığını biliyordu. Çok ama çok büyük bir terslik olmalıydı.

Derhal kulübesinden dışarı fırladı, orada durdu ve çölü izledi. Gerçekten de bir sıra böceğin bir felaketten kaçar gibi kaçtığını sördü.

Ya da bir ordudan.

Kalbi gümbür gümbür atan Selese ne göreceğinden korkarak ağır ağır döndü. Diğer yöne, böceklerin kaçtığı yöne baktı ve boğazı kupkuru kesildi: Ufuk adamlar yüzünden görünmez haldeydi. Sanki tüm gezegen, müthiş derecede yıkıcı bir güç köye doğru ilerliyordu. Böcekler çok zekiydi; kaçma vaktinin geldiğini bilirlerdi.

Hala uykuda olan köyü tam kaışılanndaydı. Selese o saatte uyanık olan tek kişiydi.

Hemen kasaba meydanına koştu, basamakları hızla çıktı ve kasaba zihnin kalın ipini çekerek zili tekrar tekrar çaldı. Kasaba yavaş yavaş uyandı ve insanlar mahmur mahmur evlerinden çıkıp ona adeta aklını yitirmiş gibi baktılar.

Selese ufku işaret etti.

“Bir ordu!” diye bağırdı.

Kasaba halkı nihayet işaret ettiği yere baktılar ve suratlarındaki dehşet ifadesinden onların da yaklaşan orduyu gördükleri belli oldu. Korku dolu çığlıklar duyuldu ve giderek daha çok insan evinden çıktı. Herkes oradan kaçmaya çalışırken, kasabada bir panik başladı.

Selese ordunun daha da büyük bir hızla köye yaklaşmasını izlerken kalbı gümbür gümbür atıyordu. İçinden geçen ilk şey, diğerleriyle birlikte kaçmak oldu. Ama önce kendisini kulübeden

kulübeye koşup, bütün köyde her kesin uyandığından ve olanlardan haberdar olduğundan emin olmaya zorladı. Birkaç aileyi uyandırdı, çocukların eşyalarını toplamasına yardım etti ve sayamayacağı kadar çok hayat kurtardı.

Nihayet, herkesle ilgilendikten soma kaçmaya hazırlandı. Tam çuvalını almak üzere kendi kulübesine giderken, vakit kalmadığını fark etti. Hayatta kalmak istiyorsa, her şeyini geride bırakması gerekecekti.

Selese arkasını döndüğü gibi diğerleriyle birlikte köyün kapılarına doğru koşmaya başladı ve o muazzam kaçışa katıldı. Turuncu göğün altında boş çöle daldılar ve kuzeye yönlediler. Sılesıa'ya doğru gidiyorlardı.

Selese içinden Reece'in bulunduğu bir yere gittiğini umdu.

Godfrey ıkı yanında Akorth ve Fulton’la Silesia'nın unutulmuş bir köşesindeki pespaye bir meyhanede omuzlarını sarkıtmış oturuyordu; içkisinden uzunca bir yudum aldı ve şehrin o sert birasını bir kez daha takdir etti. Bardağını bir dikişte boşalttı; içtiği dördüncü köpüklü kırmızı biraydı ve onu bir anda etkilemişti. Şehrin renkleri onu afallatmıştı: Meyhanecinin kırmızı kıyafetinden, masalara ve sandalyelere, hatta birasına kadar o şehirdeki her şey kırmızıydı. Bu renk başını döndürmeye başlamıştı. Ya renktendi, ya a biradan.

Ama Godfrey'in aklındaki en önemli şey değildi: Başını arkadaşlarıyla birlikte bara eğdiğinde, ettiği yeminleri ve yaklaşmakta olan savaşı unutmaya çalıştı. Godfrey en çok da kendinden nefret ediyordu. Dışarıda olması, kız kardeşiyle ağabeyine diğer kişiler gibi destek olması ve şehri korumalarına yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu bir türlü yapamıyordu. Her zaman öyle olmuştu, gençliğinden beri aynıydı: Zor zamanlarla yüzleşmeyi beceremiyordu. Bunu yapmak yerine, meyhaneye çekiliyor ve üzüntülerini içerek hafifletiyordu.

Godfrey istediği kadar diğerleri gibi atak değildi. Bazı şeylerle başa çıkamadığında, Kendrick, Reece veya Gwendolyn gibi cesur olmak yerine harekete geçemeyecek kadar panikle donakalıyordu; sıkıntılarıyla yüzleşmek yerine bunlardan kaçınıyor ve kendi kendilerine çözüleceklerini umuyordu. Zaman zaman, birkaç sert içkiden soma, her şeyin yoluna gireceğine ve dünyanın sıkıntılarına karışmasına gerek olmadığına ikna olmuştu... Bu işi başkalarına bırakabileceğine inanmıştı.

Ama bu sefer, durumun farklı olduğunu hissediyordu; bu sefer, her şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordu. Yabancı bir şehirde, yabancı bir meyhanedeydi ve her şey değişmek üzereydi. Eskiden at koşturduğu yerler, Kraliyet Sarayı, aşina olduğu eski ara sokaklar, eski mahallesi, eski meyhaneler... Bildiği her şey yok olmak üzereydi. Çok geçmeden, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı; yakında ölü onlara orada, o şehirde bulacaktı.

Kalkan çökmüştü. Bunu hala aklı almıyordu. Bu, küçüklüğünden beıi herkesin en korktuğu şeydi ve artık gerçek olmuştu. Godfrey özellikle o tür bir zamanda içki içmemesi, dik durması, bir erkek gibi davranması, meyhaneden derhal çıkıp kız kardeşine, ağabeyine ve diğerlerine katılması gerektiğini, şehrin kapılarına dayanmış olan tehlikeyle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Olduğundan daha erkek gibi davranması gerektiğini biliyordu. Kız kardeşine bir daha asla içki içmeyeceğine dair söz verdiğine de biliyordu.

Kendisinden tiksiniyordu. Yine de, durumun ne kadar öyle olmasını istemese de korku ve eylemsizlik onu ele geçirmişti. Bir türlü kalkıp oradan çıkamıyor, ihtiyaç duydukları şeyi yapamıyordu. Erkek kardeşleri gibi eğitimli bir savaşçıl değildi. Küçüklüğünde babasına her zaman karşı çıkmış, derslerine kendisini vermemişti. Aslında hangi meyhanelere gidileceğinden ve hangi kötü arkadaşları seçeceğinden başka da gerçek bir hayat becerisi yoktu.

Suratını asmış öylece otururken, hayatını boşa harcadığım hissetti. Bunu değiştirmeyi çok istiyordu. Ama nasıl yapacağını bilemiyordu. Çok geç olduğunu da düşünmeden edemiyordu. Ne de olsa, tek bir kişi olarak Andronicus'unki gibi bir orduya karşı ne yapabilirdi? Kendisi eğitimli bir savaşçıl bile değildi. Her şey boşuna gözüküyordu. Ölecekse, hayatın keyfini çıkararak ölebilıidi.

Yapabileceği ve kontrol edebileceği tek şey, bir içki daha içip endişelerini elinden geldiğince hafifletmekti.

“Bir tane daha!” diye seslendi meyhaneciye.

“Ben de!” dedi Akorth.

“Ben de!” diye bağırdı Fulton.

Yanma birkaç müşteri daha geldi, daha da fazla insan içeri girmeye başladı ve Godfrey'in insanlarla omuz omuza oturduğu yere sıkışması gerekti. Arkadaşları da oranın müşterileri gibi çaresizlik içinde içiyorlardı.

“Burayı hiç böyle kalabalık görmemiştim,” dedi meyhaneci içkilerini sert bir biçimde bara koyarken. “Daha sık savaş çıkmalı.” dedi. “Sanki bu şehirdeki her lanet ruh sıkıntısını içerek atmaya çalışıyor.”

“Eh. bugün hayatımızın son günü,” dedi Fulton. “Ayık ölmek istemediğimi gayet iyi biliyorum.”

“Doğru dedin,” diye kükredi Akorth. "Ben de öyle. Öleceksem, neden sarhoş ölmüyorum?”

“Toprağa gireceksek, ayık olmanın anlamı ne?” dedi Fulton.

“Şey,” dedi Godfrey yapıcı olmaya çalışarak, "ayık olmak için iyi bir neden var: Buradan çıkıp savaşabilir, ölmekten kaçınabilirsiniz.”

“Hah!” diye ofladı Akorth. “Sarhoş da savaşabilirim!”

“Ben de, ben de!" dedi Fulton. “Hem savaşan askerlerin yarısının sarhoş olduğunu bilmiyor musun? Onların gerçekten de ayık savaştıklarını mı sanıyorsun?”

“Neyse, bunların hiçbir önemi yok,” dedi Akorth. “Ayık olsun olmasın, bir savaşçının bir milyon askeri durdurabileceğini sanıyor musun?”

Godfrey onlara hak vermeden edemedi. Ama kendisi konusunda

hala hayal kırıklığına uğramış haldeydi. Kız kardeşi Gwendolyn'i ve ağabeyi Kendıick'ı kelimelerle ifade edemeyeceği kadar seviyordu ve onları terk ediyormuş, hayal kırıklığına uğratıyonnuş gibi hissediyordu. Bu da yapmak istemediği tek şeydi. Babasının gözünde bir hayal kırıklığı olmuş olabilirdi... Bununla yaşamayı öğrenmişti. Ama kardeşlerini, özellikle de Gwendolyn'ı zamanla sevmişti ve Gwendolyn ona güvenmişti... Onu yarı yolda bıraktığı fikrinden nefret ediyordu. Özellikle de Gwen onun hayatını kurtardıktan sonra.

"Ne için hayatımı kurtardı ki?" dedi Godfrey kendi kendine.

Akorth ve Fulton şaşkınlıkla dönüp ona baktılar.

"Sen neden söz ediyorsun, evlat?" dedi Fulton. "Ne geveliyorsun ağzında?"

Godfrey oradaki müşterilerden daha farklı olduğunu hissetti. Ne de olsa, bir kralın oğluydu. Farklı bir aileden geliyordu. İçine farklı bir şey vardı. Farklı davranması gerekmez miydi? Bu insanların hayatta tek bir şansı bile olmamıştı. Ama kendisinin tek bir şanstan fazlası olmuştu... Her şeye sahip olmuştu.

Yoksa olmamış mıydı? Bir MacGıl ve bir kralın oğlu olmasıyla ilgili o sözler palavradan mı ibaretti? Hiçbir anlamı yok muydu? Nihayetinde hangi aileden geliyor olurlarsa olsunlar, başkalarıyla eş değer miydi?

Godfrey bir biradan daha uzunca bir yudum alırken, tüm bu soruların yanıtını bulamadı ve her şey karışık zihninde dönmeye başladı. Bu soruların er ya da geç yanıtlayıp yamtlayamayacağını bilemiyordu.

Birden, meyhanenin kapısı ardına kadar açıldı ve herkes içeri giren muhteşem güzellikteki bir kadına baktı. Godfrey de kadına döndü, odaklanmaya çalıştı ve kim olduğunu hatırlamaya gayret

etti. Sonra şaşkınlıkla hatırladı: Illepra. Hayatını kurtaran şifacı.

Illepra kahverengi deri kıyafetiyle, dağınık saçlarıyla ve iri, parıldayan yeşil gözleriyle her zamankinden de güzel gözüküyordu. Illepra gözlerini onun gözlerine dikip ona doğru meyhanenin kalabalığını yara yara ilerlerken, etrafına toplanan müşterilerin farkında değildi.

İnsanlar kenara çekilip ona yol açtılar; sarhoş adamların hepsi o meyhaneye güzelliğin adım atmasına şaşırmış gibiydi.

“Bana seni burada bulabileceğimi söylediler,” dedi Illepra onu suçlar gibi. Kaşlarını çatıp yanma gitti. Meyhane birden sus pus kesildi ve bu karşılaşmayı izlemeye koyuldu.

Godfrey Illepra'nın onu aradığına, oraya girdiğine inanamıyordu. Kraliyet Sarayı'ndan Sılesia'ya gelene kadar yolda sohbet etmişlerdi. Onunla arasında daha ilk günden beri bir bağ olduğunu hissetmişti ve oraya yürüyüşleri sırasında bu bağ derinleşmişti. Ona değişeceğine, içki içmeyeceğine ve kardeşleriyle savaşacağına söz vermişti.

Ama meyhanedeydi. Daha da büyük bir utanç hissine kapılınca, suratı kıpkırmızı kesildi.

“Aileni utandırıyorsun,” dedi Illepra sert bir tavırla. “Seni bunun için mı kurtardım? Burada, en karanlık saatimizde gizlenesin ve hayatını içerek boşa haıcayasın diye ıııi? Arkadaşlarınla gülüp eğlen diye ıııi? Kardeşlerin bizleıin hayatını kurtarmak için savaşmaya hazırlanırken, senin için önemli olan şey bu ıııu?”

Godfrey utanç içinde başını önüne eğdi. Verecek yanıtı yoktu. Kendisi de aynı şeyi düşünmüştü.

“Özür dilerim,” dedi. “Haklısın. Onlarla birlikte orada olmayı hak etmiyorum. Asla da hak etmedim. Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istememiştim.”

"O halde şuna yanıt ver," dedi Illepra ısrarla, gözleri öfkeden parıldayarak, "hayatını kurtarmak için savaşmayacaksan, seni ne diye kurtardım?"

Illepra öfkeyle dönü ve meyhanedeki müşterilere baktı.

"Hepinize söylüyorum," dedi sesini yükselterek. "Halkınız savaş hazırlıkları yaparken, burada gizlenen herkesle konuşuyorum. Bir tekiniz bile buradan çıkıp hayatınızı kurtarmak için savaşmaya istekli değilsiniz. Kendi hayatınızı boş verin... Ya başkalarının hayatı? Halkınızın size ihtiyacı var. O kadar bencil misiniz? Bunun için ıııi savaşacaklar? Sizin gibilerin hayatını kurtarmak için mi?"

Müşterilerin tamamı bir şey demeden ona baktı.

"Savaşıp savaşmamamız bir fark yaratmayacak, hanımefendi," diye bağırdı birisi. "Bir milyon adamı birkaç bin kişiyle durdurmak imkânsız."

Meyhanedeki herkes hemfikirmiş gibi homurdandı.

"Doğru, belki durduramayacaklar," dedi Illepra. "Ama bu, denememizi engellemez. Günün birinde, hepimiz öleceğiz. Mesele kimin hayatta kalıp kimin öleceği değil. *Nasıl* yaşadığımız. Dahası, *nasıl* öldüğümüz."

Dönüp Godfrey'e baktı.

"Farklı olduğunu sanmıştım," dedi daha yumuşak bir ses tonuyla. "Daha büyük işler yapacak potansiyele sahip olduğunu sanmıştım. Ama şimdi yanıldığımı görüyorum. Ayyaş adamın tekisin. Tıpkı tüm krallığın hakkında söz ettiği gibi."

"Bunda yanlış bir şey yok, hanımefendi!" Akorth bardağını kaldırarak arkadaşını korumak için öyle demişti. "Ya burada ölürüz, ya da burada ölürüz. Ama en azından arkadaşım Mutlu bir adam olarak ölecek!"

Kalabalık tezahüratlar arasında bardaklarını kaldırdı.

Illepra’nın suratı kızardı, hızla arkasını döndü ve meyhaneden çıktı.

Müşteriler yavaş yavaş kendi işlerine bakarken, Godfrey içi alev alev yanarak ardından baktı. Fulton uzanıp sırtını sıvazladı.

“Kadınlar böyle işte,” dedi onu teselli etmek istermiş gibi. “Neyin önemli olduğunu bilmiyorlar. Sen doğru olanı yapıyorsun... Bir içki daha iç!” dedi tezgâhtan bir bardağı daha önüne iterek.

Godfrey bardağa bakarken, içini bir şey kapladı. Yeni bir hısti, daha önceden hiç hissetmediği bir şeydi. Bir gurur hissiydi. Kendisinden daha büyük bir şeyin hissiydi. Hayatında ilk kez kendisini düşünmedi. Bir sonraki içkiyi de düşünmedi.

Bunlar yerine Halka'yı düşündü. Silesialıları düşündü. Başkalarına öncelik vermeyi düşündü.

Bunları düşündükçe, korkuları bir o kadar silimneye başladı. Başkalarına yardım etmeyi düşündükçe, kendisi için bir o kadar az korkmaya başladı.

Godfrey'in sabrı taşmıştı. Aniden bardağını bar fırlattı, masasından fırladı ve kalabalığın arasından geçerek kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi Akorth arkasından.

Godfrey döndü ve kapıdan çıkıp gitmeden önce arkadaşlarına son bir kez baktı.

“Zırhımı giyeceğim, silahlarımı alacağım ve kız kardeşime yardım edeceğim!” dedi ciddiyetle.

Arkadaşları ona güldüler.

“Hayatında silah kullanmadın!” diye seslendi Fulton.

Godfrey suratı kızarırken kararlı bir tavırla onlara bakmaya devam etti.

“Haklısın, kullanmadım,” dedi. “Ama öğreneceğim. Ölsem de öğreneceğim!”

BOLUM ON SEKİZ

Gwendolyn ufku izleyen etrafındaki generalleriyle birlikte Silesia'nın en yüksek sipeıinde duruyordu. Savunma duvarlarının iç ve dış halkalarını teker teker gezip yeni dönmüşlerdi. Srog, Kendrick, Brom. Kolk ve generaller Gwendolyn'le her birini en iyi ne şekilde güçlendireceklerini, ordu oraya vardığında neyle karşılaşacaklarını, çoklu cephelerden gelecek saldırılara nasıl karşılık vereceklerini ve savunmalarının çökmesinin ne kadar süre alacağını tartışmışlardı. Yiyecek, erzak, su ve aşağı şehre kaçmak gibi bir acil durum planından söz etmişlerdi. Her şeyi konuşmuşlar, yorgun düşmüşlerdi.

Ama hiçbiri bir yenilgi durumunda ne yapacaklarını dile getirmemişti. Teslim olmanın bir seçenek olmayışının konuşulması gerekmiyordu, ama kimse kaçınılmaz olan durumu konuşmamıştı: Tüm askerleri ölürse ne yapacaklardı? Herkesin canı pahasına savaşacağının da söylenmesi gerekmiyordu. Bazı açılardan, hepsi kitlesel bir intiharı kabul etmiş gibiydi.

Aradan saatler geçmişti ve adamlarının hepsi yerlerini alnuş, tüm planlar düşünülmüş, geriye konuşacak bir şey kalmamıştı. O sırada, hepsi birbirlerinin sessizliğinden hoşnut bir halde ufukta behren kapkara bulutları izliyor, kaçınılmazı bekliyordu. Gwen ufka bakarken, son derece huzurlu ve sakin göründüğünü düşündü; sanki Andronıcus'un adamları asla gelmeyecekti.

Ama geldiklerini biliyordu. Gün boyunca Halka'nın dört bir yanından habercilerin getirdiği mesajlar istila konusunda ona son bilgileri ulaştırmıştı. Kraliyet Sarayı'nın bile saldırıya uğradığı haberi gelmişti... İçini en çok bu haber yakmıştı. Gözünün önüne

gelen manzarayı silmeye çalıştı.

Altık Gwen her zamankinden de fazla Tlıor'un orada olmasını diliyordu. Argon'un kaderiyle ilgili sözleri zihninde yankılanıyordu ve bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. Tlıor'un hayatını kurtarmak için ufak bir ölümü yaşaması gerekiyordu. Bu, gerçekten öleceği anlamına ıını geliyordu? Orada, o şehirde mi ölecekti? Gözlerini yumdu ve karnındaki bebeği düşünerek ölümü düşiimnemeye gayret etti. Kendi ölümünden korktuğu için değil. Bebeğinin hayatı için endişelendiğinden, Thor'suz bir hayat geçireceğinden korktuğundan.

Bir karmaşa oldu ve Gwendolyn arkasını dönüp ileriye bakınca, ufak bir grup askerin yaklaştığım gördü... Grupta kimin olduğunu görünce gözleri şaşkınlıktan irileşti. Onlara doğru yürüyen grubun arasında bir daha asla göremeyeceğini sandığı bir kadın vardı: ablası.

Luanda yeni evlendiği kocası Bronson'la el ele geliyordu; Gwen onun tek elinin olmadığını görünce üzüldü. Her ikisi de yıpranmış, çökmüş ve inanılmaz derecede yorgun gözüküyordu; bütün gece at sırtında yolculuk etmiş gibiydiler.

Gwen orada ne işleri olduğunu anlayamadı. Onları gördüğüne rahatlamıştı, ama bir yandan da şaşırmıştı. Bronson bir McCloud değil miydi, Halka'nın McCloud tarafında olması gerekmez miydi? Luanda'nın da onunla birlikte orada olması gerekmez mıydı?

Gwen ablasını sağ ve güvende gördüğüne o kadar sevinmişti ki. içinden geçen ilk şey öne çıkıp ona sarılmak oldu. Ama büyürlerken, ılişkileıi mesafeli ve resmi olmuştu; Luanda'yla ilgili bir şeydi... Bu konuda annelerine çekmişti. Gwendolyn pek çok kere onunla yakınlaşmaya çalışmıştı, ama yeteri kadar terslenince dersini almıştı. O yüzden, ablasına bakarak orada durdu ve başını

ciddi bir tavırla sallayıp selam verdi.

“Kız kardeşim,” dedi Luanda, Bronson başını eğip selam verirken.

Gwendolyn de aynı şekilde selam verdi.

“Ağabeyim,” dedi Luanda dönüp başıyla Kendrıck'ı göstererek; Kendrick de bir şey demeden başını sallarken, büyük bir ihtimalle en az Gwendolyn kadar şaşkındı. Bir McCloud’un o kadar yakıdan olmasından dolayı diğer askerler kadar gerilmişti.

“Burada ne işiniz var?” dedi Gwendolyn.

“Halka'nın McCloud tarafına giderek korkunç bir hata yaptım,” dedi Luanda. “Bronson'la evlenerek değil, çünkü onu çok Seviyorum ve o onlara hiç benzemiyor. Diğer McCloudlar gaddar ve vahşi insanlar. Babası hem beni, hem de kendi oğlunu öldürmeye çalıştı.”

Gwen'in yanındakilerden hayret dolu sesler yükseldi. Gwen Bronson'a bakınca, kesik elini ve yaralarını gördü; korkunç şeyler yaşamış olmalıydı, ama buna rağmen gururla orada duruyordu. Bronson'da hoşuna giden bir şey vardı; gerçek bir zalim olan babasına hiç benzemiyordu. Gwendolyn onu tiksinerek hatırlıyordu.

“McCloudlar değişmez,” diye araya girdi Kendrick. "Nasıllarsa öyle kalırlar. Her zaman da öyle olmuşlardır.”

“Hayatınızı kurtardığınız için şanslısınız,” dedi Brom.

“Sizden yardım istemeye geldik,” dedi Luanda sırayla Kendrick’e, Srog'a ve Brom'a bakıp Gwendolyn'i atlayarak. “Bizi yanınıza almanızı istiyoruz. Kraliyet Sarayı’mn değerli yarısının buraya kaçtığını öğrendik. Halka'nın McCloud tarafından buraya geçmek istiyoruz. MacGıllerle birlikte yaşamak istiyoruz.”

“MacGıllerle birlikte *savaşmak* istiyoruz,” dedi Bronson gururla. “Size bağlılık yemini eder, canım pahasına savaşırım.

Özellikle de babama ve adamlarına karşı.”

Gwendolyn ve diğerleri birbirlerine baktılar; Gwen herkesin bakışlarından tereddütlü olduklarını görebiliyordu.

“Size güvenebileceğimizi nereden bilelim?” diye sordu Brom öne çıkıp McCloud’a buz gibi bir ifadeyle bakarak. “Baban sayamayacağım kadar çok adamımı öldürdü. Hepsini de gaddarca ve ödlekçe öldürdü. Oğlunun babası gibi olmadığını nereden bilelim? Bunun bir tuzak olmadığını, bize ihanet etmeye hazır olmadığını nasıl anlayacağız?”

Bronson yavaşça eskiden elinin bulunduğu kesik kolunu kaldırıp onlara gösterdi.

“Bunu babam yaptı,” dedi kasvetli bir ifadeyle. "Allık aramızda hiçbir şey kalmadı. Onu savaşta öldüren ilk kişi olmaktan memnuniyet duyarım. ”

Brom doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için dik dik ona baktı; en sonunda, ona inanmış gibiydi.

Gwendolyn de ona inanıyordu. Dürüst ve samimi bir adama benziyordu.

Gwen sessizliği bozup "Sen ailedensin,” dedi Gwen Luanda'ya. Bronson'a döndü. “Bu, senin de aileden olman demek. Luanda seni seviyorsa, bu benim için yeterlidir. Bızleri memnuniyetle aramıza alırız.”

Bronson bakışlarında minnet dolu bir ifadeyle başını salladı.

“Andronicus yakında saldıracak ve bir istilayla mücadele edeceğiz,” diye uyardı onları Gwendolyn. “mümkün olduğunca çok kişinin yardımına ihtiyacımız var.”

“Sizin için savaşmak bana şeref verir, leydim.” dedi Bronson.

Luanda şaşkınlıkla Gwendolyn’e baktı.

“Burada yetkili kişi kim?” dedi herkese teker teker bakarak.

"Gareth Kraliyet Sarayı'nda olduğuna göre, sensin herhalde, Kendrick. Yoksa sen misin Sroa?"

Herkes şaşkın şaşkın birbirine baktı. Gwen yeni gelişmeleri kimsenin Luanda'ya söylememiş olduğunu fark etti.

"Kız kardeşimiz artık Halka'nın Batı Krallığı'nın hükümdarı," dedi Kendrick.

"Gwendolyn mi?" dedi Luanda küçümseyici bir tavırla buna inanamıyormuş gibi. Gwen'i şok içinde tepeden tırnağa süzdü. "5e// mi? Hükümdar mı?"

"Babamızın ölüm döşeğindeki isteği buydu," dedi Kendrick sert bir sesle.

"Ama... Ama..." diye kekeledi Luanda. "Sen bir kadınsın. Dahası, benden küçüksün. Birimiz hükümdar olacaksan, bu neden ben değilim?"

Gwen çocukluğunda Luanda'ya karşı hissettiği öfkenin alevlendiğini hissetti. Hayatı boyunca, kendisini hatırlayabildiği zamandan beri, ablası onu ölesiye kıskamnıştı. Belli ki hiçbir şey değişmemişti.

"Leydim, " diye Steffen araya girdi.

Luanda şaşkınlıkla ve kibirle Steffen'a baktı.

"Affedersin?" dedi.

Steffen kaşlarını çatarak öne çıktı.

"Altık kraliçemiz olan Gwendolyn'e 'leydim' diye hitap etmeniz gerekiyor," dedi Steffen savunmaya geçerek.

Luanda şaşkınlıkla ona baktı, sonra diğerlerinin suratına bakınca onun ciddi olduğunu anladı. Afallamış bir halde Gwen'e baktı.

"Ciddi ciddi küçük kız kardeşime böyle hitap edeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Kendrick'e.

"Burada kalmak istiyorsan, ona bu şekilde hitap *edeceksin*," dedi

Kendrick keyifsizce. Ya da istersen, Silesia'nın kapılarından çıkar, düşmanların merhametine teslim olursun. Hepimiz gibi, sen de merhum babamızın isteğine saygı göstereceksin."

Bronson elini uzatıp Luanda'nın bileğini tuttu.

"Luanda, kız kardeşin bizi aralarına kabul ederek son derece iyi ve cömert davrandı," dedi tatlı bir sesle. "Kraliçeliğini kabul etmememiz için hiçbir neden göremiyorum."

"Babam hep kötü kararlar alırdı." dedi Luanda öfkeyle. "Zaten bu belaya bu yüzden bulaştık ya? Herkesin içinde insanları idare edebileceğini mi sanıyorsun?" dedi Gwendolyn'e. "Bunu denemekten bile utanmıyor musun? Başarısız olursan, bunca insanı ölüme götürürsen kendini çok suçlu hissetmeyecek misin?"

"Hepimiz zaten ölüme doğru ilerliyoruz, Luanda," dedi Gwendolyn sakin sakin. "Mesele ölüp ölmeyeceğimiz değil. Nasıl yaşadığımız. Sorunun yanıtı da evet. Bu insanları idare edecek kapasiteye sahibim," dedi içinde yepyeni bir gücün dolduğunu hissederek. Aslında, o sırada kendisini savunurken, ilk kez öyle hissetmişti. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Kendrick'in dediği gibi, bu durum hoşuna gitmiyorsa kapılar açık."

Luanda öfkeyle arkasını dönüp gitti.

Utandığı her halinden belli olan Bronson'sa olduğu yerde kıpırdandı.

"Onun adına özür dilerim," dedi. "Eminim kı öyle demek istememiştir. Çok zor günler geçirdik."

"Öyle demek istedi," dedi Gwendolyn. "Her zaman böyleydi. Ablam böyle birisi."

Bronson başını önüne eğdi.

"Bizi buraya kabul ettiğiniz için ben kendi adıma size minnettarım. Onunla konuşacağım. Fikrini değiştirecektir."

Bronson hemen eğilip selam verdi ve hızla karısına yetişmeye çalıştı.

Aşağıda aniden bir karışıklık oldu; Gwen tırabzanlardan oraya bakınca, bir kadının isterik vaziyette kapılara koştuğunu gördü. İki muhafız onu zapt etmeye çalıştılar; kadın çığlıklar atarak ve debelenerek adamlardan kurtulmaya çalıştı.

“Bırakın geçeyim!” diye bağırdı. “Geçmeme izin vermeniz gerek! Kraliçeyi görmeliyim!”

“Bırakın geçsin,” diye seslendi Gwendolyn.

Muhafızlar dönüp ona baktılar, soma kadının geçmesine izin verdiler.

Adamlar onu bırakır bırakmaz, kadın kapılardan koşarak geçti ve helezoni merdiveni çıkıp doğrudan Gwendolyn'e yöneldi. Askerlerin arasından geçerken ağlıyordu. Gwen’in önünde durdu, diz çöktü ve başını eğdi. Kadının ağlayıp titrediğini gören Gwendolyn’in yüreği parçalandı; elini uzatıp kadını nazikçe kaldırdı.

“Karşıma diz çökmene gerek yok,” dedi merhametle.

“Leydim,” dedi kadın hıçkırıklar arasında. “Bana yardım etmelisiniz! Yardım etmelisiniz! Lütfen!”

“Sorun nedir?” diye sordu Gwen.

“Köyüm... Boşaltıldı. İmparatorluk’un geleceğini söylediler. Herkes kaçtı. Ama kızlarım orada, Hastalar Evi'nde kaldılar. Yürüyemiyorlar. Onları kendim taşıyamıyorum... Herkes hemen kaçtı. Bana yardım edecek kimse yok. Lütfen! Onlar benim bebeklerim!”

Gwen'in kalbi parçalandığı halde, kadının çektiği acıyı ancak talimin edebiliyordu.

“Halka’nın dört bir yanından, istila edilen köylerden benzeri

haberler geliyor,” dedi Srog.

“Çok üzüldüm,” dedi Gwen kadına. "Bizden ne yapmamızı istiyorsun?”

“Lütfen, çok geç olmadan adamlarınızı yollayın. Kızlarımı alıp buraya getirsinler. O vahşilerin elinde tek başlarına ölmelerine dayanamam. Çok korkunç.”

“Hepimiz burada da ölebiliriz.” dedi Kolk.

"Öleceklerse, en azından yanımda ölürler,” dedi kadın. “Tek başlarına ölmelerine izin vermeyin. *Lütfen.* Siz bir kadınsınız... Beni anlarsınız. Bana yardım etmelisiniz!”

Kadın elini uzatıp Gwendolyn'in elini sıkıca tutunca, Steffen öne çıkıp kadının elini itti.

“Sakın Kraliçe'ye ellerini sürme,” diye onu azarladı ikisinin arasına geçip.

“Sorun değil,” dedi Gwendolyn.

Uzanıp kadının saçlarını okşadı.

“Bu kadın üzüntüsünden ne yaptığını bilmiyor,” dedi. “Üzüntüden insanın ne hale geldiğini çok iyi bilirim.”

Babasını düşününce, ağlamamaya gayret etti.

“Kızlarının durumunu anlıyorum,” dedi Gwen. "Gerçeklen de anlıyorum. Ama köylerin talan edildiğine, insanların öldürüldüğüne dair Halka’mn dört bir yanından haberler geldiğini unutma. Adamlarımızı her yere yollamamız mümkün değil. Ayrıca, tüm Silesialılarm, Kraliyet Sarayı’mn geri kalanının ve buradaki binlerce kişinin iyiliği için kapılarımızı sağlamlaştırma ve şelui kapatma işi tamamlanmak üzere. Mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyacımız var. En büyük sorunsa kızlarınız için bir kurtarma grubu yollarsak, sağ geıi dönemeyecekler. İmparatorluk buraya çok yaklaştı. Adamlarımız ölür, kızlarınız da onlarla birlikte ölür.

Gwendolyn iç çekti. Bu tür kararlar vermekten nefret ediyordu, ama halkının iyiliğini ön planda tutması gerektiğini de hissediyordu.

“Özür dilerim,” dedi lafını tamamlayarak. "Kızlarınız için üzülüyorum. Gerçekten de üzülüyorum. Ama savaşa girmek üzereyiz. Bu durum, zor kararların verilmesini şart kılıyor.

“HAYIR!” diye bağırdı kadın bir anda ağlamaya başlayarak. Kendini yüz üstü yere attı, tiz çığlıklar arasında ağlamaya devam etti. “Kızlarımın ölmesine izin veremezsin!”

Gwendolyn bakışlarını ufka çevirdi ve keşke kadın karşısına hiç çıkmasaydı diye düşündü. Bir hükümdar olmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetmeye başlamıştı, ama bundan hiç hoşlanmamıştı.

“Ben onlara giderim.” dedi birisi.

Gwen dönünce, Kendrick elini kılıcının üstüne koyup öne adım attı ve asıl, gururlu ve kararlı bir tavırla durdu.

Gwendolyn yoğun duygularla ve heyecanla ağabeyine baktı.

“Buradan gidersen, sana kapıları açamayacağımızı biliyorsun,” dedi alçak sesle. “Orada öleceksin.”

Kendrick kasvetli bir ifadeyle evet der gibi başını salladı.

“Bu tür bir hizmet verirken ölmekten daha iyi ne olabilir?” dedi.

Gwendolyn ağabeyinin cesaretine korkusuzluğuna şaşırıp nefesini aniden içine çekti. Onu o anda daha da çok seviyordu, ama bir yandan da o göreve gideceğini düşünerek içi parçalanıyordu.

Diğer askerlerin hepsi ciddi ciddi ona baktı ve kimse sözlerini çürütemedi.

“Ben de sana katılacağım,” dedi Atine Kendrick'in yanma geçerek.

Kendrick arkadaşına tamam der gibi basını salladı.

“Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!” diye bağırdı kadın kalkıp iki adamın ellerini öperek.

Gwendolyn iç çekti.

“Kendıick, sana hayır diyemem. İnsanlara örnek oluyorsun, her zaman oldun. Bu görevi üstlenerek, babanım ismini şereflendiriyorsun. Dualarını seninle. Git ve o kızları kurtar. Kapıları mümkün olduğunca senin için açık tutacağım... Andronıcus'un saldırdığı son ana kadar...”

“Leydim, Kendrick'in cesaretini takdir ediyorum ve üstlendiği göreve karşı değilim,” dedi Srog ciddiyetle. “Aıııa dış kapıları kapatmanın vakit aldığını söylemem gerek. O kadar kısa sürede bunu yapmak kolay olmayacak. Bu göreve gitmelerini kabul ederek ve kapıları son ana dek açık tutarak, tüm şehri tehlikeye attığınızı bilmeniz serek.”

Gwen dönüp ufka baktı. Kadının kızları bir yerde yalnızdı ve hastaydı. Bunun düşünmek bile onu hasta ediyordu.

“Uyarınız için teşekkür ederim, lordum,” dedi yumuşak bir sesle Srog'a. "Bunun ne tür sonuçlar doğuracağının farkındayım. İnsanlarımızı tehlikeye atmayacağım. Kapılar gerekli olduğu zaman kapatılacak.

Kendrick'e döndü.

“Git. O kızları bul ve derhal geıi dön. Sen dışarıdayken bu kapıları kapatmak istemiyorum.”

Kendrick ciddi bir tavırla başını salladı, soma dönüp yanında Atine'yle birlikte hızla siperden aşağı indi.

Diğerleri dağılınca, Gwen tek başına siperlerin en ucundaki taş çıkıntıya gitti; böylece, biraz yalnız kalıp olanları düşünebilecekti... Hem bu sayede Kendrick'in ve Atme’nin gidişini daha iyi bir noktadan izleyebilirdi. Savunma duvarlarının en kenarında durdu ve arkalarında bir toz bulutu bırakarak ufka doğru gidişlerini izledi.

Orada dururken ve kendisini her zamankinden daha yalnız

hissederken hasretle Tlıor'u düşündü. Giderek daha fazla kazanamayacakları bir savaşla yüz yüze olduklarını düşünmeye başlamıştı; tek umutlarının Thor'un Kader Kılıcı'yla geri dönerek kalkanı tekrar eski haline getirmesiydi. Ölecekse, Thor'un yanında ölmek istiyordu.

Gözlerini sıkıca yumdu ve tüıı benliğiyle Thor'un ona geri dönmesi için dua etti.

Lütfen, Tanrını. Senden şıı anda dek çok şey istediğimi biliyorum. Aııa bir şey dalıa istiyorum. Tlıor 'ı bana geri yolla.

"Tanrı gizemli bir biçimde yanıt verir."

Bu sesin kime olduğunu görmek için arkasına bakması gerekmiyordu.

Arkasına döndü ve Ar son'un orada olduğunu gördü. Argon birkaç adını ötesine geldi, parıldayan gözleriyle Kendrick'in uzaklaşmasını izledi.

Gwen onu görünce rahatlamıştı.

"Seni bir daha görebileceğimi düşünmüyordum," dedi.

"Neden? Burası yeni bir yer diye ıııi? Fiziksel engellerin benim için hiçbir anlamı yoktur."

"O halde, burada bizimle ıııi olacaksın? Kuşatma sırasında burada mısın?" diye sordu umutla.

"Her zaman yanındayım. Her zaman fiziksel olarak olmayabilir."

Gwen soru sormak için yanıp tutuşuyordu.

"Yalvarırını söyle," dedi. "Tlıor güvende ıııi?"

"Şu anda öyle."

"İleride olacak ıııi?" dedi Gwen ısrarla.

"Esas mesele her zaman bu, değil ıııi?" dedi Argon ona bakıp gizemli bir ifadeyle gülümseyerek. "Geleceği bulanık. Belirli...

Ama değiştirilebilir. Hepimizinkinin değiştirilebileceği gibi.”

"Yaşayacak mı?” diye sordu Gweıı. "Onu tekrar görecek miyim?”

Kendisini yanıta hazırladı, evet demesini umup dua etti.

“Bu dünyada olmazsa, bir sonrakinde,” dedi Argon ağır ağır.

Gwendolyn içinin sıkıldığını hissetti.

“Ama bu haksızlık!” dedi. "Onu *tekrar* görmem gerek!”

“Kaderini kendisin seçti,” dedi Argon. “Sen de şeninkini seçtin. Bazen kaderler kesişmez.”

"Ya İmparatorluk?” dedi Gwen. “Buraya saldıracaklar mı?”

“Evet,” demekle yetindi Argon.

“Zafer kazanacak mıyız?”

“Zafer görecelidir,” dedi Argon. "Bir sürü farklı zafer vardır. Silesia'nın kırmızı duvarları bin senedir ayakta. Ama bu duvarlar bile eninde sonunda yıkılacak.”

Gwen içini giderek daha kötü bir hissin kapladığını hissetti.

“Bu şehri kaybedecek miyiz yani?”

Bunu *bilmesi* gerekiyordu. Ama Argon yanıt vermedi, bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Ama onları durdurmanın mutlaka bir yolu olmalı!” dedi.

“Çok fazla buraya ve şu ana odaklanıyorsun!” dedi Argon. "Ama başka yüzyıllar da var. Seninkinden önce gelenler ve ileride gelecek olanlar. Zaman tekerleğinde bizler sadece bir çomağız, insanlar ölecek... İnsanlar doğacak. Mekânlar yok olacak, başkaları inşa edilecek. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Yıkım bile.”

Gwendolyn orada durdu ve Argon’un dediklerini düşündü. Söyledikleri umut olduğunu mu ima ediyor diye düşündü.

“Kendimi yetersiz hissediyorum,” dedi Gwendolyn. “Sanki her şey benim suçummuş gibi geliyor. Sanki tüm bu insanlar benden

daha iyi bir hükümdardan daha çok faydalanırmış gibi hissediyorum.”

Argon dönüp dikkatle ona baktı.

“Halka’nın bugüne dek senden daha iyi bir hükümdarı olmadı,” dedi. “Bir daha da olmayabilir.”

Gwen bunu duyunca çok evindi ve Argon'un sözlerinin onu çok cesaretlendirdiğini hissetti. İlk kez, bu görevi hak ettiğini hissediyordu.

“Sözler misin,” dedi büyük bir merakla, “bu savaş nasıl sonuçlanacak?”

Argon ağır ağrı başını salladı.

“Bazen en parlak ışıktan önce, en muazzam karanlık gelir.”

BOLUM ON DOKUZ

Krohn Thor gözlerini yavaş yavaş en sonunda açana dek inleyip onun suratını yaladı. Tlıor yüz üstü kumlarda yattığını fark etti; kumlar dudaklarına, diline ve gözlerine bulaşmıştı.

Tlıor birkaç kere gözlerini kırpıştırdı; sonra yavaşça doğrulup kumları silkeledi, uzanıp Krohn'u öptü ve başını okşadı. Etrafına bakınıp nerede olduğunu anlamaya ve hatırlamaya çalıştı.

İlk güneşin silik ışığı altında, Tlıor büyün arkadaşlarının kumsala yayıldığını ve kumların üstünde baygın yattığını gördü. Neyse ki, hepsi sağ gözüküyordu... Kafalarını hızla saydıktan sonra, hepsinin orada olduğunu gördü. Arkadaşları ve birisi daha: Uzun, dağınık sağları kumlara yayılmış bir kız.

Thor onun kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Birden, her şey zihnine akın etti: Elden'ın kurtardığı köle kızdı. Doğruldu, sözlerini kısıp kaslarını esnetti ve tam olarak neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Hatırladığı son şey alevlerin arasında olduğu ve şelalelerin buz gibi suyuna atladığıydı. Alev aldığında sudan sadece birkaç adını ötede olduğu için şanslıydı; her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki, alevler onu yakmadan suya atlamıştı. Tenini kontrol etti; orası burası çürüdüğü ve acıdığı ve kasları sızladığı halde, hiçbir yeri yanmamıştı. Derin bir oh çekti.

Thor nehirden aşağı yaptıkları o çılgınca yolculuğu hatırladı; hepsi döne döne şelalelerden düşüp nehirden aşağı savrulmuştu. Başını bir kütüğe çarpmadan önce arkasına son bir kez baktığını ve nehrin yukarı tarafında yerden fırlayan devasa bir alev tarafından yutulmuş bir grup İmparatorluk askeri gördüğü hatırladı.

Thor elini başına götürüp başındaki kocaman şişliğe elledi; şişlik dokunduğunda acıyınca, nehirden aşağı düşerken bayılmış olduğunu anladı. Hepsi nasıl olduysa o kumsala varmıştı ve gecenin büyük bir kısmını orada geçirmiş olmalıydılar. Azgın bir nehrin kenarındaki dar ve pürüzsüz beyaz renkli bir kumsaldı. Suyun sesi bir an olsun dinmiyordu. Thor ayağa kalktı, her yöne baktı; etrafta başka neler olduğunu görmek istedi.

Kumsalın diğer tarafında bir ağaç koruluğu vardı ve nehir korluğun ardında ikiye ayrılıyor, sakin ve huzurlu bir akıntıya dönüşüyordu. Konduksa kıvrımlı bir yolun uzandığı derin ve geniş bir orman haline geliyordu. Bir tür kesişme noktasına varmışlardı.

“Bütün gün uyacağınızı sanmıştık,” dedi birisi. Thor bu sesi bir yerden tanıyor gibiydi.

Yanındaki KrohnTa birlikte arkasına bakınca, orada kimin durduğuna inanamadı. Parlak yeni zırhlar ve yeni silahlar kuşanmış üç Lejyon Üyesi Thor’a hayatı boyunca şahit olduğu bir ifadeyle bakıyordu.

Erkek kardeşleri olduğuna inandırılarak yetiştirildiği üç kişiydi: Drake, Dıoss ve Durs.

Thor’un dili adeta tutuldu. Orada ne işleri olduğunu hayal bile edemiyordu. Gözlerini ovuşturup rüya görüp görmediğini anlamaya çalıştı. Ama ağabeyleri hala oradaydı. Gördüklerinin gerçek olduğunu anladı.

Thor gözleri hayretten irileşmiş bir halde ayağa kalktı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

“Burada ne işiniz var?” dedi. “Buraya nasıl geldiniz?”

Thor’un etrafındaki Lejyon kardeşleri ve köle kız da yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladılar ve üstlerindeki kumu silkeleyip Thor’un etrafına toplandılar. Herkes aynı şaşkınlık ifadesiyle Drake,

Dross ve Duıs’e bakıyordu.

“Yardım etmeye geldik,” dedi Drake. “Siz gittikten kısa bir süre sonra bizi Kolk yolladı. İzlerinizi takıp ettik. Siz altı kişi olarak gittikten sonra kendilerini kötü hissettiler. Size destek yollamak istediler.”

“Ayrıca, ellerine yeni bilgiler de geçti,” dedi Dross elinde bir parşömenle. “Kılıç'in çalınmasıyla ilgili olarak yakalanan bir hırsızdan yeni bilgiler edindiler. Kılıç'ın İmparatorluk'ta nereye götürüldüğünü itiraf etti. Bize bir harita cızdı.”

Dross parşömeni önlerinde açtı; hepsi haritanın etrafına geçip incelemeye koyuldu.

“Nereye gittiklerini biliyoruz,” dedi Durs. “Sizi oraya götürmeye geldik. Bir de sağ salim geriye dönmenize.”

“Bize neden daha önce yardım etmeyi teklif etmediniz?” diye sordu Reece savunmaya geçerek.

“Şimdi geldiniz,” dedi Elden temkinle. “Sadece size emredildisinde seldiniz.”

“Siz gelmeden de gayet iyi idare ediyorduk,” dedi O'Comıor.

"Öyle mi?” dedi Dıake küçümseyici bir ifadeyle onları tepeden tırnağa süzerek. “Bana kaybolmuş, kıyıya vurmuş ve savaş yaraları almış gibi gözüküyorsunuz.”

“Yolda yanınıza fazladan yük bile almışsınız,” dedi Dross kibirle köle kıza bakarak.

Thor dikkatli davranıyor olsa da. orada olmalarına memnun oldu ve ortamı yatıştırmak istedi.

“Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu.

“İyi bir iz sürücüyle ve bir süiti Kraliyet Altınıyla,” dedi Dross. "İzinizi sürmeyi başardık. Zorlu bir iş başardınız. Köle Selintiden o şekilde kaçınış olmanız inanılmaz. Biz de şehrin etrafından

dolandık, ama neyse ki şelaleler tek bir yöne çıkıyor. Sizi bulabilmek için onları izlememiz yeterli oldu. Sizi görmemek imkânsızdı: yediniz birden kumsala sarhoşlar gibi yayılmıştınız. Pek fark edilmediğinizi söyleyemem."

Üç kardeş alaycı bir tavırla güldüler.

"Kamp kurmak diye buna denir," dedi Durs.

Thor suratının kızardığını fark etti, Lejyon kardeşlerinin de öfkelendiğini gördü.

"Dedikleri gibi," dedi daha otoriter bir ses tonuyla. "Hakaretlerinizi dinlemeye ihtiyacımız yok. Yardımınıza da öyle. Buraya kadar tek başımıza geldik... Bir harita, iz sürücü ve Kraliyet Altınları olmadan."

Üç kardeş şaşkınlığa benzer bir ifadeyle ona baktılar; Thor sesindeki otoriteye hayret etti. Tüm hayatı boyuna bu üç adam tarafından zorbalığa maruz kalmıştı ve artık buna izin vermeye, görevin kontrolünü ele geçirmelerine fırsat tanımaya hiç niyetli değildi. Her ne yardım teklif ediyorlarsa da, bunu sırf emir aldıkları için, ya da kendi çıkarları için yaptıklarına emindi. Onu önemsemediklerini gayet iyi biliyordu.

Surat ifadelerini sertleşmesini, her zamanki gibi onunla tartışıp ezmeye çalışacaklarını sandı. Ama Drake'm surat ifadesi onu şaşırtacak bir biçimde yumuşadı; öne çıkıp sesini alçalttı.

"Thor, bize kızgın olduğunu biliyoruz. Hatta öyle olması doğal. Ağabeylerin olarak sana iyi davranmadık. Bu yüzden özür dileriz. Buraya seni ezmek, ya da otoriteni küçümsemek için gelmedik. Bu görevin başında olduğunun farkındayız. Sana içtenlikle yardım etmek istiyoruz. Lütfen. Tüm Halka'nın kaderi tehlikede ve elimizde harita çok değerli."

Thor, Drake'm yumuşak ses tonuna, onun otoritesini korumasına

çok şaşırdı. Onları hiç öyle görmemişti. Aynı üç kişiye bakmıyormuş, rüya görüyormuş gibiydi.

Dıake'in dediklerini düşününce mantıklı buldu. Halka'nın kaderi o sırada en önemli konuydu; hem de ne kadar kişisel farklılıkları olursa olsun. Geçmişe rağmen, Thor her zaman birisine bir şans vermeye istekliydi. Özellikle de samimi olduğuna inandığı birisine.

Ağır ağır basını tamam der gibi onlara salladı.

"O halde, size aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Üç adam da memnuniyetle başını salladı. Thor nehrin onların arkasında kalan ayrımına baktı ve büyük sandallarının kıyıya bağlı olduğunu fark etti: Uzun bir kanoyu andırıyordu ve yaklaşık on iki kişinin sığabileceği büyüklükteydi.

"Hırsızların bulunduğu yere varabilmek için, nehre geri dönmeli ve güneye gitmeliyiz," dedi Dross haritayı inceleyerek. "Bizi büyük bir göle, sonra da diğer kanallara götürecek. Hırsızları bulmanın en kestirme yolu bu; yollarını kesip vakit kazanacağız. Kabul ederseniz, derhal buradan gidelim... Boşa harcayacak bir saniyemiz bile yok."

Hep birlikte dönüp sandal yöneldiler... Derken, köle kız öne çıktı.

"Yanılıyorsunuz!" diye bağırdı.

Herkes durup ona baktı.

"hırsızlar o yöne gitmiş olamazlar," dedi kız. "Haritanızın ne söylediği umurumda değil. Memleketimi sizden daha iyi biliyorum. Şu ormanı görüyor musunuz?" dedi dönüp ağaç koruluğunu işaret ederek. "Oraya gittiler."

"Bunu nerden biliyorsun?" diye sordu Dıake.

"Çünkü bu nehir ölüme gider," dedi kız. "Onların izleyeceği bir

yol değil. Büyük ayrımı geçebilmek için, bu ormandan başka güvenli yol yoktur. Burası çöl diyarlarına çıkar.”

Thor önce ağaçlara, soma şelalelere bakıp düşündü.

“Her şeyi bilen bu kadın kim?” dedi Durs ters ters.

Elden öne çıktı ve kolunu kızın omzuna attı.

“Köle ŞelıriTiden kurtardığım bir kız,” dedi. "Ona güveniyorum. Bizi oradan kurtardı.”

"Onu tanımıyorsun bile,” dedi Drake.

“Yeteri kadar tanıyorum.”

“İsmi ne o zaman?” diye sordu Dross.

Elden'm suratı kızardı; üç kardeş ona gülmeye başladılar.

“Bu diyarlarda, bir ismimiz olması yasaktır,” diye seslendi kız. "Ama gizlice kendime bir isim verdim. Indra.

“Pekâlâ, Indra, senin kavimlerle ilgili öykülerinle ilgilenmiyoruz. Bizler erkeğiz ve hiçbir nehirden korkmayız. Hırsızların izini süreceğiz... Bu nehir nereye gidiyorsa oraya gideceğiz,” dedi Drake kararlı bir sesle. "Sudan korkuyorsan, karada kalabilirsin. Bu, Lejyon’un görevi; kimse senden bize katılmanı istemiyor.”

Üç kardeş dönüp sandala yöneldiler. Diğerleri kararsızlık içinde orada dikilen Thor’a baktı. Mantığı ona sandala gitmesini söylüyordu, ama içini kaplayan bir his tereddüt etmesine neden oluyordu.

En sonunda, Indra’nın yanma gitti.

“Bizimle sandal bin,” dedi. "İhtiyacımız olan şeyi bulamazsak, her zaman geıi dönüp senin dediğin yerden gidebiliriz.”

Kız ağır ağır başını salladı.

“Bu nehir karanlığa ve ölüme gidiyor,” dedi Elden'm elini omzundan itip öfkeyle sandala giderken. Ama diğerleri sandala

binerken yine de onlara katıldı. Sandala binmeden önce, öfkeyle Thor'a baktı.

“Siz hazırlıklı olun,” dedi Thor ve düzerleri otururken. “Cehenneme giden bir sandal bindiniz.”

*

Geniş bir gölün durgun sularında hepsi kürek çekiyordu. Thor bu görevin hiç sona erip ermeyeceğini düşündü. Saatlerdir kürek çekiyorlardı; nihayet, huzurlu bir sessizliğe bürünmüşler, sonu gelmeyecekmiş gibi gözüken bu yem su kaynağında uyumla ilerliyorlardı. Hiçbir yönde kara gözükmediğinden, göl insan bir okyanus hissi vreiyordu; ama suları son derece durgundu ve hiç rüzgâr esmiyordu.

Thor hala üç “ağabeyini” yemden görmüş olmayı, ilk kez sergiledikleri iyi tavrı ve bunun görevleri için ne anlama gelebileceğini idrak etmeye çalışıyordu. Haritaları doğru yeri gösteriyorsa ve çaresiz birkaç hırsızla ilgili bir hayal değilse, oraya gelmiş olmaları büyük bir şans olabilirdi. Kılıç'a bulmak ve geri görüemk için ihtiyaç duydukları en önemli şey olabilirdi. Ama köle kızın sözleri zihninde yankılanıyordu ve küreği her suya batırışmda yanlış yönde ilerleyip ilerlemediklerini düşünüyordu. Ağabeylerinin bu hırsız ve harita tarafından aptal durumuna düşürülüp düşürülmediğini merak ediyordu.

“Nerelisin?” diye sordu Elden yanında oturan kıza. Thor sadece birkaç santim uzaktaydı ve Elden alçak sesle konuştuğu halde konuşmayı duyabiliyordu. Elden uzunca bir süredir kızla sohbet etmeye çalışıyordu, ama kız onunla ilgilenmiyor gibiydi. Elden’m ondan çok hoşlandığını fark etmişti. Onu ilk kez öyle görüyordu.

“İsmini hiç duymadığın bir yerdenim,” dedi kız. "Asla gitmek istemeyeceğin bir yer. İmparatorluk’un dış sınır çizgisinde kalan bir başka köle şehri. Bizleri yaklaşık olarak bir sene önce Köle Şelırı'ne getirdiler. Hepimizi almadılar. Sadece ben geldim. Ailemi oracıkta katlettiler.”

Elden başını salladı.

“Altık bir köle değilsin. Altık özgürsün.”

Kız omuzlarını silkti.

“Özgür olmak tam olarak ne anlama geliyor? Tüm İmparatorluk, İmparatorluk için köle. Bana gerçekten özgür olan tek bir yer söster.”

“Halka’nın tamamı özgür,” dedi Elden.

Kız homurdandı.

“Daha ne kadar özgür kalacak?” dedi. “Çok geçmeden bizler gibi istilaya uğrayacaksınız ve Yüce Andıonicus'a hesap vereceksiniz. Hepimiz gibi.”

“Asla!” dedi Elden aksi bir tavırla.” Beni tanımıyorsun. Bunu söyleyemezsin.”

Kız omuzlarını silkti.

“Andronicus'u tanıyorum. Onu hiçbir şey durduramaz. Hiçbir şey. Kanyon’u ve kayıp Kılıç'ıyla Halka'nız bile durduramaz. Bir hayal dünyasında yaşıyorsun. Ben se gerçekçiyim.”

“Sen şüphecisin.” dedi Elden. “Belli kı ideallerini uzun süre önce yitirmişsin. Ben yitirmedim. Asla bir köle olmayacağım. Asla Andronicus’a boyun eğmeyeceğim. Halkım da asla yenilmeyecek. Yenilirlerse ben de onlarla birlikte savaşarak ölürüm.”

Kız bu sözlerden etkilenmemiş gibi omuzlarını silkti.

“O halde, öleceksin,” dedi. “Dediğim gibi, siz de öyle ya da böyle herkes gibi Andronicus’a boyun eğeceksiniz.”

Sandal bilinmeyenin daha da derinliklerine doğru kürek çekerlerken kasvetli bir sessizlise büründü ve bir tek küreklerin suda çıkardığı ses duyuldu.

İkinci Güneş tepeye yükseldi; kavurucu sıcak her şeyden yansıyordu. Göl bembeyaz parıltısıyla güneş ışınlarını yansıtan kocaman bir ayna gibiydi. Adeta cennete doğru kürek çekiyorlardı.

Tam Thor tekrar doğru yönde gidip gitmediklerini düşünürken, birden ufukta hafif bir ses yükselmeye başladı. Ses ilk başlara öylesine hafifti ki, Thor bunu hayal ettiğini sandı. Kulağa müzik gibi geliyordu; uzaklarda bir kadının söylediği, yükselip alçalan tatlı bir müzik gibiydi. Bir grup kadın tarafından söyleniyor gibiydi. Thor'un hayatında duyduğu en tatlı ve yumuşak sesti ve suda yankılanıyordu. Rüya mı görüyor diye düşündü.

Aniden kürek çekmeyi kesen ve o yöne bakan arkadaşlarının surat ifadesini görünce, Thor bu sesin bir tek kendisinin olmadığını anladı.

“Sentionların şarkısı,” dedi Indıa korkuyla. “Sandalı hemen çevirmeniz gerek!”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Thor panikle.

“O ada. baştan çıkaranların adasıdır! Müzikle golden geçenleri oraya çekerler. Erkeklerin karşı koyamayacağı bir sesle şarkı söylerler. Erkekler oraya vardığında da onları öldürüp yerler. Derhal geri dönmeniz gerek!”

“Neden söz ettiğini bilmiyorsun,” dedi Dıoss. “Kılıç'ı alanların izinden gidiyoruz.”

Ama Thor içini tuhaf bir hissin kapladığını, bedeninin tuhaf bir biçimde karıncalandığını hissetti: Şehvet. Müziği dinledikçe ve adaya yaklaştıkça bu his artıyor, bunu daha da fazla duymak istiyordu. Hayatında hiç o tür bir şey yaşamamıştı... Bedeni adeta o

kadınların şarkısını duymak için bir ölüm kalını isteği tarafından ele geçirilmişti. O yöne gitmek için herkesi ya da her şeyi öldürebilirdi.

Indra haricinde, sandaldakiler de aynı şeyi hissetmişlerdi; sese doğru dönmüşler, hipnotize olmuşlar gibi aniden çıkan akıntı onları müziğe doğru götürürken, hevesle kürek çekmeye başlamışlardı.

Tam ortasında yuvarlak, alçak ve parıldayan beyaz mermerden yapılmış bir yapının bulunduğu bir ada karşılarında belirmeye başladı. Adanın kumsalında üstünde beyaz renkli bol elbiseler olan, kahverengi saçları ta bellerine kadar dökülen bir grup kadın duruyordu; her biri geriye çekilip ellerini öne uzatmış şarkı söylüyordu. Sesler giderek arttı, dalgalar güçlendi ve Thor ve diğerleri daha ne olduğunu anlayamadan kendilerini adanın kıyısında buldular.

Thor'un kalbi bu kadınlarla birlikte olmak için heyecanla çarpıyor, başka bir şey düşünemiyordu. GwendolynT bile düşünemiyordu. Zilini adeta ele geçirilmişti.

"Geri dönün!" diye bağırdı Indra panik içinde.

Ama onları artık hiçbir şey durduramazdı. Akıntı daha da güçlendi ve onları hızla adaya doğru savurdu; birkaç saniye soma, sandal sımsıkı kumların arasına saplanmıştı ve birkaç kadın onu kıyıya çekmek üzere bekliyordu. Uzun, narin ellerini uzatıp sandalı farklı yerlerinden tutup kıyıya çektiler.

Thor bir gülümseyen ve onu sandaldan kıyıya çıkarana dek şarkı söylemeyi kesmeyen kadının uzattığı elini tutunca tüm bedeni sarsıldı. Kadının sayısız mermer basamaktan onları adalarına götürmesine karşı koymadı ve onu izledi. Yanında ilerleyen Krohn hırlayıp inledi. Indra'ysa bağırdı. Ama Thor onları hayal meyal duyuyordu; şarkı haricinde tüm diğer sesler kesilmiş, cılızlaşmıştı. Her biri kadınların onları adaya götürmesine izin veren lejyon

kardeşleriyle birlikte yürüdü.

Genç adamların hepsi ellerinden tutan, tatlı tatlı gülümseyen, şarkı söyleyen ve onların giderek adanın daha da derinlerine götüren bir kadın tarafından yönlendiriliyordu. Yürürlerken, Thor adanın hayatında gördüğü en güzel meyve ağaçlarıyla kaplı olduğunu fark etti; turuncu, kırmızı ve sarı meyveler alçak dallardan sarkmış, dallar tomurcuklanmış ve tüm adayı tatlı bir kokuyla doldurmuştu. Uzaktan ayrıca yemek kokusu geliyor, Thor'un midesinin guruldamasına neden oluyordu.

Thor Indra'nm çığlık attığını, soma ağzına bir şey tıkıldığım ve sesinin boğuklaştığını duydu; arkasına bakınca, kadınların onun üstüne atıldığını, ellerini arkadan bağladığını ve onu bir yere götürdüklerini gördü. Thor'un bir yanı ona yardım etmek, olanları durdurmak istiyordu. Ama daha baskın bir yanı öylesine derin bir büyünün etkisi altında kalmıştı ki, bu kadınlar onu dünyanın ucuna bile götürüyor olsalar onlarla birlikte gidebilirdi.

En sonunda, gerçek evini bulmuştu. Oradan asla ayrılmak istemiyordu.

BÖLÜM YİRMİ

Gwendolyn yanında Steffen'la birlikte kalenin üst siperlerinde durmuş, ufukta Kendrick'ten herhangi bir iz var mı diye bakıyordu. Dört bir yanındaki adamlar savunmayla ilgili son hazırlıkları yapıyor, yanındaki bir grup kayna katranla dolu bir diğer demir kazanı yerine çekerken inliyordu. Yüzlerce okçu yaylarıyla ve oklarıyla birlikte duvarların önünde diz çöküp pozisyon aldı. Onların yanında düzinelerce yardımcı delikanlı yakılmaya hazır meşaleleri tutuyordu.

Aşağıdaki siperlerde, yüzlerce adam uzun mızraklarla yerlerini aldı; bunların arasında düzinelerce adam da sapanlanyla hazırdı.

Daha da aşağıdaki iç avluda, kapıların ardına toplanmış yüzlerce daha asker vardı; kılıçlara, kalkanlara ve akla hayale gelebilecek her türlü silaha kuşanmışlardı. Ordusu her saniye daha da büyüyordu ve Sılesia aşılamazmış gibi bir havaya bürünüyordu. Gwen de bu konuda olumlu düşünüyordu.

Ama tekrar ufka baktı ve kendisine yaklaşmakta olan şeyi hatırlattı. Tüm hayatı boyunca, AndronicusTa ilgili öyküler dinlemişti; Silesia bin senedir ayakta olsa da, bu sefer durumun farklı olduğunu biliyordu. Gözlerini yumdu ve dua ederken en azından asil bir savunma sergileyebilmeleri için yeterli güce sahip olmayı diledi. Her ne olursa olsun, herkes hayatta kalsa da kalmasa da şerefiyle ölmek istiyordu.

Gwen gözlerini açtı ve tekrar ufka bakıp volta atmaya başladı. Sinirleri fena halde gerilmişti ve Kendrick’in dışarıda olması da durumu daha kötü hale getiriyordu. Ağabeyine kapıları kapatmayı düşünemiyordu bile. Bunu düşünmek bile fazlasıyla acı vreiyordu.

“Ufku izlemek buraya daha çabuk gelmesini sağlamayacak,” dedi Steffen.

Gwen her zamanki gibi yanında olduğu için minnetle ona baktı. Steffen tüm bu olaylar yaşanırken her daim yanında olarak, onu kollayarak her zaman güzel bir teselli veya nasihat sunarak belkemiği haline gelmişti. Göründüğünden çok daha bilgeydi ve Gwen onu giderek daha fazla bir fikir danışma aracı olarak görüyordu. Steffen ayrıca o güne dek hayatını ıkı kere kurtarmıştı ve en çok güvenebileceği kişiydi; Gwen onunla en mahrem düşüncelerini bile rahatlıkla paylaşmaya başlamıştı.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedi alçak sesle. “Kendrick dışarıdayken kapıları kapatamam.”

“Ama yapman gerekecek,” dedi Steffen. “Kraliçe olmak böyle bir şey. Ülkeni ailenden önce düşünmen gerekiyor. Ağabeyin tek bir kişi, halkınsa binlerce kişiden oluşuyor.”

Gwen volta atmaya devam ederken, onun haklı olduğunu biliyordu. Sadece o durumda kalmamayı diliyordu.

Bir borazan öttü ve Gwen hızla dönerek kimin gelişini haber verdiklerini merak edip yola baktı. Kendrick’in şehre doğru geldiğini umdu ve kalp atışlarının hızlandığım hissetti.

Ama ufak bir konvoy görünce ve ağabeyinin gelmediğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Kraliyet Sarayı yönünden gelen bir at ve arabaydı. Şaşırmıştı: Birisi oraya kadar sağ salim gelmişti.

Haberleri öğrenmek için can atıyordu. Kıvrılarak aşağı inen basamaklara gitti ve Silesia'nın tozlu iç avlusuna varana dek durmadı. Steffen ona askerlerin arasında yol açtı ve Gwen iç kapı ağır asır açılırken avlunun ortasına ilerledi.

Atlı araba girişine kadar gelip durdu.

Birkaç asker öne çıkıp kapıyı açtı; Gwendolyn arabadan inen

kişiyi görünce şok geçirdi.

Bir daha göremeyeceğini sandığı bir kadın duruyordu karşısında.

Annesi. Eski Kraliçe.

Yanında da sadık hizmetlisi Hafold vardı.

Gwendolyn'in annesi ona baktı; bir kraliçe diğerine bakıyordu. Gwendolyn duygularının karmakarışık olduğunu hissetti. Annesini görünce geçirdiği şok. onun sağ olduğunu görmesiyle rahatlamaya, bozulmuş sağlığı yüzünden hüzne ve şefkate, eski anıları yiizündense öfkeye dönüştü. İçini ayrıca ani bir isyan duygusu kapladı: Annesi ona orayı nasıl yöneteceğini söylemeye gelmişse, ona kulak asmayacaktı.

Ama en çok şaşkındı. O kadar hasta olan amıesi nasıl oluyor da ayakta duruyordu? Kraliyet Sarayı'ndan nasıl kaçmıştı?

"Anne," dedi Gwendolyn.

Amıesi duygudan yoksun bir ifadeyle ona baktı.

"Gwendolyn," dedi sadece. "Kendimi kızımdan beni sarayına alması için izin istemek gibi tuhaf ve talihsiz bir durumda buldum. Tek yuvam olarak bildiğim Kraliyet Sarayı yok edildiğinden beri, gidecek bir yerim kalmadı. Peşimde kocaman bir ordu var ve kapıları yüzüme kapatırsan, burada öleceğim. Hakkımda ne hissediyor olursan ol, eminim ki babanı bu şekilde onurlandırmak istemezsin."

Etraflarındaki askerler sus pus kesilmişlerdi; Gwendolyn hepsinin onları izlediğini fark etti. Duyguları karmakarışık bir halde içine derin bir nefes çekti.

"Ben kinci değilimdir, anne," dedi. "Senin gibi değilim. Bana nasıl annelik yapmış olursan ol, seni asla İmparatorluk'un merhametine teslim etmem. Tabii ki seni kapılarımızın ardına kabul

edeıiz.”

Annesi hala duygudan yoksun bir ifadeyle ona bakarken, başını hafifçe tamam der gibi salladı.

“Nasıl iyileştin?” diye sourd Gwendolyn. “Seni son gördüğümde, ne konuşabiliyor, ne de hareket edebiliyordun.”

“Bir zehirlenme olayının kurbanı olduğunu anladım,” dedi Hafold. “Kral, yani oğlu tarafından zehirlenmiş.”

Kalabalıktan, ama en çok da Gwendolyn'den hayret dolu bir ses yükseldi. İstemeden başını salladı.

"O halde, seni burada bizimle birlikte olan şifacımız Illepra'nın ellerine teslim edeceğiz; kalıcı bir şekilde iyileşebilmen için gerekli olan her şeyi yapar. Sana hoş geldin diyorum, anne.”

Anne hafifçe başını salladı, ama olduğu yerden kımıldamadı.

“Altık Kraliçe olduğunu duydum,” dedi.

Gwendolyn temkinle başını salladı; annesinin nereye varmak istediğinden emin değildi.

“Baban bunu istiyordu. Bense karşı çıkmıştım. Ana en sonunda bunun doğru karar olduğunu gördüm. Belki de babanın tek doğru kararı.”

Amıesi bunları söyledikten soma dönüp peşinde HafoldTa birlikte yanından geçti; başka bir şey demeyecek kadar gururluydu.

Annesinin ne kadar gururlu olduğunu bilen, ona tek bir iyi kelime etmeyeceğini Gwendolyn onun böyle bir şey söylemesinin ne kadar zor olduğunu da biliyordu. Duygulanmıştı. Milyonuncu kez neden annesiyle yakınlaşamadıklanm düşündü.

Arabanın kapısı tekrar açıldı; Gwendolyn oraya bakında, diğer taraftan Aberthol'un indiğini, ona yardım eden askerler eşliğinde ağır ağır bastonuna dayanarak yürüdüğünü görünce şaşırdı.

Abeıthol indikten sonra, kararlı adımlarla ve sevecen bir

gülümsemeyle Gwendolyn'e doğru yürümeye koyuldu.

Gwen ona doğru birkaç adım ilerleyip sarıldı. Eski öğretmenini ve babasının danışmanını yeniden görmek kalbim ılık bir hısle kaplamıştı; bazı açılardan, babasının bir parçası oradaymış gibi hissetti.

“Gwendolyn. canım.” dedi Aberthol ağır ağır, yaşlılığını el veren bir sesle. "Benim gibi mütevazı ve yaşlı bir adama yeni halkının önünde böyle sarılmak pek uygun gözükmez,” dedi gülümseyip geıi çekilerek. "Ne de olsa, artık Kraliçesin. Bu yüzden seninle gurur duyuyorum. Bir kraliçe her zaman bir kraliçe gibi davranmalıdır.”

Gwendolyn de ona gülümsedi.

“Doğru,” dedi, “ama Kraliçe olmak aynı zamanda bana kime sarılmak istiyorsam ona sarılma hakkını da verir.”

Aberhtol gülümsedi.

“Her zaman çok zekiydin,” dedi.

“Seni burada görmek beni en kötü ihtimal konusunda korkutuyor,” dedi Gwendolyn kasvetli bir tavırla. “Kraliyet Sarayı'nın saldırıya uğradığım duydum. Ama değerli kitaplarını geride bırakmış olman bana artık bunun doğru olduğunu söylüyor.”

Aberthol üzgün üzgün başını sallarken suratı asıldı.

“Yandı,” dedi. “Her şey kül oldu. Bir önceki gece kaçtık.”

Gwendolyn kalbı gümbür gümbür atarken bir sonraki soruyu sormaktan korkuyordu.

“Âlimler Evi’ne ne oldu?” diye sordu en sonunda. Onun için ikinci bir yuva ve dünyadaki her şeyden daha kutsal yeıi düşünürken kalp atışları hızlanmıştı.

Aberthol güzünle bakışlarını yere çevirince, Gwendolyn hayatında ilk kez Aberthol’un gözünden bir damla yaş süzüldüğünü

sördü.

“Geriye hiçbir şey kalmadı,” dedi Aberthol boğuk bir sesle. "Binlerce senelik tarih, o paha biçilmez değerli ciltler... Hepsi barbarlar tarafından ateşe verildi.”

Gwendolyn elinde olmadan inledi; elini kalbine götürerek göğsünü tutu.

"Geriye bir tek kaçmadan önce kaptığım ve arabaya sığdırabildiğim birkaç cilt kaldı. Bin senelik tarih, şiir, felsefe... Hepsi yok oldu.”

Aberthol kasvetli bir tavırla tekrar tekrar başını salladı.

“Hepsini yeni baştan inşa edeceğiz,” dedi Gwendolyn onu teselli etmek için elini omzuna koyarak. “Günün birinde, hepsini geri alacağız.”

Kendinden emin konuşmaya çalıştığı ve ona moral vermeye çalıştığı halde, bunun asla mümkün olmayacağını biliyordu.

Aberthol şüpheyle ona baktı.

“Ufuktan buraya doğra neyin geldiğini biliyor musun?” dedi. "Babanın hayatında karşılaşmadığı kadar büyük bir ordu.”

“Biliyorum,” dedi Gwendolyn. "kını olduğumuzu da biliyorum. Hayatta kalacağız. Bir şekilde. Sonra, her şeyi yeniden inşa edeceğiz.”

Aberthol uzun uzun, dikkatle ona baktı, en sonunda tamam der gibi başını salladı.

“Baban iyi bir seçim yapmış,” dedi. “Çok çok iyi bir seçim.”

Gözlerini kısınca, suratında milyon tane çizgi belirdi.

“Tarih derslerini hatırlıyor musun?” dedi. "Acholemleri hatırlıyor musun?”

Gwen zihnini zorladı ve öyküyü yavaş yavaş hatırlamaya başladı.

“Büyük bir kuşatmayla karşı karşıya kalmışlardı,” dedi.

“MacGıl senelik kayıtlarındaki en büyük kuşatma,” dedi Aberthol. “Sadece yüz kişiydiler... Ama bin kişiyi geri püskürttüler.”

Gwen'in öykünün geri kalanını hatırlamaya başlayınca, gözleri irileşti ve kalbı umutla doldu.

“Nasıl?” diye sordu.

“Birlik içinde savaştılar,” dedi Aberthol. “Savaşlar her zaman kılıçla kazanılmaz. Genellikle, yürekle kazanılır. Bir amaç uğruna kazanılır. Eski dildeki kitap azınlıkların çoğunluklara karşı başarı öyküleriyle dolu.”

İç çekti.

“Bu askerleri idare ederken, silahlarına öncelik verme. Yüreklerine bak. Bu adamlardan her biri bir oğul, bir baba ve bir es. Her birinin ölmek için bir nedeni var... Ama yaşamak için de bir nedeni var. Yaşama nedenlerini bul; çok geçmeden zafere giden yolu bulacaksın.”

Aberthol uzaklaşmaya başlamıştı ki, dönüp ona baktı.

“Daha da önemlisi, kendine şu soruyu sor: *Senin* yaşamak için nedenin ne?”

Gwen orada tek basma kaldı ve Abeıthol'un sözleri zihninde yankılandı. Yaşamak için nedeni neydi?

Bunu düşününce, iki nedeni olduğunu fark etti. Elini uzatıp kamını okşadı, sonra ufka bakıp Tlıor'u düşündü.

O anda, yaşamaya karar verdi.

Her ne pahasına olursa olsun hayatta kalacaktı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kendrick Atme'yle birlikte yoğun fırtına bulutlarının toplanarak kararttığı ufka doğru toprak yolda dörtnala gidiyordu. Tekrar tekrar gök gürlüyor, yağmurun yağacağı haberini vreiyordu. Uzakta, en sonunda kadının söz ettiği köyü görünce, Kendrick derin bir oh çekti. Orayı tam vaktinde bulmuşlardı.

Saatlerdir at sırtında ilerliyorlardı ve Silesia'nın güvenli bölgesinden uzaklaşıp yaklaşmakta olan, bir yerden dosdoğru onlara gelmek olan orduya gittikçe, Kendrick'in karamsarlığı artıyordu. Kendrick sadece köyü ve kızları bulup, Andronıcus'un askerleri onlara ulaşmadan ve Silesia'nm kapıları onlara kapanmadan önce geri dönebilmeyi umuyordu.

Çok zorlu bir göreve çıktığının farkındaydı; ama görevin kim olduğunun merkezinde bulunduğunu da biliyordu. Savunmasız kişilere yardım etmek için bir yemin etmişti ve o yemin artık onun için kutsaldı. Kendrick'e göre bu kişisel güvenliğinden çok daha önemliydi ve bu tür görevler ne kadar zorlu olurlarsa olsunlar mutlaka yerine getirilmeliydi. Andronıcus'un gaddarlığıyla ilgili öyküleri duymuştu ve adamlarının kızlara neler yapabileceğini biliyordu. Savaşırken ölse bile buna izin veremezdi.

Kendrick nefes nefese daha da hızlandı, var gücüyle yol aldı; köy yaklaştıkça cesareti de arttı. Ufukta ufacık bir nokta gibi gözüken köy, Halka'mn eteklerinde bir başka çiftçi kasabasıydı; diğer birçok köy gibi bir daire biçimindeydi, birkaç evden ve harap bir kasaba duvarından oluşuyordu. Atme'yle imalı imalı bakıştılar ve her ikisi de cesaretlenip oraya Andronıcus'tan önce varıp kızları kurtarmak için daha hızlı gitmeye başladılar.

Oraya yaklaşınca. Kendrick uzaktan bir gürültü geldiğini duydu ve aksi yönden köye dörtnala giden bir düzine askerden oluşan bir grup gördü. Adamların üstünde İmparatorluk'un siyah giysilerini görünce kalbı daha da hızlı atmaya başladı. Gelmişlerdi. Her iki taraf da aynı kasabaya gidiyordu. Kendrick ve Atine biraz daha yakınlardı, ama arada yine de fazla fark yoktu.

Kendrick'i rahatlatan tek şey, tüm orduyu orada görmemiş olmaktı; yaklaşan grup oldukça ufak gözüküyordu. Sonra, bir anda bunun biz keşif grubu olduğunu, ana orduya haber vermek için önden gittikleri fark etti. Öncülerin olduğu yerde ana ordu asla çok geride olamazdı... Genden gelirlerdi, ama sadece birkaç dakika.

Kendrick b,ir çığlık atıp atını tekrar dehlediğinde, durum daha da aciliyet kazanmıştı; ikisi birlikte kasabanın kapılarından dosdoğıı içeri daldılar. Dar sokaklarda ilerlerken ve iki yana bakınırken, ufak ve mütevazı yapıları incelediler. Tüm kasaba terk edilmiş, bir hayalet kasabaya dönüşmüştü; eşyalar sokaklara saçılmıştı ve köylülerin telaş içinde oradan gittikleri belliydi. Akıllıca davranmışlardı. Ordunun geldiğini biliyorlardı.

Kendrick diğerlerinden biraz daha büyük, girişinde kırmızı bir yıldız olan bir bina görene dek sokak sokak dolaştılar. Hastalar Evi'ni bulmuşlardı.

Kendrick ve Atine hızla binaya girdiler, sıra sıra boş yatağın yanından geçtiler. Kendrick bir an için orada kimse yok mu, acaba yanlış yere mi geldiler, ya da kızlar çoktan başka bir yere mi nakledildi diye düşündü. Gözleri kısa bir süre sonra ışığa alışınca, cılız bir ses duydu.

Arkalarına bakınca, odanın en uç köşesinde yataklarında mahsur kalmış iki hasta kız gördüler. Kızlar on ıkı aşlarındaydı ve güçsüz bir halde kollarını onlara uzatmışlardı.

“Yardım edin!” diye bağırdı biri.

Diğeri elini bile kaldıramayacak kadar bitkindi.

Kendrick hızla o yöne gitti ve inleyen kızlardan birini omzuna attı; Atine de diğer kızı aldı. Derhal binadan çıkışa doğru koştular ve açık kapıdan geçerek atlarına gittiler.

Kızlarını kendi eyerlerine yatırıp tam atlarına bineceklerdi ki... Birden, arkalarından bir düzine kadar İmparatorluk askeri bir fırtına gibi kasabaya girdi. Kendrick vakit kalmadığını fark etti. Savaşmaları gerekiyordu.

Kendrick ve Atme hızla öne çıktılar, kızlarla ufak birliğin arasına geçtiler ve kılıçlarını ses çıkaracak kadar hızlı bir şekilde çekip kalkanlarını kaldırdılar.

Öndeki saldırgan kılıcını aşağı indirdi. Kendrick kalkanını kaldırıp hamleyi sona anda savuşturdu... Sonra, hızla kendi kılıcını savurup adamın eyerini biçti, onu atından düşürdü ve yere düşmesine neden oldu. Adamlardan bir diğeri baltasını Kendrick’in başına doğru salladı; Kendrick eğilip kurtuldu ve kılıcını adamın kaburgalarına saplayıp, çığlıklar içinde atından düşürdü. Bir diğer asker ona bir mızrak fırlatacak oldu, ama Kendrick dönüp bunu adamın ellerinden aldı.

Kendrick zincirini omzuna koydu, saldırıya geçti ve bir başka askeri atından düşürdü. Onu bir başka askere doğru savurdu ve ikisini de yere yıktı. Soma, zincirini geri çekti, nişan aldı ve fırlattı; zincir havada süzülüp bir askerin zırhını deldi ve göğsüne saplanarak onu öldürdü.

Silahsız kalan Kendrick savunmasızdı; bir asker atından atlayıp üstüne atlayınca ve her ikisi de yere düşünce bir şey yapacak fırsatı bulamadı. İkisi birlikte yuvarlandılar, boğuştular ve asker bir hançer çekip yukarı kaldırdı ve Kendrick'in boğazına indirdi.

Kendrick adamın bileğini havada yakaladı ve ikisi üstünlük elde etmek için debelenirken tutmaya devam etti. Asker var gücüyle hançeri saplamaya çalışıyor, suratını buruşturuyordu. Kendrick'se suratından birkaç santim ötede olan hançeri güçlükle geride tutabiliyordu.

En sonunda, askerin bileğini yana bükmeyi başardı, sonra yana yuvarlandı ve el zırhını adamın çenesine indirip onu sırt üstü yere yuvarladı. Sonra adama bir yumruk daha atıp onu etkisiz hale setirdi.

Gözünün ucuyla bir askerin daha saldırıya geçtiğini, kaburgalarına bir tekem atmaya hazırlandığını gördü; hızla düşünüp diğer askerin elinden düşen hançeri aldı ve dönüp bunu diğer adama fırlattı. Hançer döne döne havada ilerledi ve salduganm bosazına saplanarak onu etkisiz hale getirdi. Adam bir an için donakaldı, sonra iki büklüm olup yana devrildi ve öldü.

Atine de bu arada boş durmamıştı. Kendrick ona bakınca, arkadaşına saldıran altı askerden beşinin yerde farklı pozisyonlarda, kanları toprağı lekelemiş bir halde cansız yattığını gördü. Atme'yi izlerken, arkadaşı altıncı askeri de öldürdü; adamın savurduğu kılıçtan eğilerek kurtuldu, kendi etrafında döndü ve kılıcıyla adamın kafasını uçurdu.

Saldıran başka kimse kalmayınca ikisi de birkaç saniye orada durdular ve verdikleri zarara baktılar.

“Tıpkı eski günlerdeki gibi,” dedi Atine.

“Benim tarafımda olduğuna memnunum,” dedi Kendrick.

Uzaktan bir dizi borazan sesi seldi ve Kendrick zeminin titrediğini hissetti. Ufka bakınca, silik bir toz bulutu gördü. Bu sefer, on iki kişinin oluşturduğu değil, alabildiğince ufku kaplayan kocaman bir ordunun toz bulutuydu.

İkisi hiç vakit kaybetmediler. Dönüp atlarına koştular; Kendrick hasta kızın ardına oturdu, kız güçsüz bir biçimde attan sarkarken tek eliyle onu sıkıca tutu, diğer eliyle de dizginleri kavradı. Atine de aynı şeyi yaptı ve saniyeler içinde hızla kasabanın girişinden çıkıp Sılesıa'ya giden yola geri çıktılar.

Kendrick kapanacak olan kapıları düşününce, çok geç kalmadıklarını umdu.

*

Gwendolyn Silesia'nın dış kapılarının dışındaki ufak bir tepede durmuş, kalbi hızla atarken bekliyor, etrafa bakıyordu. Saatlerdir ufku izliyordu ve kapıları kapatacağı ana dek geriye kalan saatleri, dakikaları sayarken Kendrick'in belirlemesi için dua ediyordu.

“Leydim,” dedi sadık bir biçimde yanında durmakta olan Steffen. “Şehre girmelisiniz! Kendıick’i burada beklemeniz daha çabuk gelmesini sağlamayacak... Sadece güvenliğinizi tehlikeye atacak. Lütfen: Artık duvarların ardına geçin.”

Gwendolyn başını salladı.

“Ağabeyim dışarıda hayatını tehlikeye atarken, duvarların ardında güvenli bir yerde duramam.”

“Ama leydim, halkınızın size ihtiyacı var. Sizi bekliyorlar.”

“Aynı zamanda, korkusuzluğumu da örnek alıyorlar,” dedi Gwen. “Savaşta bu da önemlidir.”

"O halde, siz içeri girmiyorsanız ben de girmiyorum,” dedi Steffen.

Sonra, sustu ve ikisi birlikte orada durup ufku izlemeye devam ettiler.

Gwen onun haklı olduğunu, dış kapıların kapatılmasını

emretmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Kalbı paramparça durumdaydı.

İleriden gelen bir sesi duyunca, kalbı gümbür gümbür atmaya başladı ve ileride ufkun tamamının kapkara kesildiğini gördü. Hayatında hiç görmediği kadar çok sayıda birlikte karşısına yayılmıştı; binlerce ama binlerce asker adeta tüm dünyayı kaplamıştı. Tam ortalarında. ıkı bayrak taşıyıcısı İmparatorluk renklerini yansıtan bayrakları havada sallıyordu ve yüzlerce borazan çalınıyordu.

“Leydim, zaman doldu!” diye bağırdı Srog bir düzine birlikle yanma gelip. "Kapıları kapatmamız gerek!”

Gwen arkasına bakınca, yüzlerce askerinin heyecanla hazırlandığını, pozisyon aldığını, siperlerin arasına yayıldığını gördü. Dönüp tekrar ufka baktı. Gerçekler kafasına dank etmeye başlamıştı: Andıonicus en sonunda geliyordu. Ama Kendrick'le Atine hala görünürde yoktu. Hayal kırıklığı hissetti. Ağabeyi öldürülmüş müydü? Onun başarısız olduğuna bir kere bile şahit olmamıştı. Nasıl olabilirdi? Kendrick en iyi şövalyeleriydi. Öldürülmüşse, geride kalanlar için bir umut kalmış mıydı?

Gwen gitmesine izin verdiği için kendisine lanet okudu. Ona orada kalmasını emretmiş olmalıydı. Ağabeyinin şeref yeminine öre yaşamsı hoşuna gidiyordu... Ama o durumda, muhteşem bir savaşçıl olması onu ölüme götürmüştü.

“Leydim, artık orada duramazsınız!” diye bağırdı Steffen. Gwen onun ne kadar endişeli olduğunu sesinden fark etti.

Gwendolyn vaktin geldiğini biliyordu. Ordu yaklaşıyordu ve birkaç saniye soma kendi şehrinin duvarlarının ardına geçmesi de mümkün olmayacaktı. Ama bunu bir türlü yapamıyordu. Ağabeyinin öldüğünden kesin olarak emin olana dek yapamazdı.

“Leydim?” dedi Brom sabırsızlıkla Srog'un yanından. “Biraz daha beklersek, adamlarımız ölecek!”

Birden, Gwendolyn’in gözüne yan tarafta daha ufak bir toz bulutu ilişti; ufak bir yan yolda Kendrick’le Atme'nin atlarının üstündeki iki kızla birlikte yaklaştıklarını görünce mutluluktan yüreği kabardı. Dörtnala şehre doğru geliyorlar, giderek hızlanarak orduyu geride bırakıp yaklaşıyorlardı. Aralarında rahat yüz metre mesafe vardı. Gwen onları hayatta gördüğüne inanılmaz derecede sevimdi.

Başarmışlardı. Buna inanamıyordu. Başarmışlardı!

Gwendolyn arkasını dönüp atma binerken ve Steffen, Srog, Brom ve düzinelerce asker eşliğinde Silesia’nın açık kapılarına doğru dönerken, yüreğinde büyük bir yükün kalktığını hissetti. Yolda ilerlerken, onu sabırla beklemiş olan daha da fazla birlik arkasından geliyordu. Hep birlikte hızla dış kapılara ilerlediler. Onlar ilerlerken, onları beklemekte olan düzinelerce asker her iki yandan devasa demir kapıları kapatmaya koyuldu.

Tam vaktinde kapılardan içeri daldılar; arkalarında sadece birkaç adını bosluk kalmıştı. Onlardan hemen soma, Kendrick ve Atine de hızla içeri girdi. Ağır metal kapılar bir saniye sonra arkalarından kapandı.

Hızla iç kapılara doğru ilerlemeye devam ettiler; tanı arkalarından, ikinci kazıklı demir kapı da kapandı.

Gwendolyn hızla iç avluya girerken, etrafındaki binlerce birlikte telaşla pozisyon alıyordu; her yere bir karmaşa hâkimdi, havada enerji yoğundu ve beklenti hissi elle tutulacak kadar hissediliyordu.

“ALARMLARI ÇALIN!” diye bağırdı; bunun hemen ardından, peş peşe borazan sesleri geldi.

Halk evlerine koşup pencerelerini ve kapılarını kilitlemeye

koyuldu ve avlu bir anda boşaldı. Birçok kişi evlerine girer girmez, üst kattaki pencerelerine koştu; bunları bir parça aralayarak meydana döndü ve yaylarla oklarını hazırladı. Gwen Silesia'dakı herkesin, her erkeğin, kadının ve çocuğun savaşa katılmaya ve canı pahasına savaşmaya hazır olduğunu biliyordu.

Kendrick atıyla yanına geldiğinde, derin bir oh çekti. O ve Atine hasta kızları annesine teslim ettiler; kadın mutluluk gözyaşları arasında onlara sarıldı. Kendrick'in bacağını tutu.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Size bunun karşılığını asla ödeyemem.”

Gwendolyn ve Kendrick atlarından inip birbirlerine sarıldılar.

“Hayattasın,” dedi Gwendolyn geri çekilmeden. Öylesine mutluydu ki, Thor içinde aynı şeyi diledi, “hayatlarını kurtardın.”

Kendrick gülümsedi.

“Kurtaracak daha çok kişi var,” dedi.

Gwen'in yanıt vermeye fırsatı olmadı, çünkü aniden dış kapılara b,ir şey çarpıp dehşet verici bir ses çıkardı. Darbe o kadar şiddetliydi ki, tüm şehir zangırdadı.

Kendrick Giimüş'ün geri kalanıyla birlikte pozisyon alırken, Gwendolyn yanında SteffenTa birlikte kıvrılan taş basamaklardan iç siperlere koştu. Olanları en iyi görebileceği yer orasıydı.

Gwen aşağıya bakarken, bir başka muazzam gümbürtü duyuldu ve gördüğü şey onu şok etti: Andronıcus'un ordusu şehrin dışına üşüşmüştü; düzinelerce asker düzenli bir biçimde saldırıyor, kalkanlarım dış kapıya dayayıp omuzlarıyla ittiriyorlardı.

Bu, sadece başlangıçtı: Bu askerler yana çekildi ve iki düzine adam tarafından taşman, tekerleklerin üstüne yerleştirilmiş uzun ve kalın demir bir şahmerdan geldi. Adamlar öne atıldılar, hız kazandılar ve Gwendolyn’in dehşet dolu bakışları altında bunu dış

kapıya ittiler; kapı yaımıldu, duvarlar zangırdadı ve etrafındaki taşların bir kısmı çatladı.

“Emlinizi bekliyorum!” dedi Srog yanından.

“ŞİMDİ!” dedi Gwen.

“OKÇULAR!” diye bağırdı Srog.

Yukarıdaki ve aşağıdaki siperlerde bulunan okçular yaylarını çektiler, taş duvarlardaki her girintinin çıkıntının içindeki delikleri buldular ve aşağıya nişan aldılar.

"FIRLATIN!”

Gökyüzü bir ok yağmuruyla kapkara kesildi; binlerce ok havada süzülerek açıkta olan aşağıdaki İmparatorluk askerlerine saplandı.

Düzinelerce İmparatorluk birliği iki büklüm olup cansız bir halde yere yığılırken çığlıklar koptu.

Ama Andronicus’un ordusu çok disiplinliydi: Yüzlerce asker dizlerinin üstüne çöktü, kusursuz birer sıra oluşturdu ve duvarlara ok fırlatmaya koyuldu.

Gwendolyn gerçek bir savaşın oıta yeıinde hayretler içinde orada duruyordu ve aklından bir şey yapmak bile geçmemişti. Güçlü bir elin onu gömleğinden tuttuğu gibi yere çektiğini ve taş zemine vurduğunu hissetti. Havada süzülen ve ayakta olsaydı başına saplanacak bir okun üstünden geçerken yarattığı hafif esintiyi hissetti ve yanma baktığında Steffen'ın da yerde olduğunu gördü. Yerde kalbı küt küt atarken, etrafındaki askerler gibi derhal yere yatmamakla en büyük aptallık ettiğini fark etti. Steffen bir kez daha hayatını kurtarmıştı.

Herkes o kadar şanslı değildi. Thor'la hemen hemen aynı yaşta olan bir delikanlı, Gwen'den birkaç adım ötede boğazın bir ok saplanmış halde, şok geçiriyormuş gibi adamlara bakıyordu. Bir saniye daha ayakta durdu, sonra siperlerden aşağı yuvarlandı ve on

beş metre aşağıdaki ceset öbeklerinin üstüne düştü.

"OKÇULAR!" diye bağırdı Srog yine.

Silesialılar bir kez daha yaylarını gerdiler ve oklarını İmparatorluk'un üstüne yağdırdılar.

Daha çok çığlık duyuldu ve daha çok İmparatorluk birliği yok oldu.

Ama soma saldırıya derhal bir karşılık geldi.

Savaş şiddetlendi ve oklar dört bir yandan yağmaya başladı. İmparatorluk daha çok kayıp verirken, Silesialılar'ın büyük bir kısmı kalın taş duvarların ardına sığınıp kurtuldu. Ama savaş devam ederken, oklar yağdıran daha da fazla Silesialı ölmeye başladı. Neredeyse bir düzine kadar ölen Silesialıya karşılık yüzlerce İmparatorluk askeri ölmüştü... Ama Silesialıların kaybedecek daha az adamı vardı.

Her şey öylesine hızlı bir biçimde meydana geliyordu ki. Gwen olanları güçlükle idrak edebiliyordu. Dunun kesin bir hiçlik halinden, günlerce süren sükûnetten ve bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra, ani ve şiddetli bir savaşa dönüşmüştü.

İmparatorluk şahmerdanı bir kez daha kapıya itip biraz daha yamuktu ve şahmerdan büyük bir gümbürtüye neden olurken zemin sarsıldı.

Kendrick öne çıkıp Gümüş'ü toparladı.

"KAZANLAR!" diye haykırdı.

Kendrick bir düzine Gümüş askeriyle birlikte hızla öne atıldı ve hep birlikte kocaman demir bir kazanı duvarın kenarına kaldırdılar. Birkaç saniye sonra, kaynayan katran kenardan aşağı boca edildi ve şahmeram tutan askerlerin üstüne döküldü. On ıkı Gümüş askeri saniyesi saniyesine aynı anda harekete geçerek yaylarıyla ve ucu alevli oklarıyla aşağı eğilip saldırıya geçti.

Aşağıdaki askerler tııtıışıırken çığlıklar koptu... Şahmerdanı bir kez daha kapıya indirmeden önce oklar onları durdurdu.

Ama birkaç saniye içinde, düzinelerce birlikte alev almış askerleri kenara itip şahmerdanı kavradı.

Gwen içini bir çaresizliğin kapladığını hissetti. İmparatorluk birlikleri hiç tükenmiyor gibiydi ve ne kadar asker öldürürlerse öldürsünler, nafile bir uğraş veriyor gibiydiler. Ölen he yüz askere karşılık ıkı yüz tane daha asker geliyordu. Tüm bunlar olup biterken, uftık hala göz görebildiğince sıra sıra, bölük bölük, bir milyon işçi karınca gibi bir araya toplanmış düşman askerleriyle kaplanıyordu. Birkaç yüz İmparatorluk askerinin ölümü güçlerini bir parça bile güçsüz düşürmemişti.

Ancak Silesia tarafında, her bir ölümün etkisi büyüktü. O şartlar altında inanılmaz derecede iyi savaşıyorlar, az sayıda askerle kocaman bir orduyu püskürtüyorlardı... Ama her bir ölümü hissediyorlardı. Gwen cephelerinin incelmeye başladığını, cephanelerinin azalmaya başladığını fark etti.

Aııdronıcus'un askerlerinin hayatını önemsemediği belliydi, çünkü hiç düşünmeden onları ölüme yollamaya devam ediyordu. Hatta izlediği strateji bu gibiydi... Silesialılann okları, katranları ve mızrakları tükenene dek daha çok askerini yollayamaya devam edecekti. En sonunda, malzemeleri tükenecekti. Bir başka komutana karşı savaşıyor olsalar, Silesialılann bir şansı olabilirdi, ama Andronıcus'a, kendi askerlerini umursamayan bir adama karşı şansları var mıydı? Diye düşündü Gwen. Bu adam gözünü bile kırpmadan binlerce adamını feda edecek kadar merhametsiz miydi?

Gwen askerlerinin peş peşe aşağıya düşüp ölüşünü izlerken, onun olduğunu fark etti.

Ama daha bu düşüncesini tamamlayamadan. gözünün ucuyla

üstüne bir şeyin geldiğini gördü ve bu sefer tam vaktinde eğildi. Başının birkaç santim üstünden kocaman, alevler içinde bir taş geçti. Taş havada süzüldü, siperleri aştı ve şehrin içine düştü. Yanan bir kuyruklu yıldız gibi yere çarptı ve o kadar büyük bir darbeye neden oldu kı zemini salladı. Yere düştükten soma yuvarlanmaya devam etti, ancak ateşiler ve alevler püskürterek bir duvara çarpınca durdu.

Aniden, düzinelerce yanan taşlar havada ilerlemeye başladı; bunlardan biri Gwen'm başına yakın olan taş duvarı parçaladı. Ellerinin ve dizlerinin üstünde olan Gwen bir aralıktan neler olduğuna bakınca, bir sıra mancınığın öne doğru itildiğini, düzinelerce askerin bunları taşlarla doldurduğunu ve bir sıvıyla yaktığını, ipleri iyice gerene dek geriye çektiklerini ve sonra taşları fırlatabilmek için ipleri kestiklerini gördü.

Bu alevli taşlar havada birer ok gibi uçarken, etrafındaki zemin ve duvarlar zangırdadı; her yerden çığlıklar geldi ve düzinelerce askeri öldü.

“MANCINIKLARA ATEŞ!” diye bağırdı Gwen. “Onları kullanan adamları da vurun!”

Emirleri bağırılarak ve tekrarlanarak siperlere dizilmiş tüm askerlere iletildi ve okçuların hepsi dikkatini şahmeranı tutan askerlerden mancınıkları kullanan askerlere verdi. Düşman askerlerine fırlatılan bir ok yağmuru askerlerin çoğunu yaralayıp öldürdü. Ama Andronicus'un adamları bu saldırıyı bekliyor olacaklardı ki, Gıven'in okçuları oklarını fırlatır fırlatmaz kendileri de karşılık verdiler ve Gwen düzinelerce mızrağın fırlatılıp askerlerine isabet edişini dehşet içinde izledi. Askerler çığlıklar attı ve siperlerden aşağı düşüp yere çakıldı.

“Katılmak istiyorum!” diye seslendi birisi. “Savaşa katılmak

istiyorum!”

Gwen dönüp sesin geldiği yere bakınca. Ağabeyi Godfrey’in nefes nefese, kumaş zırhının içinde kilolarından dolayı oflaya puflaya, suratı kızarmış, gözleıi korkuyla fal taşı gibi açılmış bir halde yaklaştığını gördü.

“Eğil!” diye bağırdı Gwen. Steffen bir mızrak Godfrey'in başının üstünden geçerken onu tam vaktinde yere çekti.

“Savaşmak istiyorum!” diye bağırdı Godfrey. "Lütfen! Bana bir pozisyon ver!”

Gwendolyn Kendrick'e bakınca, ağabeyi tamam der gibi başını salladı.

“Adamlarıma katılabilirsin,” dedi Kendrick. “Hiçbir yayla ok fırlattın mı?”

“Tabii ki!” dedi Godfrey. “Babam hepimize zorla ders aldırmıştı.”

“Nasıl yapacağını hatırlıyor musun?” diye sordu Kendrick ısrarla.

Godfrey gözleri irileşmiş, titre halde ona baktı.

“Sanırım,” dedi.

“Al şunu,” dedi Kendrick uzanıp ona yedek bir yayla ok dolu bir ok kılıfı vererek. “Sonra, bu duvarın ardında okçularla birlikte bir pozisyon al. Eğil ve yerini belli etme. Emirlerimi bekle!”

Godfrey söylenenleri yaptı, hızla gidip bir pozisyon aldı; eğildi ve titreyen elleriyle kılıftan bir ok alıp yaya yerleştirdi. O kadar heyecanlıydı ki, oku alayını derken ok kılıfını düşürdü ve okları yere saçıldı.

Ama toparlandı, bir oku7 yerleştirdi ve başını taş duvardan kaldırıp kısacık bir an için dışarı baktı. Bir ok onu ıskalayarak üstünden geçti. Godfrey titreyerek tekrar eğildi.

“Sana eğilmeni söylemiştim!” diye bağırdı Kendrick.

“özür dilerim,” dedi Godfrey. Ağlamak üzere gibiydi.

“Korkuya kapılına,” dedi Kendrick. “İçine deıin bir nefes çek. Her zaman yere yakın dur.”

Godfrey gözlerini yumup, birkaç kere derin deıin nefes aldı.

"OKÇULAR!” diye bağırdı Kendrick. “ATEŞ!”

Godfrey gözlerini açtı, duvardaki bir aralıktan nişan aldı ve titreyen elleriyle yayı çekip okunu fırlattı. Duvardaki yarıktan okun nereye gittiğini izledi.

Iskaladığını fark edince suratı asıldı.

Ama yaya daha az titreyen elleriyle bir ok daha yerleştirdi, tek dizinin üstüne çöktü ve dikkatle nişan alıp oku fırlattı.

"Onu vurdum!” diye bağırdı. “İnanamıyorum!” Onu gerçekten de vurdum!”

Gwen Godfrey'ın meyhaneden çıkıp onlarla birlikte savaştığına çok sevinmişti. Onunla çok gurur duyuyordu.

Diğer tarafında, ona yakın bir noktada kayın biraderi Bronson vardı; Bronson asil bir tavırla diğerleriyle birlikte savaşıyor, tek eliyle bile Andronicus'un askerlerine birbiri ardına oklar fırlatmanın yollarını buluyor ve birçoğunu vuruyordu. Luanda'ysa Gwen'm talimin ettiği gibi, aşağı şehirde güvenli bir yerdeydi.

Eksik olan tek kişinin Thor olduğunu düşündü hüzünle.

Birden, yabancı bir ses geldi; bir şey çatlarken feci bir ses çıkarmış gibiydi. Gwen boynunu eğip taş duvardaki yarıktan neler olduğuna baktı. Dehşet içinde karşısındaki manzaraya baktı.

Bölük bölük İmparatorluk askeri kenara çekilip, üstünde uzun ahşap merdivenlerin bulunduğu tekerlekleri arabaları iten düzinelerce adama yer verdi. Yüzlerce adam olmalıydı ve arabaları giderek dış duvara yanaştırıyorlardı.

“MEŞALELER!” diye bağırdı Kendrick.

Siperlerin üstündeki askerler ve yardımcıları meşaleleri yaktı.

“BEKLEYİN!” diye bağırdı Kendrick.

Herkes aşağıdaki arabaların gıcırtıları artarken beklemeye koyuldu; Gwen kalbi hızla atarken merdivenlerin duvarlara dayanma sesleri de giderek yaklaştı. Askerler sadece birkaç adım ötedeydi ve tüm dürtüleri askerlerin meşaleleri kullanması için bas bas bağırıyordu. Ama savaş deneyimi olan Kendrick'e uydu ve askerlerine emir vermesine izin verdi.

Merdivenlerin şehrin duvarlarına dayanmasını izlerken, alnında boncuk boncuk terlerin biriktiğini hissederek beklemeye koyuldu.

“ŞİMDİ!” diye bağırdı Kendrick en sonunda.

Silesialılardan muazzam bir çığlık koptu, duvardan eğildiler ve merdivenleri yaktılar. Ahşap merdivenler teker teker yanmaya başladı.

Ama bütün Silesilalılar bunda başarılı olmamıştı; birkaçı duvarların önünde göğüslerinden, sözlerinden ve boğazlarından oklarla vuruldu; diğerleriyse kısa ve uzun mızraklarla vuruldular. Gwen dehşet içinde düzinelerce askerinin duvardan düşüşünü, çığlıklar arasında yere çakılışmı izledi.

Birçok merdiven yanıyordu... Ama birçoğu da başarıyla duvarlara yaslanmıştı ve çılgınlar gibi yukarı tırmanan İmparatorluk askerleriyle kaynıyordu.

Silesialılar Kendrick'in liderliğinde harekete geçtiler; Kendrick en yakındaki merdivene koştu, baltasını kaldırıp savurdu, merdiveni parçalayarak paramparça etti.

Ama bunun için ağır da bir bedel ödedi: Bir ok pazusuna saplandı ve her yere kanlar fışkırdı. Diğer eliyle bir daha feci bir çığlık atıp oku çıkardı.

Yardımcısı o kadar şanslı değildi; bir ok boğazına saplanmıştı ve adam yere yığılıp ölmüştü.

Siperlerdeki askerler giderek artan merdivenlere karşı bir mücadele veriyor, onları engellemeye çalışıyorlardı. Godfrey'se övgüye değer bir biçimde kalkıp koşmaya başladı ve ilk savaş çığlığını attı; içindeki bir şeyi aşmış gibiydi. Godfiey koşarken, bir İmparatorluk askeri de yukarı varmış, taş duvara tırmanmak üzereydi ki, Godfiey saldırıya geçti ve mızrağını adama sapladı.

İmparatorluk askeıi çığlık atıp donuk bakışlarla ona baktı; Godfrey de şok içinde ona bakıyordu. Yaralanan asker bir an için tereddüt etti, sonra geriye düşmeye başladı. Ama düşmeden önce, elini uzattı ve Godfrey'ın gömleğinin yakasım kavrayıp onu da geriye doğru sürüklemeye başladı.

Godfrey büyük bir hızla kenara doğru giderken çığlık attı. Son anda elini uzatıp duvara tutundu ve düşmeden duvara asılı kaldı. Var gücüyle tutunuyordu, ama eh güç kaybetmeye başlamıştı. Gwendolyn onun ölmek üzere olduğunu gördü.

Hiç düşünmeden harekete geçti. Öne atıldı, yere düşmüş bir kılıcı kanlı kabzasından tutu ve ağabeyi duvardan düşmeden önce ileriye gidip kılıcı kaldırdı. Sonra, Godfrey'i tutan askerin elini kesti.

Asker çığlıklar içinde merdivenden aşağı düştü, düşlerken birkaç askeri de beraberinde götürdü. Godfrey askerden kurtulup geriye sendeledi ve şok içinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Gweıı'e baktı.

“Merdiven!” diye bağırdı Gwen.

Duvara koşup merdivenin bir kenarını tutu; Godfrey o anda kendisine geldi ve merdivenin diğer ucunu kavradı. Gwen'in hemen arkasında olan Steffen da ortasından tuttu. Üçü birlikte merdiveni

çekip duvardan diğer yöne ittiler ve büyük bir gümbürtüyle yere devirdiler.

Ama çok fazla merdiven vardı ve adamlar her yere yetişecek kadar kalabalık değildi; İmparatorluk askerlerinden oluşan ilk grup siperlerden diğer tarafa geçti ve çok geçmeden siperler düşman askerleriyle doldu. Gwendolyn adamların dört bir yandan ona doğru koştuğunu görünce, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

“KILIÇLAR!” diye bağırdı Srog askerlerine.

Etrafında teke tek mücadeleler başladı; askerlerinin dikkati siperlerden düşman adamlarına çevrildi ve aşağıdaki askerlere saldırmayı kesmek zorunda kaldılar. Böylece, İmparatorluk askerleri bir kez daha şahmerdanı dış savunmanın demir kapılarına vurmak için serbest kaldılar; şahmerdan Gwen’in ve diğerlerinin sendelemesine neden olacak kadar tekrar tekrar duvarları zangırdattı.

Kapılarda büyük göçükler oluştu ve demir kapılar sallanmaya başladı.

“Leydim, size güvenli bir yere götürmemiz gerek!” diye bağırdı Steffen panik içinde.

Ama Gwendolyn askerlerini bırakmak istemiyordu; tam duvardan aşağı bakıp kapıların ne kadar hasar aldığını görmek istemişti ki. aniden bir İmparatorluk askeri yanındaki tnabzanlardan onun tarafına atladı, uzandı ve elini tersiyle Gwen'e vurup geriye doğru savurdu. Gwen alev alev yanan suratına aldığı darbenin şokuyla acı içinde sersemledi.

Asker soma üstüne atladı; Gwendolyn son anda yuvarlanarak kaçtı ve asker ona bir yumruk savurup ıskalayınca duvara vurdu. Gwen belinden hançerini çekti, hızla diğer tarafa döndü ve bunu askerin boynuna sapladı. Askerin bedeni cansız bir biçimde yere

yığıldı.

Gwen uyuşmuştu; birkaç saniye önce birisini öldürdüğüne inanamıyordu. Midesi bulanıyordu. İçi titriyordu.

Ama bunu düşünecek kadar vakti yoktu: Bir başka asker yaklaştı ve kılıcını dosdoğru Gwendolyn'in suratına savurdu. Gwen bir şey yapacak fırsatı bulamadı; o anda öleceğini düşünerek kendisini buna hazırladı ve kollarını havaya kaldırdı.

Son anda, büyük bir gümbürtü koptu; gözlerini açınca Steffen'ın yanında olduğunu, kılıcıyla diğer kılıcın darbesini birkaç santimle engellediğini, var gücüyle kılıcın Gwendolyn'in üstüne inmesini engellediğini gördü. Gwendolyn yuvarlanarak yoldan çekildi, ortada kalmış bir kalkanı aldı ve arkasını döndüğü gibi askerin kafasına indirdi. Steffen askeri tekmeledi, ayağa fırladı ve kılıcını adamı boğazına geçirdi.

Gwen arkasına dönünce, bir askerin mızrağını kaldırmış Steffen'ın sırtına saplamak üzere olduğunu gördü. Öne atılıp Steffen'ı kenara itip kurtardı; sonra, dehşet ve çaresizlik içinde mızrağın kendisine doğru savrulduğunu gördü.

Derken, ahşap bir şey kesilmiş gibi bir ses geldi ve Gwen başını kaldırınca Godfıey'nin kılıcıyla yanında durduğunu gördü; ağabeyi saldırganın mızrağını Gwen'e saplanmadan kılıcıyla kesmişti.

Godfrey yaptığına şaşırmış gibi orada dikiliyordu. Asker ona döndü, daha kısa olan kılıcını çekti ve ona saplamaya yeltendi. Godfrey vaktinde tepki veremeyecek kadar donakalmıştı.

Asker saldırısını tamamlamaya fırsat bulamadan, çığlık atıp öne sendeledi; arkasında sırtını bir mızrakla delmiş olan Kendıick duruyordu.

Steffen döndü, neler olduğunu fark etti ve Gwendolyn'e baktı.

"Şimdi *ben* size borçluyum, leydim."

Bir gümbürtü daha koptu, duvarlar Gwen'in daha önce duyduğundan daha yüksek bir sesle sallandı... Bunun ardından. İmparatorluk ordusundan müthiş bir sevinç çığlığı yükseldi.

Gwen aşağıya bakınca, dehşetle dış kapıyı aştıklarını gördü. Onca savunmalarına rağmen, dış kapı kısa sürede aşılmıştı.

Yüzlerce İmparatorluk askeri ölmüştü... Ama güçlerinde zerre kadar zayıflama olmamıştı. Gwen ufka bakınca, adeta tüm dünyanın onlarla dolu olduğunu gördü. Her saniye daha da fazla asker geliyor gibiydi. Aşağıdaki düzinelerce İmparatorluk askeri çığlıklar atarak kapılara akın etmeye başladı.

"İç duvara çekilin!" diye bağırdı Gwen.

Emirleri siperler boyunca tekrarlandı ve askerleri havadan on beş metre yükseklikteki dar ve ahşap gök geçitten iç duvara yöneldi.

Hep birlikte oraya vardıklarında dönüp, emredıldıkleıi gibi arkalarında kalan ahşap gök geçidi parçaladılar ve peşlerindeki tüm İmparatorluk askerlerinin düşerek ölmesine neden oldular. Duvarlara tırmanmış olan İmparatorluk askerleri artık siperlerin bulunduğu ilk sırada kalmıştı ve peşlerinden gelemiyorlaıdı. Orada mahsur kalmışlardı. Göl geçidi yok etmek planladıkları gibi işe yaramıştı.

Aşağıdaysa, İmparatorluk askerleri şehrin son savunma hattı olan iç kapıya doğıu koşuyordu. Ama aceleden zemine dikkatlice bakmamışlardı; bakmış olsalardı, bunun bir tuzak olduğunu, üstü örtülü suyla dolu bir hendek olduğunu göreceklerdi.

Hepsi kollarını sallayarak suya düştü.

Ama bu bile onları durduramadı; giderek daha çok İmparatorluk askeri dur Durak bilmeden öne atıldı, içeri aklın etti ve suya düşmüş olan kendi arkadaşlarının baslarına merhametsizce basarak ilerledi. Onları ezip suda boğulmalarına neden oldular ve bunu hiç

umursamadılar bile. Birçok komutanın aksine, Andronicus bir kopili inşa etmek için durmadı: Kendi köprüsünü oluşturmak için kendi adamlarını feda edecekti.

Ne yazık ki, bu planı işe yaradı. Suya düşenler diğer askerlerin üstünden geçebileceği insandan bir kopili oluşturdu.

"OKÇULAR!" diye bağırdı Kendrick.

Düzinelerce Silesialı yaylarına yardımcıları tarafından yakılan meşaleleri yerleştirdi. Gwen suyun yüzeyine döktükleri ince yağ tabakasına baktı ve bunun işe yaraması için dua etti.

"ATEŞ!" diye bağırdı Kendrick.

Yanan okları suya fırlattılar; bunun ardından, suyun yüzeyine müthiş bir alev yayıldı. Çığlıklar koptu, aşağıdaki askerler diri diri yanarken, tiksinç bir yanık kokusu ortalığı kapladı.

En azından bin adam duvarların arasına istiflenmiş ve ölmüş gibi gözüküyordu. Herhangi bir başka orduyu, bir başka kuşatmayı sona erdirmek için yeterli olurdu.

Ama karşılarındaki herhangi bir ordu değildi.

Andronicus'un adamları tükenmek bilmiyordu ve köpekler kadar gerekliydi. İnanılmaz bir biçimde, daha da çok adam içeri girdi. Kendi hayatlarını hiçe sayarak saldırmaya, alevlerin arasına dalmaya, yanan cesetlerin yanından geçmeye devam ettiler.

Bu adamlar ölünce, daha da çok asker saldırıya geçti.

Askerlerin bedenleri alevleri söndürdü ve çok geçmeden onları durdurmanın başka bir yolu kalmadı. Gwendolyn'in adamları ellerinde kalan son cephanelikle savaşıyorlardı. Ama aradan bir saat daha geçtikten soma, cephaneliklerinin neredeyse hepsini tüketmişlerdi.

Andronicus'un adamlarıysa gelmeye devam ediyordu.

İmparatorluk en sonunda bir şahmerdanı daha kendi adamlarının

cesetlerinin üstünden itti ve var güçleriyle iç demir kapılara vurdu.

Duvarın tamamı sallandı ve Gwendolyn sendeleyip düştü. Aşağıdaki kapı çoktan menteşelerinin yarısı çıkmış durumdaydı.

Gwen ve adamları tekrar bir araya gelemeden, şahmeran tekrar kapıya indi... Bu sefer, iç kapıyı büyük bir gümbürtüyle açtı.

Andronicus'un adamları sevinçle bağırdılar ve birkaç saniye sonra, hepsi iç avluya daldı.

Gwen ve adamları dehşetle birbirlerine baktılar. Andronicus'un askerleri artık içerdeydi.

Altık onları durduracak hiçbir şey kalmamıştı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Thor beyaz elbiseli kadının elini tutmuş, bir transa girmiş gibi ufak adaya götürülüyordu. Yanımdaki Lejyon kardeşleri de başka kadınlar tarafından götürülüyordu. Alçak ve kemerli bir kapıdan adanın merkezindeki beyaz renkli, yuvarlak bir binaya girdiler. Tlıor diğer tarafa geçtiğinde, çimlerle kaplı, egzotik bir meyve bahçesinin bulunduğu yuvarlak ve üstü açık bir avluya adını attı. Neler olduğunu anlamaya çalıştı, ama aklı yerinde değildi. Kadına direnmek istiyordu, ama kadın onu götürürken Tlıor onun dokunuşuna, tenine ve saçlarının kokusuna karşı çaresiz durumdaydı. Kadın resmen aklını başına almıştı.

Ama en çok da müziğin sesi onu etkilemişti... Kulaklarındaki yankılanması İliç diemnemiş, onu oraya çekmişti... Bu yüzden kadının istediği her şeyi yapabilirdi. İçindeki cılız bir his orada olmaması gerektiğini söylüyordu ve sadece Gwendolyn'i düşünmesi gerektiğini biliyordu. Evini. Görevini. Orayı değil, milyon tane başka şeyi düşünmeliydi. O kadını değil.

Ama ne kadar denediyse de zihninin kontrolünü ele geçiremedi. Müzik tüm düşüncelerini bastırıyordu.

Kadın onu bir hamağa götürdü ve nazikçe yatırdı. Thor sırt üstü yattı, hafif hafif sallanmaya başladı ve başını kaldırınca bir meyve ağacının uzun ince yapraklarının rüzgârda sallandığını gördü. Yaprakların arsında, gökyüzündeki bulutlar yavaş yavaş ilerliyordu.

Rahatladığını hissetti; o kadar rahatlamıştı ki, bir daha oradan kalkamayacağını hissediyordu.

“Sen muhteşem ve cesur bir savaşçısın,” diye fısıldadı kadın yanına çömelip, yumuşak avuçlarıyla saçlarını ve gözlerini

okşarken. Kadının sesi onu heyecanlandırdı. Kadının teni gözkapaklaıına değdiğinde, gözkapaklarının ağrılaştığını ve kapanmaya başladığını fark etti.

“Kimsin sen?” diye sormayı başardı boğuk bir sesle.

“Hem herkesim, hem de hiç kimseyim,” dedi kadın. “En büyük fantezimin... En büyük kâbusunum.”

Kadının son sözleri Thor'un endişelendirdi. Bir yanı hala fırsat varken oradan, o kadından uzaklaşmayı istiyordu.

Ama fazlasıyla kendisinden geçmişti: bedeninin kadınla ilgili düşüncelerle dolan zihnine uymasını sağlayamıyordu.

Kadın bu sözleri söyledikten sonra, Thor etrafına tekrar tekrar kalınca bir ip sarıldığını hissetti; ıp omuzlarının, sonra, kollarının, gövdesinin ve bacaklarının etrafına sarıldı ve denizden çıkarılmış bir balıkmış gibi onu hamakta mahsur etti. Gözlerini açınca, her yanının tepeden tırnağa bağlandığını, istese bile hiçbir yerini kıpırdatamadığım gördü.

Kadın tepesine dikilmiş, gülümseyerek ona bakıyordu; Thor’sa şaşkınlıkla etrafına bakındı ve kardeşlerinin de hamaklara bağlandığını gördü.

“Cesur savaşçıl,” diye fısıldadı kadın. “Altık sonun geldi. Bir ziyafette yemek olacaksın. Bizim ziyafetimizde.”

Avlunun ortasında bir ateş yakılmıştı; yan kapılardan birinden iki kadın hizmetli çıktı. Thor'un tanımadığı, iple her yanı bağlı bir adamı taşıyarak oraya getirdiler. Adam bir değneğe başlanmıştı; kadınlar onu alevlerin yanma taşıdılar.

“Hayır, lütfen yapmayın.” diye bağırdı adam gözlerini dehşetle açmıs bir halde.

Hizmetçi kadınlar çığlıklar atan adamı taşımaya devam ettiler ve onu kaldırıp bir hayvanmış gibi değneklerini kazıkların üstüne

oturtarak alevlerin üstüne koydular. Onu ateşte rosto ederken ve tekrar tekrar ağır ağrı çeviririlerken, adam çığlıklar atmaya devam etti.

Thor bakışlarını başka yöne çevirmeye çalıştı, ama başaramadı.

Birkaç dakika sonra, çığlıklar kesildi; kadınlar tamamıyla kapkara kesilmiş adamı ateşin üstünden aldılar ve onu götürüp kocaman mermer bir servis masasına yatırdılar.

“Sanırım, simdi bunu rosto edeceğiz,” dedi kadınlardan biri Thor'u gösterip

Yeni bir değnek taşıyan iki hizmetçi daha gelip Thor'un yanma gitti; değneği indirip onu bağlamaya hazırlandılar.

Gölgelerin arasında duran Krohn aniden hırlayarak öne atıldı ve dişlerini kadınlardan birini boğazına geçirdi. Krohn onu yere mıhlarken, kadın çığlıklar arasında devrildi; Krohn dört ayağını da kadının göğsüne dayadı ve kadın hareketsiz kalana dek onu bırakmadı.

Sonra, dönüp kaçmaya yeltenen diğer hizmetçi kadının üstüne atladı. Dişlerini kadının baldırına geçirdi, sonra boğazının arka kısmına atladı ve dişlerini boynuna geçirip onu öldürdü.

Kadınlardan biri yanan kor gibi bir mızrağı alıp Krohn’a fırlattı. Mızrak sağ bacağına isabet edince, feci bir yanık izi bırakınca, Krohn cıyakladı. Ama sonra döndü, havaya sıçradı ve kadının elini ısırdı; kadın mızrağı yere düşürürken tiz bir çığlık attı.

Diğer kadınlar Thor’un önünde duran ve kimsenin yaklaşmasına izin vermeden hırlayan Krohn’un etrafını sardılar; mızraklı kadınlar bunları Krohn’a sallayarak yaklaştılar.

“Krohn, buraya gel!” diye bağırdı Indra.

Krohn dönüp koşmaya başladı, yuvarlak avlunun etrafında eğilip mızraklardan kurtularak koştu ve ayak ve kol bilekleri

bağlanmış olan, yerde yatan Indıa'nın yanma gitti.

“Krohn, ipleri kopar!” diye bağırdı Indra.

Krohn onun ne dediğini anladı. İplere atıldı, sivri dişlerini bunlara geçirdi ve ipler kopana dek bunları sert bir biçimde salladı.

“Şimdi bana şu bıçağı getir!” diye bağırdı Indra; endişeyle ona yaklaşmaya başlayan kadınlara baktı.

İlk kadın bir mızrağı ona savurduğunda, tam vaktinde yana yuvarlandı; sonra diğer yöne yuvarlanıp kadının boğazından bıçakladı.

Kadın gözleri irileşmiş bir halde yere yığılıp öldü.

“Ben bir erkek değilim,” dedi Indra. “müzikten de hoşlanmam.”

Saldırıya geçmiş olan diğer kadınlar birden tereddüde kapıldılar, çünkü kiminle karşı karşıya olduklarını anlamışlardı. Indra hiç vakit kaybetmedi: ileriye sıçradı, kadınlardan birinin elindeki bir mızrağı aldı ve bunu çevirip kadının boğazına sapladı.

Sonra, ileriye atıldı ve bir başka kadını böğründen bıçakladı.

Değerli enerjisini o kadınlarla savaşarak harcamak istemediğinden, Indra döndü, avluda koştu ve doğrudan Thor'un yanma gitti. Krohn da yanındaydı. Ona vardığında, bakışlarının donuklaştığını, hala trans halinde olduğunu fark etti.

Derhal Thor’un iplerini kesti, sonra hamağının bağlarını kesti ve Thor küt diye yere düştü. Bakışları hala donuk bir halele ona baktı.

“Thor, beni dinle,” dedi Indra. "Bir transtasın. Anlıyor musun? Bundan çıkman gerek! Diğerlerini ve kendini çok geç olmadan kurtarman gerek. Lütfen. Benim için. Bana geri dön!”

Krohn eğilip tekrar tekrar Thor’un suratını yaladı.

Thor içinin ta derinliklerinde bir parçasının uyanmaya başladığını hissetti. Bir başka âlemin derinliklerine dalmış olduğunu fark etmeye başladı. Yavaş yavaş sirenlerin müziği zihninde

dinmeye başladı ve karşısındaki kadının suratı netleşti.

Indra... Köle kız... Onunla konuşuyordu... Ona bir şey söylüyordu... Kalkmasını söylüyordu... Gitmesi gerekiyordu... Derhal gitmesi gerekiyordu!

Thor başını sallayıp ayağa fırladı. Birden, büyünün etkisinden kurtuldu.

Thor içinde bir kıpırtı hissetti; parmak uçlarından elinin parmaklarının uçlarına kadar her yanının ısındığım hissetti.

Kadınlardan ilki bir mızrakla saldırarak ona vardığında. Thor kenara adım attı, mızrağı kadının elinden kaptı, gövdesini tutu ve ahşap ucunu kadının kafasına indirerek onu yere yıktı. Sonra, hızla diğer tarafa döndü, mızrağı bir sopa gibi kullandı ve diğer kadınların elindeki mızrakları düşürdü; tekrar hızla aksi yöne dönüp onları yere devirdi. Hiç kimseyi öldürmek istemiyordu... Sadece onları durdurmayı ve arkadaşlarını kurtarmayı istiyordu.

“Diğerlerini serbest bırak!” diye seslendi Indra'ya.

Thor ve Indra ayrıldılar; Krohn Thor'un yanında kaldı; bir lejyon üyesinden diğerine giderek iplerini kestiler ve onları serbest bıraktılar. Herkes hala bir trans halindeydi, ama Thor daha çok kadını yere yıktıkça büyü ağır ağır dağıldı. En sonunda, herkes en azından Thor'un emirlerine uyacak kadar uyanık hale geldi.

“Beni izleyin!” diye bağırdı Thor onlara.

Thor, Indra ve Krohn diğerleriyle birlikte koşmaya başladılar ve onları ufak adadan sandallarına yönlendirdiler.

Herkes sandal atladı ve Thor mızrağının ucuyla sandal kıyıdan sertçe itti, yanında oturan Indra da aynı şeyi yaptı.

Büyüden nihayet kurtulmuş olan diğerleri de var güçleriyle kürek çekmeye başladılar ve ağır ağır adadan uzaklaşırken dalgalara karşı koymaya çalıştılar.

Adada kalan kadınlar kıyıya koşup suyun kenarından uzaklaşmalarını izlediler; çılgına dönmüş bir halde çığlıklar atıp saçlarını yolmaya başladılar. Müziklerinden çok daha korkunç olan çığlıkları sularda yankılandı ve akıntı nihayet onları alıp uzaklara sürükleyene dek Tlıor'u rahat bırakmadı.

*

Thor diğerleriyle birlikte sessizce kürek çekerken kaygılıydı. Saatlerce kürek çekerlerken, kendileriyle o ada arasına daha da fazla mesafe koyarken sandalı kasvetli bir hava kaplamıştı. Sürekli olarak değişen karanın yanında ilerlerken, Thor öldürülmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünmeden edemiyordu. Hala o adada tam olarak neler olup bittiğini anlayamamıştı.

Oradan ayrıldıktan sonra, ilk birkaç saat boyunca adrenalin, korku ve heyecanın onları tetiklemesiyle kürek çekip uzaklaşmışlardı. Ama ikinci güneş uzunlaştığmdan ve heyecanları dinmeye başladığından. Thor ve diğerleri üstlerine çöken o boğucu sessizlikle baş başa kalmışlardı. Thor'un omuzları yorulmaya başlamıştı ve kürek çekme işinin bitip bitmeyeceğini düşünürken sırtı tutulmuştu.

"Daha ne kadar bu şekilde devam edeceğiz?" diye sordu nihayet O'Comıor hepsinin aklındaki şeyi dile getirip. Küreğini bıiak'tı ve başının arkasını sildi. "Faydası yok. Hiçbir yere varmıyoruz.""

Dahası nereye gittiğimizi de bilmiyoruz," dedi Elden onun kadar sinir olmuş bir halde.

"Hayır, biliyoruz," dedi Drake savunmaya geçip haritayı alarak.

"Sen ve şu aptal haritan," dedi Conval. "Bir hırsızdan aldığın bir harita. Bunun doğru olup olmadığını nereden biliyorsun?"

“Neredeyse onun yüzünden o adada ölecektik,” dedi Conven.

“İlk baştan Indra’ya kulak vermeliydik,” dedi Elden.

“Ebet, vermeliydiniz,” dedi Indra. “Yanlış yönde ilerliyoruz, bunu size söylemiştim.”

“Bu köle kız neden söz ettiğini bilmiyor,” dedi Durs ters ters. "Harita gayet açık.”

“Sakın ona bir daha öyle deme,” diye parladı Elden. Durs'e döndüğünde, suratı kıpkırmızı kesilmişti. “Indra orada hepimizin hayatını kurtardı, sakın bunu unutma.”

Durs sessizleşti ve Thor hayatında ilk kez onun birisine karşılık vermediğine şahit oldu. Ama Elden yaşma rağmen ondan daha iri ve güçlü bir yapıya sahipti ve Durs onunla tartışmak istemiyormuş gibiydi. Elden Thor'un hiç görmediği kadar ötkeliydi, Thor Elden'ın kıza çoktan âşık olduğunu anladı.

“Mesele şu,” dedi Dross. "Kılıç'ı nereye götürdüklerini biliyoruz. Bu harita da bizi oraya götürüyor. Bu göl oraya gitmenin tek yolu. Rotamıza bağlı kalmalıyız.”

“Bu gölün bizi nereye götüreceğini söyleyeyim,” dedi Indra sıkkın bir ifadeyle. "Bu sular bizi Yaşayan Ölüler Diyan’na götürüyor. Orası meşum ve tekinsiz bir yer; en derin kederin ve ölümün kol gezdiği bir yer. Oraya gidenler bir daha geri dönmez. Asla. Orası kesin. Akıntıları fark etmediniz mi?” dedi aşağıya bakarak. "Akıntılar güçlendi. Bizi tek bir yöne çekiyorlar: Büyük şelaleye. Oradan aşağı düştüğümüze, oradan kurtulamayız. Bu, son şansınız: Hemen geri dönün.”

Herkes endişeyle birbirine baktı.

“Peki, nereye gideceğiz?” diye sordu Reece.

“Başladığımız yere,” dedi Indra.

Üç kardeş bir ağızdan inledi.

“Ta en başa mı gideceğiz?” dedi Dıoss.

“Yanı, bu akıntılarla boğuşup ta geriye gideceğiz ve en baştan başlayacağız. Hem de bir haritamız olmadan, sadece senin sözüne güvenerek mi yapacağız bunu?” dedi Drake.

“Kendi planların olmadığını nereden bilelim?” dedi Durs. "Bizden biri değilsin. Kendimizi vahşi bir köle kıza, bir hırsız olduğunu iddia eden bir kızın ellerine ıııi teslim edeceğiz?”

“Çoktan ettiniz bile ve sağ kurtuldunuz,” dedi Indra.

“Sizden önce hayatımı ona teslim ederim,” dedi Elden suratını buruşturup Durs'e bakarak.

Grup gergin bir sessizliğe büründü.

Dıake iç çekti.

“Sen ne yapmamızı istiyorsun?” dedi Drake Thor'a dönüp. "Bu görevin lideri sensin. Yolculuğa en baştan, bu köle kızın, hiç tanımadığımız bir yabancının sözüne güvenerek mi başlayacağız, Halka'dan gelen bu haritayı göz ardı mı edeceğiz?”

Thor orada otururken herkesin gözlerinin üstünde olduğunun farkındaydı. İçinden ne yapması gerektiğini düşündü. Bir yanı kesinlikle gittikleri yer konusuna bir şeyin ters olduğunu söylüyordu. Ama bir yandan da belirgin bir şey hissedemiyordu. Bir şeyler gizlenmiş gibiydi. Bunun nedenini bilmiyordu... Dahası, bu durum onu korkutuyordu. Gen dönmenin en iyi yol olup olmadığını kesin olarak bilemiyordu. Hem geri dönmek isteseler bile, akıntılar çok güçlenmişti ve herkes fazlasıyla yorulmuştu. Geri dönmelerinin nasıl mümkün olabileceğim anlayamıyordu. En azından, üç kardeşin elinde bir harita, bir hedef ve bir plan vardı. Ayrıca, Kılıç T aramak için daha fazla değerli vakitlerini harcayamazlardı.

“Haritaya bir şans verelim,” dedi onlara. "Yarma dek. O zaman kadar bir gelişme olmazsa, kesin bir ipucu bulamazsak, geri döneriz

ve Indra'nın gösterdiği yoldan gideriz.”

Herkes tamam der gibi memnuniyetle başını salladı ve kürek çekmeye devam etti.

“Tabii, yarma kadar sağ kalırsak,” dedi Indıa kötü bir kehanette bulunurmuş gibi. Herkes bir kez daha sessizleşti ve dünyadaki tek ses küreklerinin altındaki suyun sesi oldu.

*

O kadar uzun süre kürek çektiler ki. Thor kollarının kopacağını hissetti. İkinci güneş gökyüzünde iyice alçalmıştı ve Thor küreği bir kere daha kaldıramayacağını düşünürken, geniş göl bir anda dar bir kanala dönüştü. Her iki yanlarında kara belirdi... Kapkara, kayalıklı bir toprağı olan, göz alabildiğince uzanan geniş ve ıssız bir yerdi. Kazılmış uçsuz bucaksız topraktan oluşuyor gibiydi; adeta hiçbir şeyin yaşamadığı, dünyanın en sonunda bulunan bir yere gelmişlerdi.

“Çorak Diyarlar,” dedi Indra alçak sesle ve kaygıyla. “Şelaleler biraz ileride.”

Thor uzaktan sesi giderek güçlenen akan suyun sesini duymaya başladı; akıntı da güçlenmişti ve onları bir nehre dönüşen sulara çekiyordu. Çok geçmeden, herkes küreklerini çekti, çünkü su onları götürüyordu ve bunları kullanmalarına gerek kalmamıştı.

Nehirde bir ayrıma geldiler ve oradan dönerlerken, akan su sesi daha da güçlendi; Thor uzakta köpük köpük olmuş suyu görünce içini bir korku kapladı; orası şelalenin aşağı aktığı yer olmalıydı. Suyun suratına çarptığını, havadaki nemi ta oradan bile hissedebiliyordu. Indra haklıydı: Şelalelere gelmişlerdi.

Herkes endişeyle birbirine baktı.

“Yine yanıldın sanırım,” dedi Reece Dıake'e dönerek.

“Bu harita konusunda haklı çıksan iyi olacak,” dedi Elden onu tehdit eder gibi.

"O şelaleler bizi öldürecek!” diye bağırdı O'Connor.

“Şelalenin yüksekliği ne kadar?” diye sordu Conval.

Herkes yanıt için Indra'ya baktı.

“Bilmiyorum,” dedi Indra. "Hayatta kalırsak, şelalenin en küçük sorunumuz olacağına emin olabilirsiniz.”

Akıntı fazla hızlandı, sesler ve suratlarına püsküren su arttı ve Thor de arkadaşları sıkıca sandalın kenarlarını kavradılar.

“Geri dönmemiz gerek!” dedi Conven akıntıya karşı kürek çekmeye çalışarak.

“Altık çok geç!” diye bağırdı Thor. “Akıntı çok güçlü! Sıkı tutunun!”

Sandal nehirden aşağı giderek hızlanarak ilerledi; Thor şelaleleri görünce, gözleri irileşti. Sadece hızla aşağı akan bembeyaz sudan bir duvar görüyordu. Thor'un yanında olan Krohn inlemeye başladı. Thor tek eliyle uzanıp onu sıkı sıkı tutu.

“Her şey yolunda, Krohn,” dedi. “Yanımdan ayrılma yeter. Suya düşersen de bizim yanımıza yüz.”

Krohn yanıt verir gibi tekrar inledi ve bir saniye sonra, sandalları şelalenin kenarından aşağı kayarken Thor'un midesi alt üst oldu.

Thor aşağıya bakınca, en azından en beş metrelik muazzam bir düşüş olacağını gördü. Bembeyaz bir su duvarıydı ve bir şey yapacakları kadar vakit yoktu.

Sandal düştü ve herkesin çığlıkları arasında havada dümdüz aşağıya uçtu.

Thor kendisini bir su duvarının arasında buldu; sandaldan üşmüş

havada uçuyor, kollarını bacaklarını sallıyordu. Döne döne düşerken, hızla akan bir su dünyasında kayboldu ve her yanını sular kapladı.

Ne kadar sürdüğünü bilmeksizin suyun altıdan kaldı. Burnundan sular fışkırırken ve suratı düşüşünün darbesiyle yanarken, ciğerleri patlayacak hale geldi.

Ciğerlerinin nihayet patlayacağından emin olduğunda, su onu yukarı itti; kollarını sallayarak, içine derin nefesler çekerek nehrin aşağı kısmında bir yerde yüzeye çıktı. Gözlerine, kulaklarına ve burnuna su dolduğundan nerede olduğunu anlayamadı ve gözlerini kükreyen, hızla akan suda açmaya çalışırken görebildiği tek şey yine suydu.

Akıntı yavaşlamaya başlayana dek onu tekrar tekrar dibe çekip yüzeye itti. Birkaç saniye sonra nefes almaya ve yüzeyde kalmaya çalışarak yüzeye fırladı.

Thor suyu inceledi, arkadaşlarını görebilmek için etrafına bakındı. Herkes teker teker başını sallayarak, nefes almak için gayret ederek ve kollarını sallayarak yüzeye çıkarken, akıntı onları nehrin aşağı kısmına taşıdı. Thor Indra'mn da yüzeye çıktığını gördü. Elden yanma yüzüp onu tuttu. Thor çılgınlar gibi her yerde Krohn'u aradı, ama onu göremedi.

"KJR.OHN!" diye bağırdı.

Her yöne baktı ve bir an için daha aşağılarda başının yüzeye çıktığını ama sonra tekrar battığını gördü. Krohn'un suratında daha önceden hiç görmediği korku dolu bir ifade vardı; bir çaresizlik ifadesiydi.

Sandalları onlardan biraz ileride yıpranmış ama hala sağlam bir halde yüzeye çıktı ve Lejyon askerleri ona doğru yüzmeye başladı. Ama Thor aksi yönde, Krohn'u son gördüğü yere yüzmeye koyuldu.

“Sandala yüz!” diye seslendi Reece ona.

Ama Thor onu duymazdan geldi; Krohn’u bulmalıydı; özellikle de akıntının onu farklı bir yöne iteceği bir noktadayken bulmalıydı.

“Geri dön!” diye bağırdı O'Connor. "O yöne gitme!”

Ama Thor akıntıya karşı savaşarak, var gücüyle ilerledi.

“KROHN!” diye bağırdı yine.

Gözlerinin önünden Krohn’u minnacık bir yavruyken bulduğu ilk zamanlar ve aralarındaki bağ geçti. Onu kaybetme düşüncesi Thor'u aklına hayaline getiremeyeceği kadar üzdü.

Birden, Krohn’un pençelerinden birinin suyun yüzeyine çıktığını ve hemen battığını gördü. Suyun dibine dalıp yüzdü; gözlerini kristal mavisi suyun altında açtığında Krohn’un suyun dibine batmakta olduğunu gördü.

Thor daha da derinlere yüzdü; kulakları basınçtan patlamak üzereyken, Krohn’u kaptı ve onu çekerek yüzeye yüzdü.

Yüzeye çıkarlarken, Thor da Krohıı da derin birer nefes çektiler. Krohn akıntıya karşı suda debelenirken inledi; Thor dönüp ayrımdan uzaklaşabilmek için var gücüyle bacaklarını çırptı. İstediği kadar ılerleyemiyordu.

Birisinin kolunu tuttuğunu hissetti ve Reece'in yanlarında yüzdüğünü gördü; bacaklarını tekrar çırptı ve hep birlikte akıntıya karşı yüzerek hız kazanıp sandala vardılar.

Sandala vardıklarında, Thor Krohn’u sandal oturttu; Krohn döıt ayağının üstünde durdu, sudan çıktığı için minnet dolu bir halde çılgınlar gibi silkindi. Soma, tekrar tekrar su kustu. Thor ve Reece onları nehirden aşağı götüren sandalın kenarına tutundular.

Thor dönüp geride kalan şelalelere baktı; şelaleler bulunduğu yerden bir dağ gibi inanılmaz yüksek gözüküyordu. Hepsinin düşüşten sağ kurtulduğuna inanamadı. Nehrin dibinde kayalıklar

olmaması ve zeminin sadece derin sulardan oluşması yüzünden şanslıydılar.

Sandala turunmuş hızla ilerlerken, Thor ve Reece hala sersemlemiş bir halde aynı anda birbirlerine döndüler ve aniden kahkahalara boğuldular.

“Kurtulduk eski dostum,” dedi Reece buna inanamıyormuş gibi.

Thor başını salladı.

“Nasıl olduysa kurtulduk,” dedi.

Thor ve Reece kendilerini sandala çektiler ve akıntı sandalı nehirden aşağı sürüklerken küreklerinin suda yüzdüğünü gördüler. Sandalı küreklere doğru yönlendirdiler ve her bıı eğilip kürekleri sandal aldı. Thor en sonunda biraz olsun kontrolü sağladığını hissetmeye başlamıştı.

Ama nehir kıvrıldığında, Thor’un rahatlama hissi endişeye dönüştü. Karşılarında yepyeni bir kara parçası duruyordu ve Thor derhal Indra’nın onları uyardığı her şeyin gerçek olduğunu fark etti. Oraya gelmekle büyük bir hata yaptıklarını anladı.

Yeraltı dünyası Thor’un hayatında gördüğü en karanlık, en ıssız ve kasvetli topraklardı. Nehir volkanik, siyah topraktan oluşan kırlık alanın ortasından geçiyordu; her yerde siyah renkli, yapraksız, ölü dalları meşum şekillere bürünmüş, dikenlerle kaplı bodur ağaçlarla doluydu. Adeta bir orman yanmış ve bir daha hiç ağaç yetişmemiş, ya da orada asla bir şey yaşamamış gibi gözüküyordu. Daha doğrusu, iyi olan hiçbir şey yaşamamış gibiydi.

Orada gökyüzü bile Thor’un hiç görmediği kadar kasvetli bir hava taşıyordu. Parlak mavinin yerini koru gri bir renk alnuştı ve ortasında bir fırtına kopacakmış gibi kapkara bulutlar ilerliyordu. Güneş de daha alçaktaydı ve öğleden sonrası güneşinin yerini kasvetli bir alacakaranlık almıştı. Thor adeta öğleden sonra yola

çıkmışlar ve alacakaranlıkta oraya varmışlar gibi hissetti; çaresizliğin hüküm sürdüğü bir diyara sürükleniyor gibiydiler.

Etraflarından tuhaf tuhaf sesler geliyordu; bir kuş ötüşüyle bir inleme karışımı bir sesti. Thor sesin geldiği yere batkınca, ağaç dallarında kocaman, kapkara kuş sürüleri gördü. Kuşlar kuzgunları andırıyordu, ama onların dört misli daha büyüktü; hem başlarında hem de göğüslerinde gözleri vardı. Kanat yerine pençeleri vardı; geriye yaslanıp göğüslerini şişirirken

Bunları sertçe sallıyor, tuhaf sesler çıkarıyorlardı.

Sandal ilerlerken, kuşların hepsi onları izledi; Thor kuş sürüsü her an onlara saldırabilirmiş sibı hissetti. Bazı acılardan, ürkünç gözlerinin her hareketlerini izlemesi daha kötüydü.

Yanında oturan Krolın hırladı.

“Şu haritanıza ne oldu?” dedi Elden küçümseyici bir tavırla üç kardeşe.

Üç kardeş sandalın en arkasında oturuyorlardı ve kendilerinden emin değillermiş ve şok geçiriyorlarmış gibi gözüküyorlardı.

“Hala yanımda,” dedi Drake haritayı çıkarıp. “Islak, ama okunuyor. Onu her şeyimle korudum.”

“Neden haritanızda şelaleler gözükmüyor?” dedi Reece ısrarla.

“Bu, topogıafık bir harita değil,” dedi Drake ters ters. "Bizi Kılıç'a götürsün diye bir mahkûm tarafından çizildi.”

“Ya da ölümümüze,” dedi O'Connor.

“Bunun bir tuzak olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?” diye sordu Conven.

“Bence birisi bizi aptal durumuna düşürüyor,” dedi Conval.

“Peki, şimdi ne yapmamızı öneriyorsunuz?” dedi Durs. “Geıi dönüp şelalelerden yukarı tırmanıp baştan başlamamızı mı?”

Herkes geriye baktı ve bunun imkânsız olduğunu anladı.

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Dors. “Haritaya bağlı kalacağız.”

Sandala yine kasvetli bir sessizlik çöktü.

"Öyle gözüküyor ki, şu anda dek dediğin her şey doğru çıktı,” dedi Thor Indra'ya. “Bizi şu anda ilerlemekte olduğumuz yeraltı dünyasıyla ilgili daha çok şey anlat.”

Indıa temkinle etrafına bakındı; orada olmaktan hiç Mutlu gözükmüyordu. Konuşmadan önce uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Cehennemin yedi dünyasından biri olduğu söylenir,” dedi kasvetli topraklara bakarak. “Efsaneye göre, cehennemde yer kalmayınca, İblislere altı dünya verilmiş. İmparatorluk'un ilk zamanlarında oluşturulmuş. Andronicus'tan, hatta onun atalarından bile önce. İmparatorluk birliklerinin bile gitmediği bir yer.

“Bu toprakların ortasından geçen bu nehir iki farklı İmparatorluk toprağım birleştiriyor. Bir tür kestirme yol. Ama kimse burayı kullanacak kadar aptal değil. İnsanlar ne kadar uzun sürerse sürsün, uzun yoldan gidiyorlar.”

Kıvrılarak ilerleyen dar nehirde ilerlerken, herkes yine sus pus kesildi. Gökyüzü daha da koyu bir alacakaranlığa büründü. Adeta birisinin kâbusuna kürek çekiyorlardı.

Birden, sudan bir ses geldi; Thor o yöne bakınca, suyun yüzeyine bir çift parıldayan gözün çıktığını, soma yine suya daldığını gördü.

“Gördünüz mü?” dedi O’Connor.

Herkes suya dikkatle bakarken, dört bir yanlarında su sıçrama sesleri geldi ve her yerde parıldayan sarı gözler belirdi.

Thor bunların neye ait olduğunu daha iyi görebilmek için eğildiğinde, sudan birden iri bir balık büyüklüğünde, uzun krokodıl çenesini andıran bir çenesi olan bir sürüngen fırladı. Altmış santim

uzunluğundaki çenesini Thor'a doğru açıp kapattı.

Thor geriye kaydı ve son anda çenenin onu ikiye ayırmasından kurtuldu.

Kıohn yaratığa hırladı, soma o yaratıklardan bir diğeri havaya sıçrayıp onu ısırmaya çalışınca geri çekildi. Thor küreğini kaldırıp dört bir yanlarında sudan sıçrayan yaratıklara savurdu. Diğerleri de aynı şeyi yaparak sandalın etrafını çeviren yaratıklara vurdular.

Yaratıklardan biri havaya sıçradı ve dişlerini Conval'ın koluna geçirmeyi başardı.

"Alın şunu!" diye bağırdı Conval yaratığı üstünden atmaya çalışırken.

Conven hızla yanma gitti, yaratığın çenesini kavrayıp ikiz kardeşinin kolundan ayırmayı başardı; sonra, yaratığı tekrar suya fırlattı. Neyse ki yaratığı kardeşinin kolunda sadece ufak bir yara oluşacak kadar kısa sürede alabilmişti.

"Bunlardan binlercesi var!" diye bağırdı O'Connor havaya sıçrayıp tam yanından geçen bir yaratıktan yana çekilerek kurtulurken. "Onları sonsuza dek geride tutamayız!"

Thor onun haklı olduğunu fark etti; yaratıklar çok fazlaydı ve ciddi bir zarar vermeleri an meselesiydi; hepsini uzakta tutmaları da mümkün değildi. Adeta bir pirana yuvasına girmişlerdi.

Ama yaratıkların hepsi aniden dönüp uzaklaştı, suya daldı ve son sürat yüzmeye koyuldu.

"Ne yapıyorlar?" dedi Elden.

"Bizden kaçıyorlar sanki," dedi O'Connor.

"Ya da başka bir şeyden," dedi Indıa endişeyle.

Thor hayal kırıklığıyla onun haklı olduğunu fark etti. O yaratıklar korkmadıkları, bir şeyden kaçmadıkları sürece o şekilde hızla uzaklaşmazlardı. Onlardan çok daha büyük bir şey olmadığı

surece.

Aniden, su kabararak üstlerine doğru geldi ve Tlıor aşağıya bakınca suların köpüklendiğini ve köpürdüğünü gördü.

Bir şeyin onlara saldırmak üzere olduğunu biliyordu. Büyük bilseydi.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı.

Karşılarında sular adeta patladı ve suyun dibinden devasa büyüklükte bir deniz canavarı yüzeye çıktı. Tlıor hiç öyle bir şey görmemişti. Çok iriydi, balinaması bir yaratıktı; çeneleri 6 metre uzunluğundaydı ve jilet gibi keskin sıra sıra dişle doluydu. Birkaç adını büyüklüğündeki kırmızı gözleri başının ıkı yanından çıkıyordu ve yine bir kaç adını uzunluğundaki burnunun ucunda jilet gibi keskin kısımlar vardı.

Yaratığın açık olan çeneleri sandalın üstüne indi ve Thor’un refleksleri devreye girdi. NE yaptığını düşünmeden sapanına bir taş yerleştirdi, geriye kaykıldı ve lastiği var gücüyle çekip yaratığın burnuna nişan aldı. Tlıor bir canavarı yaralamak için burnunun en hassas yeri olduğunu duymuştu ve tüm benliğiyle bunun doğru olması için dua ediyordu. Yoksa birkaç saniye içinde hepsi yaratığın kamında olacaktı.

Taş kusursuz bir biçimde, son sürat uçup hedefim buldu ve ona çarptığında yaratık aniden durdu, yarısına kadar suya indi ve geriye çekilip kükredi.

Yeri göğü inleten, suları ve sandallarını zangırdatacak kadar feci bir kükremeydi; Tlıor elleriyle kulaklarını kapatırken dengesini zor sağlayabiliyordu.

Yaratık daha da yüzeye çıktı, dokuz metre daha yükseldi ve bedeninin bir yanından çıkıp bir noktada gittikçe incelen ve ona bir balinayla bir deniz yılanı görünümü veren sıra sıra pençeyi gözler

önüne serdi.

Lejyon askerlerinin hepsi Tlıor'dan ilhanı alarak yaratığa mızraklarını fırlattılar ve hepsi yaratığın gövdesine saplandı. Elden bir balta fırlattı ve yaratığın başına isabet ettirmeyi başardı; O'Comıor her bin kusursuzca yaratığın tek gözüne saplanan üç ok atmayı başardı.

Ama yaratığın bunlardan hiç etkilenmediğini gören Tlıor şok geçirdi. Yaratık farklı pençeleriyle bunları çıkardı ve suya attı.

Daha da öfkelenmiş olan yaratık başını geri attı, çenelerini öncekinin iki misli açtı ve onları ikiye ayırmaya hazırlanarak aşağı indirdi.

Bu sefer, onu durduracak hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Gwendolyn İmparatorluk'un aşağıdaki kapıları kırışını ve Sılesia'ya akın edişini izlerken donakalmıştı. Bunu o kadar kısa sürede yapabildiklerine inanamıyoıdu. Savunma konusunda özenle yaptıkları onca plan birkaç saat içinde silinip gitmişti.

"Leydim, gitmemiz gerek!" diye bağırdı Steffen yanından telaşla, kolunu çekiştirerek.

Gwen kendisine geldi, içgüdüleri devreye girdi. Srog, Brom, Kolk, Kendıick ve Godfrey'in ve diğerlerinin askerlerle birlikte siperlerin arka basamaklarından indiklerini gördü ve acil durum planlarını hatırladı. Generalleriyle birlikte defalarca bu planı tartışmıştı ve bunu uygulayacak olmaları ona inanılmaz geliyordu.

İlk İmparatorluk askerleri kapılardan akın ederken, Srog adamlarına döndü ve bağırdı:

"ŞİMDİ!"

Birkaç asker yukarıda kocaman kolları çektiler; onlar bunu yaparken, kapının hemen yanında zeminde bir kapak açıldı ve düzinelerce İmparatorluk askeri çığlıklar arasında derin ve karanlık bir çukura düştü. Bu devasa çukur askerlerin kapılardan öteye gitmesini ve Sılesıa'ya girmesini engelledi. Böylece, Gwen'e ve diğerlerine cok değerli bir süre kazandırdı... Ama Gwen bunun onları uzun süre geride tutmayacağını biliyordu. Hepsi kontrollü bir biçimde geri çekilmeye devam etti.

İmparatorluk askerleri neler olduğunu fark etmiş, hızla şehre girmekten vazgeçmişti; kapıların orada, çukurun hemen önünde durmuşlardı. Ama gidecek bir yer olmadığı için orada sıkışıp kalmışlardı; geriye de döllemedikleri için, kendi adamları onları

ezerek üstlerinden geçip hızla şehre girdi ve daha da çok askeri çığlıklar arasında çukura itti.

Bu insan seli nihayet sona erdiğinde, geıi dönmeye başladılar; güçlükle kapılardan çıktılar ve şehre girmenin başka yollarını aramaya koyuldular.

Gwen ve adamları da böylece geri çekilmek için ihtiyaç duydukları süreyi kazandılar. Gwen taktiğinin işe yaradığını gördüğüne sevindi... Savaş planlarına tamamlayıcı bir unsur olarak bu taktiği eklemişti. İnsanları bir şuaya dizecek, yaşlı erkekleri, kadınları ve çocukları toplayacak ve onları evlerinden alıp kemerli kapılardan geçirerek aşağı şehre götürecek vakitleri olacaktı. Oraya giderken vakit kazanmak için Gwen duvarlara demir direklerin yerleştirilmesini istemişti; düzinelerce vatandaş aynı anda bu demirlere tutunup Kanyon'dan kayarak inecek ve düzenli bir biçimde aşağı seviyelere ulaşabilecekti.

Plan tıpkı düşündüğü gibi işledi ve birkaç dakika içinde, yukarı Sılesia'dakı tüm vatandaşlar güvenle ikinci şehir kapılarından geçip aşağı seviyelere inmişti. Gwen kapıların dışında durup son kişinin de içeıi girmesini bekledi ve geride kimsenin kalıp kalmadığından emin oldu. Steffen ve Kendrick ona sadık bir biçimde yanında duruyorlardı. En sonunda, herkesin aşağı şehre indiğinden emin olunca, Gwen de indi ve iner inmez birbiri ardına dört sıra kalın demir kazık aşağı indi. Bunları aşmak kolay olmayacaktı, çünkü kazıklar üç buçuk metre kalınlığındaki taş duvarların içine yerleştirilmişti.

Gwen bir sonraki savunma hattındaki. parmaklıkların ardında ve Kanyon'un kenarında bulunan yukarı siperlerdeki askerlere katıldı. Stet'fen, Kendrick, Godfrey, Srog ve diğerlerinin yanında pozisyon aldı. Yüzlerce Sılesıalı orada dizlerinin üstüne çökmüş, bu son

pozisyonu korumayı bekliyordu.

Gwen aşağıda ilk İmparatorluk birliklerinin avlunun duvarlarına tırmandığını, diğerlerinin gelebilmesi için aşağıya halatlar ve merdivenler sarkıttıklarını görebiliyordu. Kısa sürede diğerleri de peşlerinden geldi ve dosdoğru onlara, ikinci demir kapılara yöneldi. Ama yürüyerek saldıramayacaklarından içeri aynı anda ancak belirli sayıda asker girebiliyordu, çünkü yolları kapıların oradaki kocaman çukurla tıkanmıştı.

Kendrick Gwen'in yanına çömeldı ve yayını tutarak beklemeye koyuldu.

“DAHA DEĞİL!” diye seslendi emirlerini bekleyen askerlere.

Düşman askerleri daha da yaklaştıklar ve hava gerildi.

“ATEŞ!” diye bağırdı Kendrick yayıyla ayağa kalkarak.

Aralarında Godfıey, Steffen, Srog, Brom ve Kolk'un, hatta Gwendolyn’in de bulunduğu yüzlerce Silesialı asker yanındaydı... Gökten bir ok yağmuru yağdı ve düzinelerce İmparatorluk askerini durdurdu.

Okçular derhal yaylarına yeni oklar yerleştirip yine fırlattılar. Sonra, aynı şeyi yinelediler.

Gelen ilk adamları öldürmeyi, avluyu onlardan temizlemeyi ve zemini cesetleriyle kaplamayı başardılar. İmparatorluk gafil avlanmıştı; kapılardan geçtikten soma bir karşı saldırı meydana gelmesini beklemiyorlardı.

Ama ne kadar çok düşman askeri öldürseler de, İmparatorluk askerleri gelmeye devam ediyordu. Çok geçmeden, onların hemen ardından disiplinli bir okçu bölüğü geldi, diz çöktü, oklara hedef olmamak için kalkanlarını kaldırdı ve oklarını fırlattı.

Gökyüzü onlara doğru gelen oklarlarla kaplanınca, Gwen yere eğildi. Oklardan biri onu ıskalayarak başının hemen yanından geçti.

Bazı Silesialılar onun kadar hızlı davranamadılar; birkaçı çığlıklar arasında yaralandı ve taş duvarın üstüne düşüp cansız bir halde aşağı yuvarlandı.

Gwen ayağa kalkıp tekrar okunu fırlattı; birisini boğazından vurduğunu görüp şaşırdı. Bir ok tam kulağının yanından geçerken, birisinin onu kolundan aşağı çektiğini hissetti. Yanındaki kişi Steffen'dı.

"Kısa boylu olmanın iyi yanları var, leydim," dedi. Siz bunlara sahip değilsiniz. Beni izleyin ve aşağıda kalın."

Steffen başını uzatıp kenardan batı, yayıyla birlikte eğildi ve hızla üç ok fırlatıp kapılara yaklaşan üç askeri vurdu.

"Birsini öldürmek için uzun boylu olmanıza gerek yok," dedi. "Hayatta bir şey öğrendiysem budur."

Savaş birbirini takıp eden rauntlar boyunca bu şekilde devam etti; oklar sürekli olarak havada uçuyor, her iki tarafın cesetleri yere yığılırken çığlıklar kopuyordu. Aradan saatler geçtikçe, İmparatorluk askerlerinin cesetleri avluda birikti.

Yine de, daha da fazla İmparatorluk birliği duvarlara karıncalar gibi tırmanıyordu. Silesialıları kurtaran tek şey İmparatorluk askerlerinin içeri hep birlikte akın edememesi ve kapıdaki çukurun üstünden geçememesiydi.

Derken, her şey değişti. Gwen bir İmparatorluk süvari taburunun uzun ahşap dayanaklarla içeri girişini ve girişteki çukurun üstünü örtüşünü dehşet içinde izledi. Adamlar çukuru teker teker örttüler ve çok geçmeden tamamıyla kapatıp bir köprü oluşturdular. Çukurda mahsur kalan kendi askerlerini kurtarmaya bile yeltenmediler; bunun yerine, vakit kazanmak için onları havasız bırakıp, başlarının üstüne bir köprü inşa ettiler.

Eğreti kopili yapıldıktan sonra, yüzlerce İmparatorluk askeri baş

döndürücü bir hızda iç avluya akın etti. Her bilinden bir savaş çığlığı yükseldi ve hızla kapılara yöneldiler.

Gıvendolyn korkuya kapıldı. Adamlarının okları azalıyordu, siperleri zayıflıyordu ve fazla vakitlerinin kalmadığının farkındaydı. Safı bozmamayı, o kadar askeri uzun süre geride tutmayı başaramazlardı.

İmparatorluk askerleri ıkı düzine asker tarafından tekerlekli bir rampanın üstünden içeri itilen bir şahmerdana yola vermek için kenara çekildi. Adamlar ileri atıldılar ve şahmerdanı büyük bir gümbürtüyle demir kapıya ittiler. Metal kapı eğilirken. Gwen'in ayaklarının atlındaki zemin sarsıldı.

Aşılmaz gibi gözüken o dört demir kapı çoktan kolaylıkla yıkılabileceğini ispatlamıştı.

"KAZANLAR!" diye bağırdı Kendiick.

Silesialı askerler öne koştu ve hep birlikte kenardan içinde erimiş katran olan kocaman kazanları boşalttılar.

Düzinelerce İmparatorluk askeii kıvamlı sıvıya bulanırken, aşağıdan çığlıklar yükseldi.

"OKÇULAR!" diye bağırdı Kendrick.

Okçular bu sefer yanan oklarla öne çıktı ve katrana bulanmış askerlere oklarını fırlatarak onları yaktı.

Alevler yayılırken avluyu çığlıklar kapladı ve düzinelerce asker daha öldü. Cesetler kapılarda ta tepeye kadar istiflenmiş durumdaydı. Bir başka ordu olsa, tüm bunlar onu durdurmak için yeterli olurdu.

Ama Andronicus'u durdurmak için yeterli değildi. İmparatorluk birlikleri gelmeye devam ediyordu. Durmuyorlardı. Birliklerin ardı arkası kesilmiyordu.

Gwen dehşetle şahmerdanın diğerleri tarafından almışını ve ilk

kapıyı menteşelerinden çıkarak kadar sert bir biçimde itilişini izledi. İmparatorluk birliklerinden sevinç dolu haykırışlar yükseldi. Geriye sadece üç kapı kalmıştı.

“Leydim, katranımız neredeyse tükenmek üzere ve...” diye Srog telaşla durumu anlatmaya koyuldu.

Lafını tamamlamaya fırsat bulamadan, bir başka gümbürtü koptu; öylesine şiddetliydi ki, Gwendolyn geriye sendeledi. Aşağıya bakınca, askerlerin ikinci demir kapıyı da yıktıklarını gördü.

“Aşağı şehre geri çekilme vakti geldi!” dedi Srog.

Gwen onun haklı olduğunu fark etti. Tamam der gibi başını salladı ve Srog hiç vakit kaybetmeden seslendi:

“GERİ ÇEKİLİN!”

Gwen'in askerleri döndü, yerlerini terk etti ve arka duvardaki merdivenlerden hızla aşağı inmeye başladı.

Gwen telaşla taş basamaklardan inmekte olan diğerlerine katıldı, katları birbiri ardına indi, aşağı inerken hazır olda duran ve her seviyede pozisyon alan düzinelerce askerin yanından geçti. Bir gümbürtü daha koptu; Gwen arkasına bakınca, hayal kırıklığıyla üçüncü demir kapının da aşıldığını gördü.

Gwen ve diğerleri daha aşağıdaki seviyelere inince, uzanıp iri manivelaları çektiler; böylece, demir kazıklardan oluşan bir mayın tarlası doğrudan havaya yükseldi ve aşağı şehri bir kalkan gibi kapladı. İmparatorluk dördüncü ve sonuncu kapıyı da sevinç çığlıkları arasında aşarken, hızla kemerli kapıdan geçip saldırmaya hazırlandılar.

Ama gidebilecekleri bir yer yoktu. Aşağı şehir üstündeki demir kazıklardan oluşan bir örtüyle konmuyordu. Birkaç asker vaktinde duramadı ve hızla ilerlemeye devam ederek düşüt; kazıklara saplanınca havada asılı kaldılar ve kanları aşağıya damlamaya

başladı.

En sonunda, İmparatorluk birlikleri durdu; Kanyon'un en kenarında durup aşağıdaki kazıklara baktılar ve bu kazıkları aşmadan aşağı şehre inmenin bir yolu olmadığını anladılar.

Gwendolyn yukarı bakınca, nihayet İmparatorluk'un daha fazla ilerleyenlediğini gördü. Nihayet, güvendeydiler.

Şehrin aşağı seviyelerine vardığında, her biri onu endişeyle bekleyen düzinelerce generali tarafından karşılandı. Vatandaşlar sokaklarda dolanıyordu ve hava elektrikliydi.

“Burada güvendeyiz, leydim,” dedi Srog. “Buraya inebilecekleri bir yol yok.”

“Evet, ama ne kadar süreliğine?” dedi Kendrick hepsi bir araya geldiklerinde ve birlikleri etraflarına toplandığında.

“Gerek duyduğumuz süre boyunca,” dedi Srog.

“Yiyeceklerimiz ve malzemelerimiz bitmediği sürece,” dedi Brom sıkkın bir tavırla.

“Gerekli şeyler olmadan burada ne kadar hayatta kalabiliriz?” diye sordu Kolk.

Sros basını salladı.

“Bunu daha önce hiç denemedik. Belki bir hafta. Belki iki”.

“Soma ne olacak?” dedi Kendrick.

Srog ağır ağır başını salladı.

“En azından, bize ulaşamayacakları kadar güvendeyiz,” dedi.

“Ama açlığa bir çaremiz yok,” dedi Gwendolyn.

Gwendolyn diğerleriyle birlikte yukarı baktı, aşağı bakan İmparatorluk askerlerinin suratlarını gördü ve eninde sonunda oraya inmenin bir yolunu bulacaklarını anladı. O sırada bir köşeye sıkıştıkları için gidebilecekleri bir yer yoktu.

Eninde sonunda onlarla yüzleşeceklerdı... Ya da öleceklerdi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Thor diğerleriyle birlikte sandaldaydı ve deniz canavarı tepelerine dikilmişti. Ölmeye hazırlandı.

Gözlerini yumdu ve tüm benliğiyle Tanrı'ya dua etti.

Lütfen Tanrını, bana bu yaratığı durduracak gı'icii ver.

Argon'un sözlerini düşündü.

Doğayı ezmeye çalışma. Onunla bir ol. Doğanın giicünii kuşan. Ne de oha, sen de doğanın bir parçasısm.

Thor bedenine inanılmaz bir sıcaklığın yayıldığını hissetti; ayaklarından bacaklarına, gövdesinden ellerini ve avuçlarına yayılıyordu.

Gözlerini açtı ve avuçlarını çenelerini açmış üstlerine inen ve hepsini öldürmek üzere olan yaratığa çevirdi.

Avuçlarından bir ışık küresi çıkıp havaya fırlayınca ve yaratığın ağzına girince. Thor şok geçirdi.

Yaratık geriye uçtu, sudan tamamıyla çıkıp rahat dokuz metre ötede karaya savruldu. Kumlarda debelenip kıvrandı, çığlıklar attı ve pençelerini dört bir yana savurdu.

Neredeyse bir dakika boyunca bu şekilde debelendikten soma, yanlamasına düştü ve öldü.

Bundan Soma meydana gelen sessizlikte, herkes dönüp Thor'a baktı. Thor keşke onlara verebileceği bir yanıt olsaydı diye düşündü; keşke güçlerinin nereden geldiğini, bunları dilediği zaman kusursuz bir biçimde kullanmayı biliyor olsaydı diye düşündü. En çok da keşke kim olduğunu biliyor olsaydı diye düşündü.

Ama bilmiyordu.

Bildiği tek şey, diğerlerinden farklı olduğuydu. Ama nasıl?

Bunu İliç öğrenebilecek miydi?

*

Ağır ağır ilerleyen akıntı onları nehirden daha da aşağı, yeraltı dünyasının daha da merkezine taşıdı. Hepsi var gücüyle kürek çekiyor, hava giderek kararırken yaratıkla aralarına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyordu. Thor hala sandalın arka kısmında duruyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sanki tanı olarak erişemediği bir başka parçası varmış gibi hissediyordu. O anki haline dönebilmesi biraz vakit almıştı.

“Senin gibileri biliyorum,” dedi Indra ona korku ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bakarak. “Sen Druidlerin oğlusun. Seçilmiş Kişisin. Seninle ilgili öyküler duydum. Muhteşem öyküler.”

Thor şaşkınlıkla ona bakıp gözlerini kırpıştırdı.

“Ne demek istiyorsun?” dedi. “Hakkımda hiçbir şey duymuş olamazsın. Ben Halka'dakı ufak bir köydenim. Sadece bir başka Lejyon üyesiyim”.

Indra kararlılıkla başını salladı.

“Halkımız efsaneler anlatır. Çok eski efsaneler. Seçilmiş Kişinin günün birinde liderlik yapmak üzere geleceğini anlatırlar. Alev ve ışık topları olacağını, görülmemiş bir güç taşıyacağını söylerler. Bir Druid’in oğlu olduğunu anlatırlar. Dünyada büyük bir facia döneminde geleceğini, ışıkla karanlık arasında muazzam bir savaş sırasında geleceğini söylerler. İki dünyanın arasında duran bir adanı. Son umudumuz.”

Thor ona baktı ve Indra’mn neden söz ettiğini anlayıp anlamadığım bilemedi. Kafasının karıştığım, onu başka birisiyle karıştırdığını düşündü.

“Sanırım, beni birisiyle karıştırıyorsun,” dedi. "Ben efsanelerinizden biri değilim,” dedi en sonunda yerine oturup diğerleriyle birlikte kürek çekmeye başlayarak.

“Seni kimseyle karıştırmıyorum,” dedi Indra bilmiş bilmiş. “Efsanelerin neden söz ettiğini biliyorum. Altık kını olduğunu biliyorum.”

Diğerleri durup Tlıor'a döndüler ve Thor başını salladı.

“Ben sadece genç bir adamım,” dedi Thor ısrarla. “Tıpkı herkes gibi.”

İstediği tek şey buydu. Tıpkı başkaları gibi olmak. Farklı birisi olarak görülmek değil.

Indra başını salladı, ona gökten düşmüş bir uzaylıymış gibi bakmaya devam etti. Elini boğazına, göğsüne ve başına götürerek tuhaf bir işaret yaptı; adeta Tlıor’a dua ediyor gibiydi. Ya da kendisini ondan koruyordu.

Başını önüne eğip tekrar suya döndü.

Thor ürperdiğini hissetti; bu konuşmadan ne anlam çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Birisi ona hayatında ilk kez öyle bakıyordu. Adeta bir tarıymış gibi.

Akıntı şiddetlendi ve hava kararda; Thor nehirde ne tür yaratıkların gizleniyor olabileceğini düşünerek suya yeni bir saygı ifadesiyle baktı. İleride nehrin içinden geçtiği ufak bir dağ vardı; nehrin akıntısı dağın arasındaki ufak, karanlık bir tünelden akmaya devam ediyordu.

“İblislerin Mağarası,” dedi Indra tıslar gibi korkuyla.

Herkes ona yeni bir saygıyla baktı.

“Kulağa pek dostane bir şeyle karşılaşacakmışız gibi gelmiyor,” dedi O’Connor.

Indra başını salladı.

"Orası bir kemik evi. Efsaneye göre, iblisler oraya atıştırmaya giderlermiş.”

Herkes endişeli ifadelerle birbirine baktı.

“Başka bir yol var mı?” diye sourd Reece akıntı onları güçlü bir biçimde çekerken.

Indra başını salladı.

“Sandalı kenara yanaştırıp, yola karadan devam etmeyi deneyebiliriz,” dedi Elden.

Indra yine başını salladı.

“Kara daha kötü,” dedi. “Toprağı görüyor musunuz?”

Thor diğerleriyle birlikte dönüp karaya baktı.

"O, toprak değil,” dedi Indra. “Yüz milyon solucan. Et yine solucanlar. Oraya adım attığınız anda, ayağınız yok olur.”

Thor koyu renkli toprağa daha dikkatle baktı... Bunu yaparken, toprağın gerçekten de hafifçe kıpırdandığını fark etti. Geldıkleıi o yere yeni bir saygı duyarak yutkundu.

“Haritamız nehirde ilerleyip mağaradan geçmemizi söylüyor,” dedi Dross ısrarla.

Indra'dan alaycı ve ani bir kahkaha yükseldi.

“Haritan bir sürü şey söylüyor. Ama nasıl hayatta kalacağımızı söylüyor mu?”

Akıntı şiddetlendi ve çok geçmeden onları doğrudan mağaraya çekince, kararı onlar için vermiş oldu; başlarını mağaranın alçak ve kemerli taş girişine çarpmamak için eğdiler. Thor içini bir dehşet hissinin kapladığını hissetti. Nasıl bir yerdi orası?

Mağaraya girerlerken, tamamıyla farklı bir dünyaya giriyor gibiydiler. İlk başlarda, içerisi zifiri karanlıktı, tavan başlarına değecek kadar alçaktı ve duvarlara çarpıp yankılanan su damlalarının sesi haricinde içeriye bir ölüm sessizliği hâkimdi. Thor

kardeşlerinin kesik kesik nefes aldığını, bu sesin içeride daha yüksek duyulup yankılandığını duydu; hepsinin korktuğunu hissedebiliyordu. Kendisi de korkuyordu. Karanlıkta her zan saldırıya uğramaya hazırlandı.

Bir dakika sonra, mağara genişledi, başlarının üstündeki tavan düzinelerce adım yükseldi ve akıntı onları ağır ağır ileri sürüklemeye devam etti. O alan daha gürültülüydü; her su damlası yüksek duvarlara çarpıp yankı yaratıyordu... Bir başka ses daha vardı: Böceklerin ve ufak hayvanların çıkardığı karmakarışık bir gürültü. Kanat sesleıi ve tuhaf cıvıltılar geliyordu; Thor keşke bunları hiç duymasaydı diye düşündü. Sonra, her biri bir öncekinden daha tekinsiz alçak ve yüksek böcek inlemeleri ve sızlanmaları geldi. Bir dehşet mağarasına girmiş gibiydiler. Hiçbir şey görememek de durumu daha kötü yapıyordu.

Thor'un yanında olan Krohn hırladı, tüyleri diken diken oldu. Thor diğerleri gibi bir o yana, bir bu yana bakıyor, karanlıktan bir şeyler görmeye, bir şey seçip seçemeyeceğini anlamaya çalışıyordu.

Su onları mağaranın daha da derinliklerine taşırken, duvarlarda hafif ir parıltı belirdi ve etraf bir parça aydınlandı; Thor dikkatle etrafına bakındı, ışığın nereden geldiğini anlamaya çalıştı; duvarlarda taşlara yapışmış, onlara tıslayan, oradan geçerlerken parlak yeşil gözlerini açıp bir ışıltı saçan böcekleri gördü. Dehşet içinde böceklerin uyanmak üzere olduğunu fark etti. Zifiri karanlıkta bin tane ufak mum yanıyor gibiydi, ama en azından bu sayede etraflarını görebiliyorlardı.

"Bunlar ne?" diye sordu Elden Indra'ya; böceklerin saldıracağından korkmuş, tetikte bekliyordu.

"Mağara emicileri," dedi Indra. "Yüz arı gibi sokabilirler. Merak etmeyin; duvardan ayrılmazlar. Tabii, onları kışkırtmazsanız."

“Onları kışkırtıp kışkırtmayacağını nereden anlayabiliyorsun?” diye sordu O’Connor.

“Kışkırtıldıklannda gözleri parıldar,” dedi Indıa.

Thor yutkundu.

“Su anda olduğu gibi mi?” dedi.

Indra evet der gibi başını salladı.

Tıslama devam etti ve mağlara emicilerinden bazıları ufak kafalarını sandal çevirerek duvarlarda dolandı.

Mağara artık aydınlandığından, Thor boyutlarını biraz olsun görebiliyordu: Devasa büyüklükte bir yerdi, kemerli tavanı düzinelerce adım yukarıdaydı; nehirse daralıyor, mağaranın tam ortasından ilerliyordu. Tavandan iri iri sarkıtlar sarkıyor, bir o kadar iri dikitler de zeminden yükseliyordu.

Derken, mağaranın derinliklerinden alçak ve hafif, öfkeli bir ses geldi; Thor diğerleriyle birlikte sesin geldiği yere baktı... Ama hiçbir şey görmedi.

“Buranın yarattığı histen hoşlanmadım.” dedi Reece kılıcının kabzasını daha sıkı tutarak.

“Ben de,” dedi Conval. Kılıcını çekti ve metalik ses adeta bir düzine Kılıç çekilmiş gibi mağarada yüksek ve tekrarlayan bir yankı oluşturdu.

“Bunu yapmamalıydın,” diye azarlardı onu Indıa. “Şimdi onları kışkırtacaksın.

“Kimi kışkırtacağını?” dedi Conval.

Karanlığın arasından onlara doğru yürüyen düzinelerce gölge belirmeye başladı. İnsan iskeletlerine benziyorlardı; her yerleri kemikti, etleri yoktu, ama kemikleri kapkaraydı ve gözleri bembeyaz parıldıyordu. Her birinin elinde parıldayan ve suyun ışığını yansıtan uzun ve beyaz birer Kılıç vardı. Thor her kılıcın

kemikten yapıldığım fark etti. İnsan kemiklerini andırıyorlardı.

“Yaşayan ölüler ordusu,” dedi Indra korkuyla.

Thor yavaşça onlara döndü ve mağaranın köşesinden yüzlercesinin çıktığını, kemikten kılıçlarını tutan yaşayan iskeletlerin dosdoğru onlara geldiğini gördü.

“Yaşayan ölüler mi?” dedi Elden. “Onları öldürmek mümkün değil mi?”

“Değil,” dedi Indıa. “Zaten ölüler. Öldürülmek için geriye bir tek bizler kalıyoruz.”

Kemiklerden müthiş bir takırdama sesi çıktı ve birden yaşayan ölüler kılıçlarını kaldırıp hızla onlara doğru koşmaya başladı.

“Eh, öleceksek karada, kılıçları çekmiş bir halde öleceğiz,” dedi Thor. Soma “SALDIRIN!” diye emir verdi.

Dokuz Lejyon askeıi sandaldan aynı anda atlayıp kıyıdaki kum toprağa çıktılar. Krohn da onlarla birlikte atladı. Hepsi kılıcını çekti ve cesaretle yaşayan ölülere saldırdı.

Derken, kılıçlar birbirine çarptığında silahlar muazzam bir çarpma sesi çıkardı; sesler mağaranın içindeki her şeye çarpıp yankılandığından daha da yüksek duyuluyordu. Lejyon bunun eğitimini almıştı, fazla sayıda düşmana karşı savaşmayı ve azılı savışçılara karşı koymayı öğrenmişti... O gölge iskeletler azılı olduğu halde, yine de geleneksel birer savaşçıl sayılırdı ve Lejyon’un ustalığıyla boy ölçüşemezdi.

Thor ve diğerleri iskeletlere birbiri ardına darbe indirdi; Thor'un kılıcı onlardan birinin üstüne inerken, çelik kılıcının kemik kılıcı paramparça edebildiğini görüp sevindi; soma, kılıcını savurdu ve karşısındaki iskeleti böldü. İskeletin kemikleri bir anda kırıldı ve bir öbek halinde yerde birikti.

Thor her yöne hızla dönüyor, hamleleri savuşturuyor, kılıcını

saçamıyor, kılıçları paramparça ediyor ve ayaklarının dibinde kemik öbekleri oluşturan iskeletleri peş peşe parçalıyordu.

Etrafındaki Lejyon kardeşleri de aynı şeyi yapıyor, karşılarındaki savaşçıları ustaca yeniyordu.

Kıohn da onlara katıldı, karmaşanın ortasına daldı ve hırlayarak peş peşe iskeletlerin üstüne atladı; onları yere yıkarak yerde öbekler oluşturmalarına neden oldu.

Yaklaşık olarak bir saatlik bir savaştan sonra, kıyı kemik öbekleriyle kaplanmıştı. Thor ve Lejyon kardeşlerinin orası burası çürüdüğü, sıyrıldığı ve nefes nefese kalıp bitkin düştükleri halde, hiçbiri ciddi bir yara almamıştı.

Nefes nefese bir araya toplanıp birbirlerine baktılar. İmparatorluk'a geldiklerinden beri, Thor ilk kez umutlu, hatta iyimser hissediyordu. İmparatorluk'un karşılarına çıkarabileceği en korkunç şeylerle karşılaşmışlardı ve hayatta kalmışlardı.

“Kazandık,” dedi O'Comıor. “Buna inanamıyorum.”

Hepsi dönüp sandal geri gitti... Ama onlar yürürken, Indra gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde arkalarına bakıyordu.

“Hemen böbürlenme, savaşçıl,” dedi.

Arkalarından öyle bir ses geldi ki, Thor'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bin kemiğin takırdama sesiydi.

Thor adeta göreceği şeyden korkar gibi yavaş yavaş arkasını döndü.

Dehşet içinde yenilen iskeletlerin kemiklerinin ağır ağır yerden kalkmaya başladığını ve kendilerini birleştirdiklerini gördü. Yaşayan ölüler ordusu kemiklerin teker teker iskeletleri oluşturmasıyla canlanmaya başlamıştı.

“Dediğim gibi,” dedi Indra, “zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsiniz.”

Thor irileşmiş gözlerle tüm ordunun kendi kendine oluşmasını, bir saldırıya daha hazırlanışım izledi. Tüm o çabaları, tüm zaferleri... Hepsi boşunaydı. Bu canavarlar Thor Ta adamlarını bitkin düşürene ve hepsini öldürene dek tekrar tekrar dirilecekti. Onlar kadar iyi birer savaşçı olmayabilirlerdi... Ama Thor Ta adamlarının asla sahip olmayacağı bir şeye sahiplerdi: sonsuz dayanıklılık. Thor dayanıklılığın eninde sonunda her zaman galip geleceğini biliyordu.

"Sandala geri dönün!" diye bağırdı Thor. Diğerleriyle birlikte yavaş yavaş geri adım attı.

Hepsi aynı anda dönüp sandala atladı ve sandal kıyıdan sertçe iterek eskisinden de güçlü bir biçimde kürek çekmeye koyuldu. Akıntı hızlandı ve çok geçmeden kendilerini nehir aşağı ilerlerken, o kıyıdan uzaklaşırken buldular. Thor ve adamları bir kanala daha sirerken eğildiler; onlara doğru selen ordudan tam vaktine kurtulacak biçimde devasa büyüklükteki alandan çıktılar.

Thor'un hayatında zafer kazanmak ilk kez anlamsız hale gelmişti; bir başka karanlık tünele girerken, nafile yere köşeyi dönünce onları ne tür dehşet verici şeylerin bekliyor olabileceğini düşündü.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Gwendolyn aşağı Silesia'nın geniş taş çıkıntısında durmuş, etrafında generalleriyle, askerleriyle ve Silesia halkıyla birlikte kasvetli bir sessizlikte Kanyon'un uçsuz bucaksız topraklarına bakıyor, ikinci güneşin batışını izliyordu. O süre boyunca, İmparatorluk askerlerinin çıtı bile çıkmamıştı ve kalabalık arasında meydana gelen uzun ve endişe verici bir panikten soma, herkes yavaş yavaş derin bir sessizliğe boğulmuştu. Havadaki elektrik herkes tarafından hissediliyordu; hepsi kendi dünyalarına çekilmiş göğe bakıyor, kendi ölümüyle yüzleşiyordu. Fırtınadan önceki sessizlikte bin ruhun sessizliğiydi, ölümden başka gidebilecekleri bir yer olmadığını bilen kişilerin sessizliğiydi.

İmparatorluk'un sessizliği Gwendolyn'i saldırmalarından daha çok korkutuyordu. Andronicus'un yukarıda bir yerlerde bir şeyler planladığını biliyordu; planını uygulamasıysa sadece an meselesiydı. Hayatında gördüğü en gaddar askerdi. İşin en kötü yanı da, Andıonicus bir şey yapmasa bile, onlar için ölümden başka kaçış yoktu. Malzemeleri tükenene dek orada ne kadar süre dayanabilirlerdi? Yukarıdan başka gidecek yerleri yoktu. Ama yukarı gitmek bir seçenek değildi.

Tabii, Andıonicus da bunu biliyordu. Onları fena köşeye kıstırmıştı. Onları her şeyleıi tükenene dek beklemeye zorlayacaktı. Paniklemelerini bekleyecekti. Belki o anda bile bunu düşünüp mutlu oluyordu. Onları tıpkı istediği dununa düşürmüştü.

Gwen en azından onları seride tutabildikleri, hem de ilk katıldığı savaşta birçoğunu öldürüp kendi halkının büyük bir kısmını aşağı şehre götürerek kurtardığı için kendisinden memnun olması

gerektiğini biliyordu. Ama kendisinden hiç memnun değildi. Başarısız olduğunu hissediyordu.

Srog, Brom, Kolk ve Godfrey biraz ötede diğer askerlerle birlikte duruyordu, yanındaysa Steffen ve Kendrick vardı. Herkes kasvetli birer ifadeyle Kanyon'a bakıyordu. Gwen keşke onları neşelendirmek için ne diyeceğini, o noktadan sonar ne yapacağını bilseydi diye düşündü.

“Hatırlıyor musun?” dedi Kendrick alçak sesle ve nostaljik bir ifadeyle göğe bakarak. “Babam bir gün sana nasıl kılıç kullanacağını öğretmeye çalışıyordu. Sen istemiyordun. Kılıçların zayıf kişilere göre olduğunu söylemiştin.”

Gwendolyn gülümsedi.

“Hayal meyal hatırlıyorum,” dedi. “Çok küçük olmalıydım.”

Kendrick gülümsedi.

“Babam çok kızmıştı,” diye devam etti. “O gün, bütün eğitimimizi durdurmuştu. O zamanlar, bana dünyanın en aptalca şeyini söylemişsin gibi gelmişti.”

İç çekti.

“Ama artık daha büyüğüm ve söylediğin şeyin ne kadar bilgelik dolu olduğunu anlıyorum,” dedi. “En basit savaşlar kılıçlarla kazanılır. En karmaşık olanlarsa başka yollarla kazanılır. Stratejiyle. Lojistikle. İrade gücüyle.”

“Eminim ki o yaşta bunları düşünmüyordum,” dedi Gwen gülümseyerek.

Kendrick de ona gülümsedi.

“Evet, bunları düşünmediğine eminim. Söylediğin şey yaşma göre kat kat bilgelik doluydu. O zaman bile.”

Dönüp ona baktı.

“Sadece muhteşem bir biçimde savaştığını bilmeni isterim,”

dedi. “Adamlarımızın yirmi misli düşman öldürdük ve olması gerekenden çok daha az kayıp verdik. Herhangi bir başka lider için, bu durum her zaman hatırlanacak bir zafer olurdu. Kendim kötü hissetme. Onlar herhangi bir ordunun yenemeyeceği kadar kalabalıktı.”

"O. haklı, leydim.” dedi Steffen yanından.

“Bugüne dek söylenen en doğru sözler,” dedi Srog.

“Teşekkür ederim, ağabey,” dedi Gwen ona. “Ben de bilmeni isterim ki, seni hep kardeşim olarak gördüm. *Gerçek* kardeşim olarak. Babamız aynı. Bu da benim için yeteri kadar aynı kandan olduğumuz anlamına geliyor.”

Kendrick tekrar ona baktı ve Gwen onun bakışlarından bu sözlerin onun ıcın ne kadar önemli olduğunu fark etti.

“Şimdi ne yapacağız, leydim?” dedi Srog. “Ne yazık ki, bundan başak bir acil durum planımız yok. Altık insanlar sizden bir emir bekliyorlar. Artık karar size ait.”

“Halk olarak Andronicus’a telim olmamızın bize bir faydası yok,” dedi Gwendolyn. “Hepimiz onun tutsaklarını sağ tutmadığını biliyoruz. Beklemeliyiz”.

“Ya önce açlıktan ölürsek?” dedi Brom.

Gwen iç çekti.

"O halde, başka türlü bir ölüme karşı savaşacağız,” dedi. “İçinizden birinin başka bir fikri yoksa tabii”.

Herkes kasvetli sessizlikte durdu ve rüzgârın uğultusunu dinledi. Kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu.

En sonunda, Kendrick hafifçe öksürdü.

“Lejyon’a ve sonradan Gümüş’e katıldığımızda, bir yemin ettik. Kazanma şansımız kalmadığında bile savaşacağımıza yemin ettik. Bu, bir şeref yeminiydi. Bir şan yeminiydi. Bugün burada elde

ettiğimiz şey de bu. Zafer değil, ama şan. Bazen kazanan taraf öldükten sonra, geriye kalan şey şandır; fetheden taraf için değil, bunun için şarkılar söylenir. Bazen şan daha önemlidir.”

Hepsi sessizlikte orada dururken, güneşin batışını izlerken ve uğuldayan sert rüzgârda hafifçe sallanırken, aniden müthiş bir ses duyuldu.

“Gwendolyn, sana sesleniyorum!” dedi birisi, sesi Kanyon duvarlarında yankılanarak.

Hepsi şaşkınlıkla birbirine baktı, soma hep birlikte başlarını yukarı kaldırdılar. Gwendolyn o anda sesin nereden geldiğini gördü. İçinin üıperdiğini hissetti.

Andronicus’tu.

Etrafında yüzlerce adamıyla. Kanyon'un kenarından aşağı sarkmış, suratında bir zafer gülümsemesiyle ona bakıyordu.

“Gwendolyn, Halka’nın Batı Krallığı’nın hükümdarı, geriye bir tek sen kaldın. Kraliyet Sarayı artık yok. McCloudları tutsak aldım. Bana karşı gelmeye cüret eden bir tek sen varsın.”

Duraksadı.

“Hakkımda duyduklarının aksine, ben bir vahşi değilim. Hatta oldukça makul bir adamım. Bugün burada cesurca savaştın. Beklediğimden daha iyiydin. Bu yüzden, seni tebrik ederim. Seni ödüllendirmek istiyorum. Ordularımda senin gibi değerli komutanları ve Silesialılar gibi değerli askerleri kullanabilirim.

“Tutsaklarımı asla sağ tutmadım. Ama bugün, cesaretin yüzünden bir istisnada bulunacağım. Bana sen şahsen teslim olursan, tüm şehri olduğu gibi bırakacağını. Herkesin, askerlerinin bile yaşamasına izin vereceğim. Her birinizi serbest bırakacağım. İmparatorluğumda huzur içinde yaşayacaksınız ve Silesıa'yı rahat bırakacağını.

“Bunun karşılığında istediğim tek şey, bana bağlılık yemini etmen. Bana hizmet edeceğine, emrim altında bir idareci olacağına yemin etmen. Sana adilane ve hakkaniyetli davranacağım. Sarayımda dilediğin pozisyonu vereceğim. Ödenmesi gereken ufak bir bedel olduğu kesin... Kişisel fedakarlığına karşılık halkının iyiliği.

“İyi niyetli ve cömert bir teklif. Akıllı ol ve bunu etrafındaki binlerce ruh için kabul et. Etrafına bak. suratlarını gör. Hayattalar. Bana karşı gelirsen, yüce Andronicus'un gazabına uğrayacaklar.

“Çok uzun süre düşünme. Sabaha dek senden bir yanıt duymazsam, hayatına hiç görmediğin gibi üstünüze ateş yağdıracağım. Yarınki ikinci gün batınıma dek, Silesia efsanesi aıtık silinmiş olacak. Tarih kitaplarında bile olmayacak, çünkü onları da yok edeceğim.”

En sonunda, Andıonicus kükremeyi kesti. Sesi kısa bir süre rüzgârda yankılandı, sonra geldiği yönde dindi. Gwen yukarı bakınca, onun ve adamlarının yukarıdaki çıkıntıdan gittiklerini, gözden kaybolduklarını gördü.

Gwen dönüp diğerlerine baktı; hepsi gözleri şaşkınlıktan irileşmiş bir halde ona bakıyordu.

“Sakın yapma,” dedi Srog ciddi bir tavırla.

"Ona güvenemezsin,” dedi Kendrick.

“Bu, sahte bir teklif,” dedi Steffen.

“Ruhumu kurtarman için asla ona hizmet etmene izin veremem,” dedi Kolk.

“Ben de öyle,” dedi Kendrick.

Gwendolyn orada durdu ve düşündü. Andronıcus’ a güven olmayacağını biliyordu. Ama teklifini samimiyetle yapmış gibiydi. Hem zaten başka ne seçenekleri vardı? Onun da dediği gibi, bu

teklifi reddederse hepsi ölecekti. Bunu kendisi de biliyordu. Onun eliyle olmasa bile, başka bir şekilde öleceklerdi.

“Hepinizin hayatını kurtarmak için seve seve ona hizmet ederim,” dedi. "Bu teklifi kabul etmem gerektiğini düşünüyorum.”

“Bunu yapamazsınız, leydim!” diye bağırdı Kendrick. "Kesinlikle kabul edemem!”

“Benim için bir fedakârlıkta bulunmanıza asla izin veremem!” dedi Srog. “Savaşarak ölürüm daha iyi!”

“Hayat sizin için o kadar ııı değerli?” dedi Brom.

“Kendi hayatım değil,” dedi Gwen. “Sizin hayatınız. Hepinizin hayatı. Bu teklifi reddetmem ve hepinizin ölmesi bencillik olurdu.”

“Şerefiniz tehlikede!” dedi Srog.

“Bugün şerefimizle savaştık,” dedi Gwen. "Kölelik edecek olan tek kişi benim.”

“Sizin köleliğiniz fazla,” dedi Kendrick. “Hepimiz için kendinizi feda etmeniz adilane değil”.

“Kendrick'le hemfikirim,” dedi Srog.

“Ben de,” öyle dedi diğerleri bir ağızdan.

“Gitmenize izin vermeyeceğiz, leydim.” dedi Steffen. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için.”

Herkes bir ağızdan tezahürat etmeye koyuldu. Gwen onların sadakatinden çok duygulanmıştı. Ancak. Andronicus'un teklifinin ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Herkesin hayatına karşılık kendi hayatı. Seve seve verebileceği bir şeydi.

*

Gwendolyn tek başına Kanyon Noktası'nın kenarında durdu ve günün son ışığının Kanyon’u bir kefen gibi örtüşünü izledi.

Muhteşem bir gün batanıydı; dönen pusların arasında parıldıyor, tüm dünya yamyorımış gibi her yeıi parlak kırmızı bir renge boyuyordu. Kasvetli ve ölümcüldü. Ruh haline gayet uyuyordu.

Bunu izlerken, bir yanı hayatının son günbatımını izliyormuş gibi hissetti. Özellikle de artık bir karar verdiği için öyle hissediyordu.

Gwendolyn şehirde yürümüş, erkeklerin, kadınların ve çocukların, genç askerlerin suratına dikkatle bakmıştı... Bakışlarında tutku ve umut görmüştü; hepsi ona uzun süredir bilinmeyen bir yanıtı biliyormuş gibi, onların kurtarıcısıymış gibi bakmıştı. Bu insanları kurtarabilmesi için kendisine bir şans, eşsiz bir zamanda eşsiz bir beceri verilmesine şaşırmıştı. Kendi hayatına karşılık onların hayatı. Büyük bir şeref olurdu. Belki de o zamanda oraya sırf bunun için götürülmüştü; zamanda sadece o an ve o karar için. Belki de bu yüzden hükümdar olması gerekmişti... Binlerce hayatı kurtaracak bu tek kararı vermesi için.

Gwendolyn kararını vermişti. Ne yapacağını biliyordu. Danışmanlarının, babasının, Kendrick'in yapacağı şey değildi. *Kendisinin* yapacağı şeydi. Artık önemli olan tek şey buydu.

İlk şafakta, hava hala karanlıkken, etrafta onu durduracak kimse yokken, yukarıya gidecekti. Tek başına. Andronicus'a teslim olacaktı. Şartlarını kabul edecek, ona hizmet edecek ve büyük bir iyilik karşılığında kendisini feda edecekti.

Gıvendolyn orada durmuş, son gün batınıma özgür bir kadın olarak bakarken, Thor'u düşündü. Elini uzatıp kamını yokladı ve çocuklarını düşündü. Bu çocuğun yaşamasını istiyordu. Başka kimse için değilse bile bu çocuk için artık daha fazla kan dökülmesini istemiyordu. Andronicus'un bir kölesi olabilirdi, ama o cocuk özgür olacaktı.

Gwendolyn ufka bakarken, bir yanının Thor'un gelmesini, Kılıç T geri getirmesini ve onu tüm bunlardan kurtarmasını umut ettiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. Bunun mümkün olabilmesi için her şeyini verirdi. Bunu düşününce kalbi hızla atmaya başladı.

Ama içinden bunun sadece bir hayal olduğunu biliyordu. Thor uzaklara gitmişti. Kendisi tek başınaydı. Tek başına, bir kadın olarak ayakta kalması gerekiyordu. Babasının ondan olmasını beklediği kadın olarak. En sonunda, hükümdar olmanın bu anlama geldiğini anlamıştı. Etrafının insanlarla çevrili olması... Ama yine de yapayalnız olmak.

“Bütün hayaller gerçekleşmesi için kurulmaz,” dedi birisi.

Gwendolyn sesin geldiği yere bakınca, Argon'un yanında durmuş, gün batımım izlediğini gördü. Dünyaya karşı uyuşmuş gibiydi ve bir yanı onu gördüğüne şaşırmadı bile. Artık kararını verdiği için, onun için önemli olan çok az şey kalmıştı. Onunla birlikte gün batınıma baktı.

“Aıfık tavsiyelerine ihtiyaç duymadığım bir anda geldin.” dedi.

“Sana tavsiye vermeye gelmedim,” dedi Argon, “saygı göstermeye geldim. Bu kararı vereceğini göremedim. Baban bunu görse, seninle çok gurur duyardı. MacGıller'in en iyisisin.”

“Bu yüzden mi geldin?” diye sordu Gwen daha önemli bir konu olduğunu hissederek.

“Hayır,” dedi Argon. “Ayrıca, veda etmeye de geldim.”

Gwen dönüp ona baktı, ama Argon bakışlarını Kanyon'dan ayırmadı.

“Bizi terk mi ediyorsun?” diye sordu Gwen korkuyla. Ama sonra onu daha da korkutan bir şey geldi aklına. “Yoksa ben mi seni terk ediyorum?”

Argon duygudan yoksun bir biçimde baktı ve yanıt vermedi.

“Sanırım, ben Andronicus'un kölesi olur olmaz, çok geçmeden Danışmanlık yapman gereken yeni bir MacGıl olacak.” dedi Gwen.

Aıgon başını salladı.

“Zamanlar değişiyor,” dedi.

Gwendolyn birden bir şeyi öğrenmek için dayanılmaz bir istek hissetti.

“Tek bir şeyi söyle,” diye yalvardı. "Thor ne durumda? Güvende mı? Hayatta mı?”

Altık kendi güvenliğini değil, onunkini önemsiyordu.

“Hayatta, evet.”

Gwen dikkatle ona baktı.

“Güvende olup olmadığını söylemedin.”

Argon yine susup yanıt vermedi. Gwen yüreğinin parçalandığını hissetti.

"Onu kurtarabilir misin?” diye yalvardı. "Ne tür bir tehlikeyle karşı karşıyaysa, onu kurtarır mısın? Lütfen. Sana istediğin her şeyi veririm. Onu sağ tutabilir misin?”

Aıgon dönüp ona baktı ve gözleri onu adeta delip geçti.

“Thorgrin’i zaten bir kere kurtardım. Senin için. Altık kaderin buna karşılık bir şey istiyor.”

Aıgon öne doğru üç adım attı ve elini Gwen’in omzuna koydu. Gwen güneş ona değiniş gibi yandığını hissetti.

“Tanrıları gururlandırdın,” dedi Aıgon. “Senin için her zaman ayrılmış şerefli bir yer olacak.”

Gwendolyn tam Argon'un onu yakan elinden geriye çekilecekti ki, birden Argon gözden kayboldu.

Gwen dönüp her yere bakındı, ama onu göremedi. Bir kez daha orada, kayalığın kenarında yalnız kalmıştı; hayatında hiç olmadığı

kadar yalnız hissediyordu.

Yukarı şehre uzanan Kanyon duvarına baktı ve ne yapması gerektiğini anladı. İlk adımı atmanın vakti gelmişti.

Erec orada savunmasız bir halde yatarken gücünü topladı ve yaratık pençelerini suratına indirmeye hazırlandı. Erec ölümüyle karşılaşmaya hazırlanırken, gözünün önünden görüntüler geçti... Çocukluğunu, Lejyon'dakı zamanım, bir şövalye olarak hayatını hatırladı... Bunların hiçbiri zihninde Alistair'in görüntüleri kadar güçlü belirmedi. Ölümle karşılaşmaya hazırlanırken, tek bir pişmanlık hissetti: onunla daha fazla vakit geçirmemek.

Ama yaratık taşı tam üstüne indirirken, aniden bir şey oldu. Havada yoğun bir ışık parladı ve yaratık geriye uçtu; bir ışık küresi göğsüne çarpıp onu havalandırmış, savaş alanının tam ortasına kadar fırlatmıştı.

Erec birkaç kez şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; birkaç saniye önce neler olduğunu anlayamamıştı.

Savaş alanında bir ışık küresi daha uçtu ve bunun ardından bir tane daha uçtuğunda, yaratıklar dört bir yana savrulup Erec'in etrafında güvenli bir alan açtı.

Erec dönüp başını kaldırınca, yanında Alistair'in durduğunu sördü.

Şok içinde onun avucunu öne uzattığını ve avucundan ışık küreleri saçtığını gördü. Açık mavi gözleri parlıyordu ve Erec'e doğru uzanan uzun sarı saçlarıyla başka bir dünyaya aitmiş gibi, bir melek gibi gözüküyordu.

Erec ne düşüneceğini bilemedi.

Derhal ayağa kalktı ve Alıstair savaş alanındaki yaratıklara ışık küreleri fırlatmaya devam ederken ve arkadaşı Brandt'ı bir yaratık onu ikiye ayırmadan kurtarırken yanında durdu. Birkaç saniye

içinde, savaş alanına bir yıkım dalgası yayıldı ve yaratıkların hepsi havada savruldu.

Henüz darbe almamış olan yaratıklar onlara farklı bir korkuyla baktılar ve dikkatle geri çekilmeye başlayıp arkalarını döndükleri gibi kaçtılar.

Erec dönüp yem bir takdir ve hayret hissiyle Alistair'e baktı. Bunun Alistair'in dünyaya gelişiyle ilgili sırla mı ilişkisi vardı? Alistair gerçekten de kimdi? Nasıl oluyor da bu güce sahipti? Neden bunu bir sır olarak saklamıştı?

Erec boğazı kurumuş bir halde bunları güçlükle sorarken ona döndü. Soruyu sormaya neredeyse korkuyordu:

“Kimsin sen?

İlk güneş Kanyon’u aydınlatırken, Gwendolyn'in hayatına gördüğü en muhteşem gün doğumuyla kaplarken, evreni kırmızıya, turuncuya ve dönen pus bulutlarıyla doldurdu. Gwen katları birer birer aşarak helezoni merdivenlerden yukarı çıkarken, cennete çıkıyormuş gibi hissetti. İçinden titriyordu ve kalbi endişeyle gümbür gümbür atarken bacakları her adımla birlikte ağırlaşıyordu. Kraliyet Sarayı'ndaıı ve ailesinin, ordusunun, halkının, bildiği ve değer verdiği her şeyden ayrıldığından beri kendisini hiç o kadar yalnız hissetmemişti.

Halkı ve sevdiği herkes için Andıonicus'la tek başına yüzleşmeye, kendisini onun hizmetine teslim etmeye hazırlandı. Hayatının en yalnız yürüyüşüydü; yapacağı şeyi düşünmek istemediğinden, kendisini yukarı hızlı hızlı çıkmaya zorladı. Biraz daha dikkatlice bu konuyu düşünürse, geri döneceğinden korkuyordu.

Gwen en üsttekinin bir altındaki son açıklığa vardı ve onu görünce şaşıran ve derhal hazır olan geçen birkaç Silesialı askerle karşılaştı. Askerler ona selam verdiler.

“Leydim,” dedi içlerinden biri. “Burada ne işiniz var? Her şey yolunda mı?”

Gwen hafifçe öksürdü.

“Her şey yolunda,” dedi korktuğunu gizlemeye, kendinden emin bir tavırla konuşmaya çalışarak.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu bir diğer asker.

“En yukarı,” dedi Gwen.

Askerlerin hepsinin suratında korku dolu bir ifade belirdi.

“En yukarı mı?” dedi bir asker. “Andronicus’un ordusunun orada beklediğini biliyorsunuz.”

Gwen evet der gibi basını salladı.

“Bunu gayet iyi biliyorum. Şimdi, müsaadenizle.”

Askerler tereddütle ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve bir an için geçmesine izin vermeyecekmiş gibi göründüler, ama sonra bundan cayıp nihayet kenara çekildiler.

Gwen yanlarından geçerken durup onlara baktı ve hepsinin onu hükümdarları olarak kabul ettiğini hatırladı.

“Hepiniz muhteşem bir biçimde görevinizi yerine getirdiniz,” dedi. “Hizmetleriniz için teşekkür ederim.”

“Leydim,” dedi muhafızlardan biri hafifçe öksürüp, son derece endişeli bir ifadeyle. “Bir şey söylememe izin verirseniz, her ne yapmak üzereyseniz, bunu yapmanıza gerek yok. Hepimiz canımız pahasına sizin için savaşmaya hazırız.”

Gwen ona gülümsedi.

“Bunu biliyorum,” dedi. "Ben de bu nedenden dolayı bunu yapıyorum.”

Gwen başka bir şey söylemeden tek başına döne döne yukarı ilerleyen son merdiveni de çıktı ve en sonunda en üst seviyeye vardı. Orada, her bıı göğe bakan. İmparatorluk birliklerinden onu koruyan son şey olan kazıklarla kaplı alanda durdu ve ortadaki ufak platforma yürüyüp ağır bir halatı çekti.

Gwen halatı ağır ağır, her seferinde bir kere çekerken, platform kazıkların gitgide üstüne yükseldi. Halatı her çektiğinde, içini bir korku sardığını, ölümü olabilecek bir şeyin onu bekliyor olabileceğinin heyecanını hissetti.

En sonunda, kazıkların üstüne, en tepeye vardı ve bir adım atıp yukarı Silesia'nın çıkıntısına çıktı. Orada nöbet tutan düzinelerce

İmparatorluk askeri döndü ve şok içinde ona baktı. Ne yapacaklarını bilemeden, Ağızları hayretten açılmış bir halde dikiliyorlardı.

Gwen öne doğru gururlu birkaç adım attı, çenesini ve göğsünü dikleştirdi. Halka'yı temsil ettiğini fark etti. Yaptığı her şey halkına yansıyordu ve cesur ve güçlü olmaya kararlıydı.

Bulabildiği en önemli görünümlü askeri buldu, yanma gitti ve soğukkanlı bir ifadeyle ona baktı.

“Beni Andronicus’a götür,” diye emretti en buyurgan ses tonuyla.

İmparatorluk askerleri karşılarında bir hayalet duruyormuş gibi şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

En sonunda, daha kıdemli olan asker tamam der gibi başını salladı. Dönüp Gwen'in yanında ilerlemeye başladı ve peşlerinden de birkaç asker geldi.

Hep birlikte yürürlerken, Silesia'nın iç avlusunu aşarken, Gwen’in kalbi hızla atıyordu. O manzara karşısında, Gwen’in yüreğinin paramparça olduğunu hissetti: Şehir yok edilmiş, harabeye çevrilmiş, kül olana dek yakılmıştı ve o sırada orada dolanıp duran binlerce İmparatorluk askeriyle doluydu. Onlar ilerlerken, iki yanındaki askerlerin hepsi ayağa fırladılar ve Gwendolyn’e bir hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi, kesilmek için götürülen bir kuzuymuş gibi baktılar.

Gwen'in kalbi giderek daha büyük bir endişeyle doldu. Artık geri dönmek için çok geçti. Altık tamamıyla onların merhametine kalmıştı.

Tanrı'ya doğru kararı vermiş olması, doğru şeyi yapıyor olması için dua etti. Andronicus'un sözüne sadık kalması için dua etti.

Grup şehir kapılarına ve duvarların ardındaki büyük kampa doğru giderken, tüm kampa bir mırıltı yayıldı. Gwen manzara

karşısında afalladı: Yüzlerce ama yüzlerce İmparatorluk askeıi göz alabildiğinde kamp alanına yayılmıştı. Hepsi dönüp ayağa kalktı ve Gwen'in gelişini izledi... Askerler kendi arlarında mırıldanmaya başladılar.

Gwen bir asma köprüden geriye kalan yıkıntılardan kampın ortasında Andronicus'a ait olduğunu düşündüğü kocaman, siyah renkli bir çadıra götürüldü.

Çadıra yaklaşırlarken, birden kanatları açıldı ve çadırdan önce iyice eğilip çıkan, soma doğrulup başını kaldıran Andıonicus çıktı; üstünde siyah renkli bir pelerin vardı, gömlek giymemişti ve boynunda küçülmüş kafalardan oluşan bir kolye asılıydı. Gwen bu kolyeye yeni bir kafa eklendiğini fark etti: Gareth'ın özel koruması Lord Kultin'in kalasıydı. Kolyeye bakmamaya gayret etti.

Gwen elinden geldiğince kendinden emin bir tavırla Andronicus'a yürüdü. Andronicus'un suratında kocaman, zafer kazanmış gibi bir gülümseme belirdi. Bir insandan ziyade bir hayvan gibiydi; Gwen'in o güne dek karşılaştığı her erkeğin iki misliydi ve uzun ve sivri dişleri ve tırnakları yüzünden, Gwen'in bu adamın iki bacağı üstünde yürüdüğüne inanmak zordu.

"Vay vay vay, küçük kuzum gelmiş," dedi Andronicus ona; kalın sesi göğsünden bir hırlama ve kükreme gibi çıkmıştı. "Demek teklifimi kabul ettin."

Gwendolyn hafifçe öksürürken, kamp sus pus kesildi.

"Müttefiğin olmaya ve sana hizmet etmeye yemin ettiğim takdirde, halkıma veya bana zarar vermeyeceğine ve özgür kişiler olarak yaşamamıza izin vereceğine söz verdin," dedi. "Bu, kabul etmeye hazır olduğum bir teklif."

Andronicus gözleıi parıldayarak ona bakarken, gülümsemesi suratına daha da yayıldı.

“Çok cesursun,” dedi. "Kendini halkın için feda etmeye hazırsın. Gerçekten de asil bir özellik. Teklifimi kabul ederek zeki davrandın. Buna önümde diz çökerek ve İmparatorluk sadakat yemini ederek başlayabilirsin.”

Bu canavarın karşısında diz çöıı ıe ve ona bağlılık yemini etme fikri Gwen'in içini parçaladı. Bedenindeki tüm kaslar ona bunu yapmamasını söylüyordu. Aıı ıa kendisini aşağı şehirdeki halkını, bunu yapmadığı takdirde çekecekleri acıları düşünmeye zorladı ve yavaş yavaş dizlerini kırmaya gayret ederek tek dizinin üstüne çöktü.

“Başını eğ,” dedi Andıonicus’un yardımcısı sert bir tavırla.

Gıvendolyn ağır ağır başını eğdi.

“Benimle birlikte tekrarla,” dedi adanı. “Ben Gwendolyn, Kral MacGil'in kızı. Halka’nın Batı Krallığı‘nın hükümdarı...”

“Ben Gwendolyn, Kral MacGil'in kızı, Halka'nın Batı Krallığı’mn hükümdarı...”

“Burada, yüce Andronicus'un evrenin tek hükümdarı olduğunu kabul ediyorum...”

“Burada, yüce Andronicus'un evrenin tek hükümdarı olduğunu kabul ediyorum...”

"Ondan daha yüce hiçbir hükümdar olmadığını ve asla olmayacağını kabul ediyorum...”

"Ondan daha yüce hiçbir hükümdar olmadığını ve asla olmayacağını kabul ediyorum...”

"Ve sonsuza dek ona sadık kalacağıma yemin ediyorum.”

Gwen bu son sözcükleri söylerken, boğazı neredeyse düğümlenecekti; içine bir bulantı hissinin yayıldığını fark etti. Duraksadı, bu işi sonuna dek götürüp götüremeyeceğini düşündü.

"Ve sonsuza dek ona sadık kalacağıma yemin ediyorum.”

Başarmıştı. Yemini etmeyi başarmıştı. Nihayet, bu iş sona ermişti. Başını kaldırdı ve Andıonicus'a baktı.

Andronicus'un boğazından bir mırlama sesim andıran müthiş bir gurlama sesi çıktı. Tatmin olduğunu gösteren bir sesti.

“Çok güzel,” dedi. "Gerçekten de çok güzel. Son derece itaatkâr bir kul olacaksın. Şimdi kalkabilirsin.”

Gıvendolyn ayağa kalkıp, buz gibi bir ifadeyle ona baktı.

“Altık sen de halkımı serbest bırakabilirsin,” dedi.

Andronicus'un gülümsemesi suratına yayıldı ve elini boynuna götürüp küçülmüş kafalardan oluşan kolyesine elledi.

“Ha, evet, şu konu,” dedi. “Durum şöyle ki. bazen dürüst olmak hoşuma gider. Bazen de bir yalan beni çok hoşnut eder. Bu durumda, ne yazık ki İkincisi geçerli. Birçok şeyin sözünü veririm. Bazılarını tutarını, bazılarını tutmam. Ne yazık ki, beni yanlış günde yakaladın.”

Gıvendolyn’in kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. İçinden kendisine bağırdı. Nasıl o kadar aptal davranabilmişti?

“Halkın,” diye devanı etti Andronicus. “Bu yaptığın şey yüzünden hepsini öldümıeyebilirim. Ama büyük bir kısmını öldüreceğim. Geri kalanını da köle yapacağım. Ne yazık ki, bundan böyle özgürlüğün ne olduğunu bilmeyecekler. Aıııa zaten çok az kişi bunu bilir.”

İç çekti.

“Sana gelince canını,” dedi, “adamlarım arasında şerefli kademler olmadığını bilmen gerekir. Benden başka lider yoktur ve kölem olan herkes köledir. Buna sen de dâhilsin.”

Andronicus başıyla bir işaret yapınca, ıkı asker öne fırladı ve Gıven'in kollarını sertçe kavradı.

“Bırakın beni!” diye bağırdı Gwen kıvranarak. "Söz verdin. Söz

verdin! Şeref nerede?”

Andronicus içten bir kahkaha patlattı.

“Şeref mi?” dedi. "Bu, uzun süre önce yitirdiğim bir şey. Yitirdiğime de çok memnunum. Öyle olmasaydı, kim bilir kaç savaş kaybederdim.”

Gülmeyi kesti.

“Ne yazık ki, seni bir örnek olasın diye kullanmam gerek, canım. Son derece gaddar bir örnek olacak. Çünkü bana karşı gelme cüretini gösteren kişilerin ders alınası için tek yol bu.”

Andronicus diğer yöne döndü.

“MCCLOUD!” diye haykırdı.

Gwen’in dehşet dolu bakışları arasında, askerlerin arasından suratının yarısı Andronicus'un İmparatorluğunun amblemiyle damgalanmış ve şekilsizleşmiş bir halde yaşça daha büyük olan Kral McCloud çıktı.

“Bu MacGil'e bir ders verme vakti geldi,” dedi Andronicus. "Bunu kendim de yapardım, ama düşmanlarımın birbirlerini işkence edişini izlemek daha keyifli. Hatta en sevdiğim hobilerimden biri.”

“Ne isterseniz yaparını, lordum,” dedi McCloud itaatkâr bir tavırla.

“Yapacağını biliyorum,” dedi Andronicus buz gibi sevimsiz bir sesle. "Bu kadım dilediğin gibi kullanacaksın. Belki şansın yaver gider de sana bir erkek evlat doğurur. Ben de her şeyi baştan sona izlerim.”

Gwen'i avıymış gibi tepeden tırnağa süzen McCloud'un suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Benim için büyük bir zevk olacak, lordum,” dedi McCloud.

McCloud üstüne doğru gelirken, Gwendolyn çığlık atıp kurtulmaya çalıştı. Onu tutan ıkı askerden kurtulmayı başardı...

Arkasını döndü ve koştu.

Ama fazla uzaklaşamadı. Birkaç adım gitmişti ki, McCloud onu arkadan yakaladı, yüz üstü ere savrulmasına neden oldu; soma üstüne yatıp nefes almasını engelledi.

“HAYIR!” diye bağırdı Gwen kollarını ve bacaklarını savurarak.

Ama McCloud ona göre çok güçliiydü. Çok geçmeden, iri ve sert elleri giysilerini yırtmaya başladı ve Gwen çıplak teninde soğuk kış esintisini hissetti.

Andronicus'un adamlarının tezahüratlarını duydu ve peş peşe çığlıklar attı; vat gücüyle ona direnirken, keşke başka bir yerde olsaydı diye dua etti. Yukarıda ta tepelerde, Estopheles'in daireler çizerek uçtuğunu ve cıyakladığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Gözlerini yumdu, her şeyi unutmaya çalıştı ve başka bir yerde, oradan başka herhangi bir yerde olduğunu hayal etti. Thor'la birlikte olduğunu düşündü. Çocuklarıyla birlikte. Yaz çiçekleriyle kaplı bir çayırda. Bu dünyanın dehşetlerinden çok çok uzakta bir cennette olduklarını hayal etti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Thor kan kırmızısı bir gün batımıyla aydınlanmış, kıpkırmızı çiçeklerle kaplı geniş mi geniş bir çayırda tek başınaydı. Başının üstünden, ta yükseklerden Cıyaklayarak Estoplıeles geçti. İleride, uzakta çimlerin üstünde baygın ve yalnız yatan birisini gördü. Kını olduğunu anlayamadı.

Thor ona doğru yürürken, kalbı gümbür gümbür atmaya başladı. Attığı her adımla birlikte, gökyüzü karardı ve içini giderek daha büyük bir sıkıntı kapladı. İçinden bir ses, bunun sevdiği birisinin bedeni olduğunu söylüyordu.

Ona yaklaştıkça, yere yayılmış olan beyaz dökümdü dantelden bir kadın olduğunu fark etti. Dehşet içinde omuzlarından sarkan uzun sarı saclarını sördü ve ona varmadan önce kim olduğunu anladı.

Gwendolyn'di.

Titreyen ellerinden biriyle Gwen'in omzunu tutu ve onu ağır ağır, göreceği şeyden korkarak çevirdi. O manzara karşısında nefesi kesildi.

Gwendolyn tüm bedeni kanlar içinde, kıpırtısız bir biçimde yerde yatıyordu.

Thor kontrolsüzce, durmadan ağlamaya başladı. Eğilip onu kollarına aldı, ayağa kalktı ve başını geriye atıp haykırdı.

"HAYIR!" diye bağırdı.

Haykırışı yükseklere ulaştı, yankılandı ve Gwen'in, hayatının askının cansız bedenini kollarında tutarken ta söklere ulaştı. Onun için tanıdığı herkesten daha değerli olan kadındı. Evlenmeyi planladığı kadındı. Ama nasıl olduysa ölmüştü. Kendisiyse onu

kurtarmak için yanında olamamıştı.

“HAYIR!” diye çığlık attı yine.

Thor’un çığlığına bir cıyaklama yanıt verdi; Estopheles daireler çizip sivri tırnaklarını doğrudan Tlıor'un suratına çevirerek pike yaptı.

Thor nefes nefese uyanıp doğruldu: etrafına bakınırken, kalbı hızla atıyordu. Nerede olduğunu anlayamadı ve neyin gerçek olduğunu, nerede olduğunu ayıit etmekte güçlük çekti.

Yavaş yavaş hala sandalda olduğunu ve uyuya kaldığını fark etti... Tüm Lejyon kardeşleri de uyuyordu. Grubun tamamı sandal aheste akıntıyla birlikte ağır ağır nehirde süzülürken sandalda uzanmış uyuyordu. Thor olanları, ne kadar süredir uyuduklarını, ne kadar sürüklendiklerini, nereye gittiklerini hatırlamaya çalıştı. Sanki ezelden beridir o yolculuk devam ediyormuş gibi hissetti.

Thor içine deıin bir nefes çekip gördüğü rüyayı, GwendolynT düşündü ve o korkunç manzarayı unutmaya çalıştı. O kadar gerçek gibiydi ki. Fazlasıyla gerçekti. O sahne onu dehşete düşürdü.

Bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu, ama bir yandan da bir rüyadan fazlası olduğunu hissediyordu. Bedeninin tüm hücrelerinde onun tehlikede olduğunu hissediyordu. Başına korkunç bir şey geldiğini hissediyordu.

Bunları düşünmek içini paramparça etti. Her zamankinden de çok sandaldan atlayıp ona koşmak, onu içinde bulunduğu nasıl bu-dununsa bundan kurtarmak istedi.

Ama bir dünya kadar uzaktı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman o kadar büyük bir çaresizlik hissetmemişti. Bir yanı o göreve çıktı diye kendisinden nefret ediyordu. Gende mi kalmış olması gerekirdi?

Thor daha dik oturdu ve yanındaki Krolın inleyerek, başını onu

okşayan Thor'un göğsüne yaslayarak oturdu. Krohn sürekli olarak inliyordu. Tlıor onun da Gwendolyn'in başına korkunç bir şey geldiğini, bunu hissettiğini anladı. Ne de olsa, Krohn da ona neredeyse Tlıor kadar bağlıydı.

Thor'un midesine çöken o kötü his bir türlü dinmedi. Gwen'i en ihtiyaç duyduğu zamanda terk etmiş gibi hissetti.

Başını kaldırınca, dünyanın o yanında bir şafağın daha çökmek üzere olduğunu gördü; gün kasvetli bir biçimde başladı. Güneş hiçbir yerde görünmüyordu; görebildiği tek şey, kapkara, aralarından puslu bir ışığın geçmeye çalıştığı kalın bulutlardı. Uçsuz bucaksız çorak toprakların, her yerde o ölü, simsiyah ağaçlardan, onlara dik dik bakıp izleyen ürkünç kuşlardan başka bir şey olmayan o yerin yanından süzülerek geçtiler. Belli ki, kuşlar sabahları ötmüyordu. Ötmek yerine, onları sessizce izliyorlardı ve parıldayan gözleri ağır ağır hareket ederek sandalı izliyordu.

Tlıor dosdoğru ileriye baktı ve nehrin sona erdiğini görünce şaşırdı. Birkaç adında, sandalları karaya çarptı ve onun ve diğerlerinin irkilmesine neden oldu.

Diğerleri teker teker sıçrayarak uyandılar ve şaşkın şaşkın etraflarına bakındılar. Tlıor hiç beklemeden ayağa kalktı, sandalın ön tarafına yürüdü ve peşinde Krohn Ta birlikte kuru kara parçasına atladı. Diğerleri de peşinden geldiler.

"Neredeyiz?" dedi Reece Thor'un yanma, kuru kara parçasına atlayıp merakla etrafına bakınarak.

"Nehir burada sona mı eriyor?" dedi O'Connor.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Tlıor.

Üç kardeş de sandaldan atladı; Drake'in elinde harita duruyordu ve etrafına bakınıyordu.

"Muhteşem haritanız bizi buraya mı getirdi?" diye sordu Indra

alaycı bir tavırla.

“Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz,” dedi Drake savrulmaya geçerek.

“Burası tam olarak neresi?” dedi Indra. "Bir hiçliğin orta yeri **mı?”**

“Aslında, hedefimize yaklaştık,” dedi Dross yanlarına gelerek. "Bu haritaya göre, fazla yol kalmadı.”

“Bizi izleyin,” dedi Drake iki kardeşiyle birlikte yola koyulup.

“Buradan hoşlanmadım,” dedi Conval Conven'e, ona yaklaşarak.

Tlıor da o sırada aynı şeyi düşünüyordu. Dönüp duran yoğun pus yüzünden ilerisini görmek zordu. Sadece çorak ve kurak bir diyarın ağaçlarını görebiliyordu.

Bir süre yürüdükten soma, puslar nihayet dağıldı ve Tlıor önlerinde kocaman, daire biçiminde bir açıklık alan gördü. Arazi bir anda topraktan mor renkli çimlere dönüşüyordu ve adeta bir taraf diğerine sınır oluşturuyormuş gibi gözüküyordu. Sanki bir kavşağa gelmişlerdi: Bir yönde ıııor renkli bir bölge, diğer yöndeyse sarı renkli bir çöl uzanıyordu karşılarında.

“Burası neresi?” diye sordu Elden.

“Bir tür kesişme noktasına benziyor,” dedi Reece.

"Ölülerin kesişme noktası,” dedi Indıa. "Bu bölge buradan üç farklı araziye uzanıyor. Yeraltı dünyasının kenarı.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Tlıor Drake'e.

Ama Tlıor Drake bakmak için döndüğünde tuhaf bir şey oldu; üç kardeşin aniden geri çekildiğini, diğerlerinden uzaklaşarak geriye dosru birkaç adını attığını gördü.

Tlıor daha neler olduğunu anlayamadan, pus tekrar dağıldı ve ansızın karşısında üstlerine üstlerine gelen yüz İmparatorluk askeri

sördü.

Thor kılıcını çekmeye fırsat bulamadan, arkadan kendisine saldırıldığım, birkaç asker tarafından tutulup hızla yere itildiğini hissetti. Etrafındaki Lejyon kardeşlerinin de etrafı sarılmıştı.

Göz açıp kapayıncaya dek, hepsi yakalanmış ve elleri bağlanarak bir şey yapamayacak hale gelmişlerdi.

Dıake, Dıoss ve Durs haricinde herkes. İmparatorluk askerleri onlara dokunmamıştı.

Üç kardeş öne çıkıp Thor'un tepesinde dikildi. Hepsinin suratında pis birer gülümseme belirdi.

Thor buna inanamadı. İhanete uğramıştı. Hem de kendi kardeşleri tarafından.

“Size güvenmiştim,” dedi Drake'e.

Dıake gülümseyip başını salladı.

“Asla iyi kararlar veremedin,” diye yanıt verdi.

“Ama neden?” dedi Reece. "Neden bize ihanet ediyorsunuz? Neden kendi Lejyon kardeşlerinize bunu yapıyorsunuz?”

“Bizim kardeşimiz değilsiniz,” dedi Dross bunun ardından Thor'a dönüp. “Özellikle de sen değilsin. Öldüğünü görmek için hayatımızın yarısını bekleyerek geçirdik. Altık o gün geldi.”

"Veda et, küçük kardeşim,” dedi Durs.

İmparatorluk askerleri Thor’u sıkı sıkı tutarken, kılıcını belirgin bir ses çıkararak çekti.

Thor debelenmeye çalıştı, ama fayda etmedi. O bağların gücünü etkisiz hale setiren bir özelliği vardı. Kavranacak kadar bile süc toparlayamadı.

Durs'ün öne çıkmasını ve kılıcını havaya kaldırıp Thor'un açıkta olan ensesine indirmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Thor ölüm vaktinin geldiğini anladı.

Dünyada geriye tek bir dileği kalmıştı: Keşke Gwendolyn'i tekrar görebilse diye düşündü.

ARTIK MEVCUT!

KAHRAMANLIK SALDIRISI
Felsefe Yüğü 6. Kitap

KAHRAMANLIK SALDIRISI'NDA (Felsefe Yüzüğü serisinin 6. Kitabı), Thor çalınan Kader Kılıcı'nı geri almak ve Halka'yı kurtarmak için İmparatorluk'un daha da derinliklerine doğru görevine devam eder. O ve arkadaşları beklenmedik bir trajediyle karşılaşıp birbirine bağlı gurubunun bir üyesini kaybedeler ve geriye kalan arkadaşları zorluklarla birlikte yüzleşeceklerini ve aşacaklarını öğrenirken eskisinden bile fazla yakınlaşırlar. Yolculukları onları ıssız Tuz Tarlaları, Büyük Tünel ve Ateş Dağları'nın dâhil olduğu yeni ve egzotik diyarlara götürürken, her köşe başında onları bir sürü beklenmedik canavarla karşılaşırlar.

Thor o güne kadar aldığı en ileri seviyeli eğitimden geçerken becerileri gelişir ve hayatta kalmak istiyorsa eskisinden de etkili güçleri geliştirmesi gerekecektir. Nihayet, hep birlikte Kılıç'ın nereye götürüldüğünü öğrenirler ve onu geri alabilmek için İmparatorluktaki en korkulan yere gitmeleri gerektiğini öğrenirler: Ejderhalar Diyarı.

Halka'daysa, Gwendolyn ağır ağır iyileşir ve uğradığı saldırıdan sonra derin bir depresyonla mücadele eder. Kendrick ve diğerleri

imkânsız görünen şartlara rağmen, onun şerefi için savaşacaklarına yemin ederler. Böylece, Sılesia'yı özgür kılmak ve Andronicus'u fethetmeye çalışırlarken, Halka tarihindeki en muhteşem savaşlardan biri yaşanır.

Bu arada, Godfrey kendisini kılık değiştirmiş bir halde düşman cephelerinin ardında bulur ve kendine has bir biçimde kendisini tanımaya, bir savaşçı olmanın ne anlama geldiğini öğrenmeye başlar. Gareth hayatta kalmayı başarır ve Andıonicus tarafından yakalanmamak için tüm kurnazlıklarını kullanırken, Erec Savaria'yı Andronıcus'un yaklaşan istilasından ve aşkı Alistair'ı kurtarmak için canı pahasına savaşır. Argon yasak olanı yapıp insanların işlerine karışarak büyük bir bedel öder. Gwendolyn'se hayatından vaz mı geçeceğine, yoksa eski Sığınma Kulesi'nde bir rahibe olarak inzivaya ıııı çekileceğini karar vermesi gerekir.

Ama tüm bunlar Thor'un hayretler verici bir biçimde gerçek babasının kını olduğunu öğrenmesinden önce gerçekleşmez.

Thor ve diğerleri görevi sağ salim tamamlayabilecek mi? Kader Kıhç'mı alabilecekler mi? Halka Andronıcus'un istilasından kurtulacak ıııı? Gıvendolyn. Kendrick ve Erec'e ne olacak? Thor'un gerçek babası kim?

KAHRAMANLIK SALDIRISI sofistike dünya oluşumuyla ve özellikleriyle arkadaşlara ve aşıklara, rakiplere ve kur yapanlara, şövalyelere ve ejderhalara, entrikalara ve politik entrikalara, reşit olmaya, kırılan kalplere, aldatmacaya, hırsa ve ihanete dair destansı bir öykü. Şeref ce cesaretle, kaderle ve yazgıyla, büyücülükle ilgili bir öykü. Bızleri asla unutmayacağımız ve her yaşa ve cinsiyete hitap eden bir dünyaya götüren bir fantezi. 70,000 sözcükten oluşuyor.

Morgan Rıce Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER
EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)
CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

FELSEFE YUZUGU
KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)
EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)
GURUR AĞLAYIŞI (4. Kitap)
ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)
KILIÇ AYİNİ (7. Kitap)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. Kitap)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. Kitap)
KALKAN DENİZİ (10. Kitap)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. Kitap)
ATEŞ ÜLKESİ (12. Kitap)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. Kitap)
KARDEŞLERİN YEMİNİ (14. Kitap)
ÖLÜLERİN DÜŞÜ (15. Kitap)
ŞÖVALYELERİN MIZRAK DÖVÜŞÜ (16. Kitap)
SAVAŞIN ARMAĞANI (17. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ
ARENA BİR (1. Kitap)
ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)
SEVİLMİŞ (2. Kitap)
ALDATILMIŞ (3. Kitap)
YAZGI (4. Kitap)
ARZULANMIŞ (5. Kitap)
NİŞANLI (6. Kitap)
YEMİNLİ (7. Kitap)
BULUNMUŞ (8. Kitap)
CANLANDIRILMIŞ (9. Kitap)
GÖMÜLMÜŞ (10. Kitap)
KADER (11. Kitap)